253

Charlotte Lamb

253

Obsedanta ispită

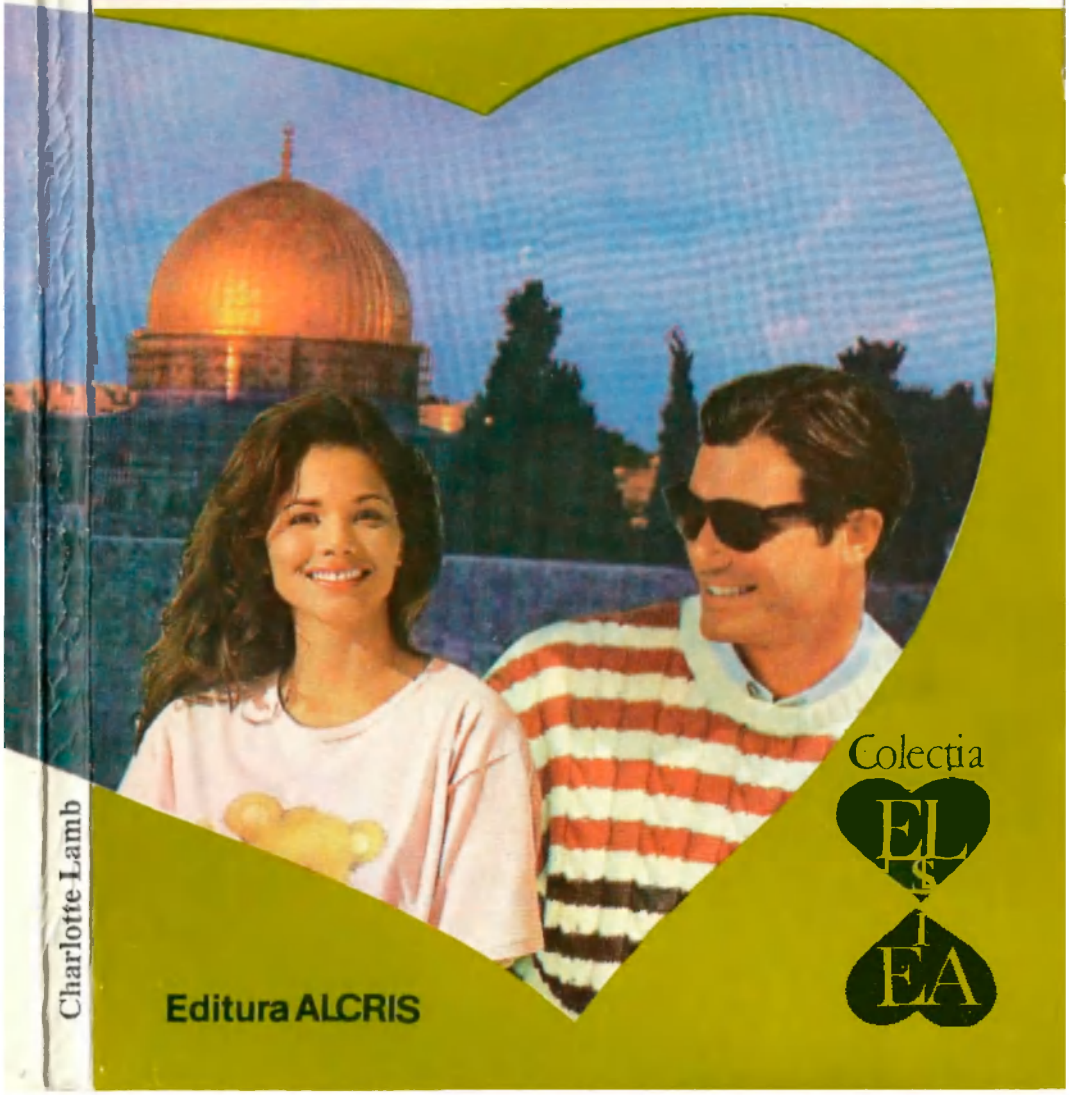

Colecția ELEA

Editura ALCRIS

Charlotte Lamb

CHARLOTTE LAMB

OBSEDANTA ISPITĂ

ALCRIS

Editor : Aurelian Micu
Lector : Angela Vasile
Coperta : Andy

© by Charlotte Lamb, 1995

WILD HUNGER

Adaptare de : Ileana Jitaru

Toate drepturile rezervate

SBN 973-9498-61-2

Colecția „EL și EA"

CAPITOLUL I

Gerald Findlay privea cu un aer exasperat faxul din care se desfăşura un nou mesaj din partea şefului său, când un ţipăt pătrunzător sfâşie liniştea.

Imediat, se cufundă în amintirile care veneau să-l bântuiască în fiecare noapte, de trei luni încoace. Îl cuprinse un violent tremur. În jurul lui – ca atunci – parcă mitralierele trăgeau într-un vacarm asurzitor, un miros de ars îi pătrundea în nări în timp ce în aer se ridica o perdea de praf ce-l obliga să închidă ochii.

Brusc însă, Gerald reluă contactul cu realitatea. Acum, se afla la Londra, departe de câmpul de luptă, iar urletul se auzise din casa vecină.

– Iarăşi vreo şotie de-a puştoaicelor de alături ! bombăni el ştergându-şi fruntea de sudoare. Până la urmă, o să le sucesc gâtul într-una din zile !

Se mutase de şase luni în această mică vilă cu ziduri de piatră aflată în împrejurimile lui Chelsea Bridge... Şase luni în care vecinele lui nu-i lăsaseră nici o clipă de răgaz. Când nu dădeau petreceri care se prelungeau până a doua zi dimineaţa, ascultau muzica aia tâmpită – cu volumul dat la maximum – sau îşi vorbeau una alteia urlând dintr-o cameră în alta.

La început, Gerald le bătuse în perete, în speranța că le va face să tacă. În zadar. Se dusese personal să le ceară să dea muzica mai încet. Fără nici un succes. Scos din fire, se hotărâse până la urmă să se plângă agenției care-i închiriase casa.

Funcționarul îl ascultase dând din cap înainte de a-i spune pe un ton compătimitor :

— Întâmplător, una dintre ele este fiica vitregă a proprietarului. Cea roșcată...

— Oh, înțeleg...

Îi veni imediat în minte imaginea tinerei cu silueta suplă și părul ca focul. Fata asta avea cei mai frumoși ochi verzi pe care el îi văzuse vreodată, iar mersul ei lansat și grațios îți dădea literalmente impresia că plutește.

Funcționarul de la agenție îi adresase un zâmbet ironic.

— Bună bucățică, nu-i așa ? Dar, remarcați, nici prietena ei nu este mai prejos. Știți, bruneta aceea cu părul lung... În fine, asta e meseria lor, să fie frumoase ; amândouă sunt manechine, adăugase el cu un oftat.

Gerald făcuse ochii mari.

— Vreți să spuneți că acolo nu stau decât două fete ? Întotdeauna am crezut că în casa aceea se adăpostește o întreagă colonie !

Funcționarul râse, îngăduitor.

— Oh, știți și dumneavoastră cum sunt tinerii ; mereu simt nevoia să se adune și să petreacă. Uitați ce este, eu voi transmite plângerea dumneavoastră celor în drept, dar nu vă garantez că va fi și ascultată.

Gerald nu rămăsese atunci suficient de mult timp pentru a vedea eficacitatea demersului său. Chiar

de a doua zi, fusese trimis împreună cu doi cameramani să facă un reportaj într-o țară răvășită de un război civil. Se duseseră să înlocuiască echipa care se aflase până atunci acolo, și care începuse să dea semne serioase de epuizare, atât morală cât și fizică. După câteva săptămâni petrecute în zona de luptă, Gerald începuse și el să aibă aceleași simptome.

După ce ieșise din spital și se întorsese la domiciliul său din Londra, ziaristul remarcase că, în vila de alături, lipită de a lui, nu se mai afla decât o singură locatară, și anume frumoasa fiică vitregă a proprietarului, superba creatură roșcată care mergea ca o dansatoare. De fiecare dată când se întâlneau, ea îi arunca o privire zeflemitoare și întorcea capul fără să spună un cuvânt.

Se vedea bine că-i ajunsese la urechi vestea despre plângerea pe care el o făcuse la agenție și acum era supărată pe el. Îi ceruse oare tatăl ei vitreg să-și expedieze prietena cu care locuia ? În mod ciudat, când se gândea la această eventualitate, pe Gerald îl rodea un oarecare sentiment de vinovăție.

Tânăra aceea brunetă îi plăcuse imediat ce o văzuse. Ea fusese cea care-i adusese niște sandvișuri și un termos de cafea atunci când el se mutase...

Amintirea aceasta îl făcu să zâmbească. Oamenii care-i cărau mobilele rămăseseră cu gura căscată de admirație în fața ei. După ce plecase, aceștia fluieraseră îndelung, încântați de ceea ce văzuseră.

— Se poate spune că sunteți norocos, dom'le ! zisese unul dintre ei. Aș locui și eu cu plăcere sub același acoperiș cu dumneavoastră, cu o vecină ca asta. Ați văzut ce picioare are ?

Poate că Gerald ar fi fost mai atent la aceste detalii dacă nu s-ar fi despărțit recent de prietena lui. Se întâlniseră timp de șase luni ; dar la întoarcerea din misiune, descoperise că Judy nu se plictisea deloc în absența lui.

— Vrei să spui că tu nu calci niciodată alături atunci când te duci să-ți faci reportajele ? îl întrebase ea pe un ton cinic când el îi ceruse explicații.

Rănit în orgoliul lui, nebun de gelozie, Gerald pusese capăt relației lor. Amărăciunea lui era însă prea vie încă pentru ca să se poată interesa de altă femeie.

Sâmbăta următoare, tânăra brunetă îl invitase la una din petrecerile lor, dar Gerald, cu o mulțime de treburi pe cap, uitase să se ducă. Când, câteva zile mai târziu, se întâlnise în parc cu vecina lui, aceasta îi reproșase, cu drăgălășenie totuși, că nu venise la petrecere. Cu sincere păreri de rău, Gerald își ceruse scuze. Chipul frumos al interlocutoarei sale se luminase de un zâmbet.

— Foarte bine, de data asta te iert ! Ascultă, sâmbăta viitoare dăm o altă petrecere. Încearcă să vii, o să ne facă mare plăcere !

Gerald îi adresase un zâmbet stânjenit.

— Îmi pare rău dar chiar mâine trebuie să plec în Brazilia.

— Pentru televiziune ? îl întrebase ea cu spontaneitate, admițând în același timp că-l recunoscuse.

Gerald se întunecase la față. Așadar, vecinele lui îl invitau numai pentru că el era o vedetă a micului ecran și pentru că-l vedeau aproape în fiecare seară la știrile de la ora 20,00 ? Lui Gerald nu-i plăcuse niciodată pseudo-celebritatea pe care

l-o adusese televiziunea. El era reporter şi nu animator de emisiuni frivole !

Din acest punct de vedere, regreta vremea când era jurnalist în presa scrisă. Pe atunci, nimeni nu-l oprea pe stradă ca să-l felicite sau să-i dea sfaturi despre cum să se îmbrace !

— Într-adevăr, îi răspunsese el înainte să adauge, cuprins de un val de iritare : de fapt, apropo, n-aţi putea să faceţi mai puţin zgomot seara ? Eu mă trezesc dimineaţa devreme şi muzica pe care o puneţi voi nu prea mă ajută să-mi găsesc somnul.

Tânăra femeie îi adresă un zâmbet insolent.

— Oh, bineînţeles.

Şi „bineînţeles" că n-au făcut nimic în acest sens. De fapt, Gerald avusese impresia că ele chiar măduseră mai tare volumul combinei lor muzicale. Renunţaseră de asemenea să-l mai invite la petrecerile lor. Când el le bătea în perete ca să ceară linişte, ele dădeau muzica şi mai tare. Când se duse o dată personal la ele, tânăra roşcată îi rezervă o primire glacială şi-i dădu papucii zâmbindu-i obraznic.

* * *

O lovitură puternică în uşa lui îl smulse din gânduri. Pentru o clipă, nici nu fu în stare să se mişte, era ca împietrit. „Hai, revino-ţi acum ! gândi el cu umor. Câmpul de luptă e departe ; eşti aici, acasă, la Londra. La adăpost de obuze".

Se auzi şi soneria de la intrare. Cineva apăsa pe buton cu insistenţă.

– E cineva acasă ? strigă o femeie prin fanta cutiei de scrisori. Vă rog, deschideţi ! Am nevoie de ajutor !

Gerald se îndreptă spre uşă şi o deschise la perete. Văzându-l, tânăra femeie care se afla în prag se retrase un pas.

– Eu... Scuză-mă că te deranjez, bolborosi ea ridicându-şi timid privirea spre el.

Gerald îşi arcui mirat, sprâncenele recunoscând-o pe fosta vecină, bruneta, care se mutase de aici recent.

– Ce pot să fac pentru dumneata ?

– Eu sunt Sara Ounissi, locuiam alături... Îţi aminteşti de mine, nu-i aşa ? Ascultă, am nevoie de ajutorul dumitale, zise ea pe un ton rugător.

– Ce s-a întâmplat ?

Tânăra femeie vru să-l tragă de mânecă şi să-l ducă cu ea, dar Gerald rezistă. Cunoscându-le pe aceste două trăsnite, bănuia că avusese loc vreo ceartă şi nu voia să se amestece. Sara însă îi adresă o privire imploratoare.

– Trebuie neapărat să intru în vilă. Ea refuză să-mi răspundă şi totuşi, ştiu că este înăuntru... Am auzit-o gemând. Mi-e atât de teamă pentru ea. Poate muri dacă nu-i vine nimeni în ajutor...

– Poate muri ? repetă Gerald, uluit.

Privi atent chipul interlocutoarei sale. Avea tenul mat, fruntea înaltă, un nas drept şi pomeţii uşor proeminenţi. Ochii mari şi negri erau tiviţi cu un şir des de gene. Părul, netezit spre spate, îi cădea în valuri mătăsoase pe umeri.

– Te rog, ajută-mă, reluă ea fixându-şi privirea întunecată în cea de culoarea oţelului cenuşiu a ochilor lui Gerald. Nu avem nici o clipă de pierdut.

Am strigat-o la uşă de mai multe ori, dar ea n-a coborât.

— Poate că nu-i acasă.

— Ba da, este... ţi-am zis că am auzit-o !

— În cazul acesta, de ce refuză să-ţi deschidă ? Te-ai certat cu ea ?

Sara Ounissi scutură din cap.

— Nu, nu, n-ai înţeles... Keira este foarte deprimată. A pierdut în dimineaţa asta un contract cu compania de publicitate pentru o marcă renumită de cosmetice pe care o reprezenta de mai bine de un an. De altfel, cu siguranţă că ai văzut-o la televizor în spoturile publicitare.

Gerald schiţă o mutră ironică.

— Rareori am timp să mă uit la televizor.

În cursul ultimilor trei ani, îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului în străinătate, şi când din întâmplare deschidea televizorul, era pentru a se uita la ştiri sau filme documentare.

— Dar dumneata apari la televizor aproape în fiecare seară ! exclamă tânăra femeie pe un ton aproape de reproş.

— Poate, dar eu sunt reporter. Publicitatea nu mă interesează. Atunci când se dă publicitate, eu profit ca să-mi iau ceva de băut, îi replică Gerald a cărui răbdare începea să se sfârşească.

Sara ridică din umeri.

— Pentru ştiinţa dumitale, „Rexel" este una din cele mai prestigioase mărci de produse cosmetice şi Keira primea o avere ca să le reprezinte imaginea. Contractul trebuia să fie prelungit săptămâna asta... dar ei au concediat-o în ultima clipă.

— Ce păcat ! exclamă Gerald cu o notă de sar-

oasm în glas. În sfârşit ! Sunt sigur că-şi va reveni. Familia ei n-o s-o lase să moară de foame, nu-i aşa ? Am înţeles că sunt suficient de...

– Nu asta-i problema ! îi tăie vorba Sara. Keira a suportat întotdeauna greu eşecurile. În momente din acestea, este în stare de orice. Agentul ei m-a sunat să-mi spună că era distrusă după ce a aflat hotărârea celor de la „Rexel". Benny a fost şi agentul meu pe când eram manechin, îi explică ea cu un gest graţios al mâinii. După ce m-am măritat, luna trecută, mi-am abandonat cariera. Soţul meu călătoreşte foarte mult pentru afaceri... Avem o căsuţă în Elveţia, o alta în Emirate şi o mică vilă în Sussex. Slavă Domnului că, de câteva zile, mă aflam aici. M-am repezit la Londra de cum am aflat necazul. Te rog, trebuie neapărat să deschid cumva uşa vilei. Poate că se potriveşte cheia dumitale... Te rog, ajută-mă... Este o chestiune de viaţă şi de moarte !

Gerald o privi cu îndoială.

– Ştiu că nu e prea plăcut niciodată să-ţi pierzi slujba, dar situaţia prietenei dumitale nu mi se pare dramatică.

Cuvintele acestea îi aduseră o privire ucigătoare.

– Cum poţi să spui asta ? Nici n-o cunoşti, Keira... suferă de o problemă gravă...

Un zâmbet ironic apăru pe buzele lui Gerald.

– Înţeleg. Prietena dumitale se drogheazâ şi te temi să nu fi luat vreo supradoză, zise el pe un ton tăios.

– Nu ! Nu-ţi permit să emiţi asemenea calomnii ! Keira este bolnavă. Suferă de bulimie. Acum înţelegi ?

Gerald rămase tăcut o clipă. Când reîncepu să vorbească, tonul i se mai îmblânzise.

— După câte știu eu, nu se moare din bulimie. Este vorba de un simplu exces alimentar, nu-i așa ?

Fu rândul tinerei femei să schițeze un zâmbet ironic.

— Și eu, care speram că un ziarist va înțelege mai bine ca oricine gravitatea situației... Bulimia este o boală la fel de gravă ca și anorexia. Când are o asemenea criză, Keira înghite cantități impresionante de alimente, după care își provoacă voma. Cu timpul, un astfel de comportament poate provoca o hemoragie internă. Poate că acum când noi vorbim, ea să-și fi pierdut cunoștința.

Se întrerupse și-l privi cu un aer mânios.

— Din moment ce se pare că nu ești dispus să mă ajuți, ai putea măcar să mă lași să folosesc telefonul dumitale ca să anunț poliția. Nu mai am deloc timp de pierdut. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat.

— De ce nu-l chemi pe proprietar ? îi sugeră Gerald. După câte știu, este tatăl ei vitreg.

La aceste cuvinte chipul Sarei se întunecă.

— Locuiește la Tanger.

— Oh... În cazul acesta, am putea cere de la agenție dublura cheilor.

— De ce nu m-oi fi gândit mai devreme ?! exclamă ea lovindu-se ușor peste frunte. Mă duc imediat.

În clipa următoare, deja dispăruse. Cu un oftat, Gerald se întoarse în biroul lui și citi repede faxul primit de la directorul departamentului de informații al canalului de televiziune la care lucra. Acesta re-

fuza categoric să-l mai trimită în misiune în străinătate. Cu un gest furios, Gerald mototoli foaia şi o aruncă în coşul de hârtii.

Mânat de o nevoie imperioasă de a se mişca, leşi în stradă.

Construite în fundul unor grădini înverzite, micile vile adăposteau prin secolul XIX copii proprietarilor marilor case victoriene ce mărgineau străzile acestui cartier şic al Londrei. După cel de al doilea război mondial, grajdurile fuseseră transformate în case de locuit. De-a lungul anilor, deveniseră foarte căutate. Zugrăvite în culori vii, fiecare vilă avea o mică grădină. Vila lui Gerald avea o uşă masivă din lemn roşcat pe care se detaşa vizibil un ciocănel din alamă strălucitoare. Cărămizile de la faţadă fuseseră vopsite în ivoar, iar Gerald plantase în grădiniţă o mulţime de muşcate multicolore.

Se apropia vara şi soarele scălda oraşul într-o atmosferă extrem de plăcută. Parfumul florilor şi al copacilor impregna aerul. Totul în jurul părculeţului din apropiere era liniştit. Cei mai mulţi dintre locuitorii cartierului se aflau la muncă. Nici o familie mai numeroasă nu ocupa vreuna din vile, acestea fiind exact atât de mari cât să adăpostească doar cupluri fără copii.

Gerald urcă treptele de la intrarea vilei alăturate. Trase cu urechea dar nu auzi nici un zgomot. Se căţără atunci pe pervazul ferestrei salonului şi-şi plimbă privirea prin încăperea pustie, frumos decorată în tonuri de verde-pal şi crem.

Casa părea goală. Poate că Sara Ounissi exagerase gravitatea situaţiei ? Pe de altă parte însă, ea îşi cunoştea bine prietena. Dacă într-adevăr

aceasta din urmă era bolnavă, trebuia acționat repede.

Dacă de data asta era în măsură să sară în ajutorul cuiva, nu va lăsa să-i scape o asemenea ocazie... Se simțise atât de neputincios în timpul ultimului său reportaj, când fusese prins în mijlocul unui teribil război civil ! În calitate de jurnalist, se mulțumea să observe și să raporteze faptele cu cea mai mare obiectivitate. Rolul său se oprea aici. Nu putuse niciodată să ajute oamenii care cădeau sub gloanțe, la doar câțiva metri de el. De când se întorsese acasă, nopțile îi erau bântuite de teribile coșmaruri, în timp ce continua să-l macine un sfâșietor sentiment de vinovăție.

Cu o mișcare rapidă, sări jos de pe pervaz și se duse să bată la ușa de la intrare.

— Keira ? Keira, ești aici ? Deschide ușa asta, te rog !

Nu primi nici un răspuns. Mica vilă era cufundată într-o liniște apăsătoare. Un val de teamă îl cuprinse. Aflându-se zi de zi în preajma morții, i se dezvoltase parcă un fel de al șaselea simț care-l avertiza asupra pericolului.

Din păcate însă, acesta nu funcționa întotdeauna. Uneori, capcana se închidea prea repede. Locuitorii satului în care el își petrecuse ultima noapte — noaptea în care fusese rănit — nici ei nu simțiseră pericolul...

Imaginile năvăleau în mintea lui Gerald. Când el sosise acolo, găsise un sat atât de frumos, presărat cu căsuțe albe cu acoperișuri roșii. În grădini, merii erau în floare, și copiii se mai jucau încă pe trotuar. Gerald fusese imediat cucerit de această oază de liniște, pierdută în mijlocul vacarmului.

Poate că tocmai sosirea ziariştilor şi a echipei de televiziune atrăsese atenţia inamicului asupra acestui sat. La câteva zile după instalarea lor, bombele începuseră să cadă deasupra satului, decimând populaţia – bărbaţi, femei şi copii amestecaţi într-o suferinţă de nedescris. Ei filmaseră şi comentaseră masacrul, total neputincioşi, până când Gerald fusese rănit de un tir de mortiere.

Primele îngrijiri i le acordaseră soldaţii britanici trimişi de O.N.U., apoi fusese repatriat de urgenţă în Anglia unde îl aştepta un pat într-unul din cele mai bune spitale ale capitalei. Rana lui de la cap era acum perfect cicatrizată. Un glonte îi zgâriase pielea capului, un altul îi atinsese gamba dreaptă. Încă mai şchiopăta uşor când era obosit, dar chirurgul îl asigurase că nu-i va rămâne, în viitor, nici o urmă a rănii.

„Nici o urmă fizică", gândi Gerald bătând din nou în uşă. Dar sechelele psihice erau mult mai persistente. De altfel, din cauza lor el se afla încă în concediu de boală, în ciuda insistenţelor lui de a reîncepe treaba. Directorul nici nu voia să audă ; refuza să-i încredinţeze orice misiune înainte de o lună. „Blestemat să fie !" înjură Gerald în timp ce-şi scotocea portofelul în căutarea unei cărţi de credit. Nu înţelegea el oare, directorul, că doar alte imagini vor reuşi să le înlocuiască pe cele care-l bântuiau zi şi noapte, cu o dureroasă cruzime ? Avea nevoie să facă ceva pentru a scăpa de acele amintiri.

– Keira ! Dacă nu deschizi uşa asta, voi fi obligat să o forţez !

Cu un gest îndemânatic, Gerald strecură cartea de credit prin fantă, la nivelul încuietorii. Se auzi

un clinchet abia perceptibil. Împinse uşa uşor, aceasta deschizându-se ca prin minune.

– Sunt mai tare ca James Bond, murmură el pentru sine pătrunzând în vestibul.

Vila era o replică perfectă a celei în care locuia el. În capătul vestibulului se înălţa scara ce ducea la etaj. În dreapta, o uşă deschisă lăsa să se vadă bucătăria. Pe stânga se afla salonul.

– Keira ! strigă el din nou îndreptându-se spre bucătărie.

Rămase stupefiat în prag. Încăperea, vastă şi luminoasă, era dotată cu un mobilier ultramodern şi echipată cu o mulţime de aparate electrocasnice... dar deocamdată, semăna mai degrabă cu un câmp de luptă decât cu o bucătărie.

Uşa frigiderului era larg deschisă, pe gresia de pe jos erau împrăştiate alimente. Masa aproape că nu se mai vedea de sub pachetele de cereale rupte pe jumătate, tablete de ciocolată începute şi lăsate, borcane goale de iaurt.

Gerald dădu din cap cu un aer nedumerit. Keira nu se afla în bucătărie. Probabil că se refugiase la etaj... dar în ce stare ? Cuprins de îngrijorare, se întoarse în hol şi urcă în grabă scara.

În cele două dormitoare mici nu găsi pe nimeni. Erau într-o ordine perfectă şi contrastau izbitor cu dezordinea din bucătărie pe unde părea să fi trecut un uragan.

Din ce în ce mai neliniştit, Gerald se apropie de baie. Uşa era închisă. Puse mâna pe clanţă dar preferă să bată înainte să intre.

– Keira ? Sunt vecinul dumitale, Gerald Findlay. Totul este în ordine ? Prietena dumitale, Sara, este foarte îngrijorată. Deschide-mi, te rog.

Se auzi un zgomot abia perceptibil, urmat de un uşor geamăt. Uitând de orice reţinere, Gerald deschise brutal uşa, pătrunse înăuntru şi i se tăie răsuflarea.

Tânăra femeie zăcea pe jos, făcută ghem. Când el îngenunche lângă ea, aceasta înălţă capul, cu preţul unui efort evident. În ochii ei imenşi şi verzi străluceau lacrimi. Deschise gura şi-i ordonă cu o voce răguşită :

– Pleacă !

Prefăcându-se că nu auzise, Gerald o examină cu atenţie. Faţa îi era palidă, trăsăturile delicate păreau crispate de durere. Cât priveşte buzele, acestea erau umflate şi lipsite de orice culoare.

– Ai terminat să vomiţi ? o întrebă el pe un ton calm.

Tânăra femeie închise ochii şi întoarse uşor capul. Se auzi un suspin, ca un scâncet.

– Pleacă, te rog... Lasă-mă în pace.

Stăpânindu-şi un oftat, Gerald se aplecă, îşi strecură o mână pe sub genunchii ei, o alta pe sub umeri şi o ridică de jos. Keira i se păru uşoară ca un fulg.

– Nu... gemu ea slab.

Imperturbabil, Gerald o duse până în dormitorul cel mai apropiat şi o puse încetişor pe pat. Se aşeză şi el alături şi fără să-i lase timp să reacţioneze, o dezbrăcă de rochia scurtă din muselină bleu ce plutea în jurul trupului ei firav.

– Ce faci ? întrebă ea încercând zadarnic să se zbată.

Gerald îşi termină liniştit treaba începută. Pe sub rochie, ea purta un body din mătase ivoar cu dantelă albă. Brusc stânjenit, el îşi plecă privirea.

— Dă-mi pace! repetă ea cu o voce ceva mai sigură. Dacă pui măcar un deget pe mine, ai să regreți toată viața.

Intrigat, Gerald ridică ochii și-i întâlni privirea scânteind de furie. Keira își puse brațele pe piept și părea gata să-l muște dacă el ar fi încercat cel mai mic gest. Dându-și seama dintr-o dată de intențiile pe care ea i le atribuia, Gerald se străduí să rămână calm.

— Te-am dezbrăcat de rochie pentru că m-am gândit că te-ai simți mai bine în ceva curat, îi explică el.

Urmă o tăcere scurtă. Trăsăturile Keirei se crispară ca și cum ar fi început să priceapă sensul cuvintelor lui.

— Oh, Dumnezeule, murmură ea ascunzându-și fața în palme. Mă simt îngrozitor... Nu mă mai privi așa, te rog. Pleacă... Lasă-mă singură.

Fără să spună un cuvânt, Gerald se îndreptă spre șifonierul care ocupa un perete întreg, și găsi fără mare greutate ceea ce căuta — un halat de baie confortabil.

Când reveni lângă pat, Keira închisese ochii. Ghemuită ca un copil, părea să-și fi regăsit liniștea.

Gerald putu să-i privească în voie chipul cu trăsături fin cizelate. Câțiva pistrui erau risipiți pe pomeți și pe nasul ușor cârn. Părul lung de culoarea aramei se împrăștiase pe pernă asemeni unor fâșii de mătase. Privirea lui Gerald alunecă de-a lungul umerilor sidefii, întârzie o clipă pe sânii rotunzi apoi își continuă drumul ; mai întâi se opri pe talia și coapsele ei incredibil de suple, apoi îi privi picioarele. Ziaristul înghiți cu dificultate. Fata asta avea cele mai frumoase picioare pe care le văzuse el

vreodată ! Lungi şi frumos modelate, păreau fine ca mătasea.

Câţi ani putea să aibă ? se întrebă Gerald, fascinat de fragilitatea şi graţia ei. Douăzeci şi unu, poate douăzeci şi doi ? Oricum, cu siguranţă avea cu vreo zece ani buni mai puţin decât el.

— Ar trebui să te îmbraci cu ăsta, zise el pe un ton morocănos aplecându-se spre ea.

Ea deschise ochii şi se ridică încet cu stângăcie. Gerald o ajută să-şi pună halatul. Cu gesturi rapide, el îi înnodă cordonul în talie. O simţea atât de fragilă încât aproape că se temea să nu-i facă rău. La gândul acesta, furia lui izbucni.

— Cum poţi să te supui unui asemenea supliciu ? o întrebă el fixând-o cu un aer furios. Nu ai nevoie să te preocupi de silueta dumitale ; ai un corp minunat...

— Minunat ?

Ea lăsă să-i scape un râs zeflemitor.

— Nu vorbi prostii, sunt în stare să suport adevărul. Ştiu foarte bine că sunt prea grasă. Am şi ochi şi oglinzi ca să văd acest dezastru.

Gerald făcu ochii mari.

— Grasă, dumneata ? Chiar crezi cu adevărat ? Dacă vrei să afli părerea mea, eşti mai degrabă slabă.

— Nu mă minţi ! exclamă tânăra femeie cu vehemenţă. Ştiu că spui asta doar ca să mă încurajezi, dar e inutil. Nu sunt tâmpită.

Gerald scuturâ din cap.

— Tâmpită cu siguranţă că nu, mai degrabă complet nebună. O să telefonez doctorului dumitale...

– Nu !

Ea îl apucă de braţ cu fermitate.

– Nu vreau să vină, declară ea pe un ton hotărât. Ai spus adineauri ceva de Sara... Este cumva aici ?

– S-a dus să ia de la agenţie o dublură a cheii ; se va întoarce curând. Vrei un pahar cu apă ?

– Da, te rog.

Se auzi un zgomot de paşi venind de la parter. O clipă mai târziu, Sara Ounissi îşi făcea apariţia.

Rămase brusc nemişcată în uşă şi-şi plimbă prin încăpere o privire îngrijorată.

– Oh, Keira, cum te simţi ? întrebă ea în sfârşit repezindu-se spre prietena ei.

Un zâmbet slab apăru pe buzele acesteia din urmă.

– E-n ordine, nu te nelinişti.

Vru să se ridice, dar în clipa când să pună picioarele pe pământ, se clătină şi-şi pierdu cunoştinţa. Gerald reacţionă cu o fracţiune de secundă prea târziu. În secunda următoare, tânăra femeie căzu cât era de lungă pe mocheta groasă de culoare crem.

– Cheamă-i doctorul ! îi ordonă el Sarei luând-o pe Keira în braţe ca să o pună pe pat.

Sara se supuse fără să protesteze. Încruntat, Gerald se aplecă asupra Keirei. Îl încercau sentimente contradictorii. Îi părea rău pentru ea, dar în acelaşi timp era furios să vadă cum o persoană căreia nu-i lipsea practic nimic căuta cu atâta disperare să se distrugă. Atâţia oameni din întreaga lume încercau dimpotrivă să supravieţuiască, în condiţii mult mai precare !

Dar familia ei ce făcea ? Nu exista nimeni care să se îngrijească de soarta ei ? Privi în jurul lui căutând indicii, şi observă nişte fotografii pe o comodă. Curiozitatea lui naturală îl îndemnă să se apropie ca să le vadă mai bine.

Într-una dintre fotografii, Keira se afla alături de o femeie în costum de baie care, la prima vedere, părea abia cu puţin mai în vârstă decât ea. Studiind-o mai îndeaproape, Gerald remarcă ridurile fine ce-i marcau faţa şi gâtul cu pielea bronzată. Era oare mama ei ? Avea acelaşi păr roşcat, aceiaşi ochi verzi migdalaţi, aceeaşi siluetă longilină... Asemănarea îţi sărea în ochi.

Cele două femei se mai aflau şi într-o altă fotografie, în mijlocul unei mulţimi şic şi elegante, într-un salon luxos mobilat, cu pardoseala de marmură şi candelabre de cristal agăţate în tavan.

Erau însoţite de un bărbat cu părul grizonat şi foarte bronzat. Vizibil mult mai în vârstă, acesta purta un costum de in bej şi o cămaşă de un alb strălucitor. Avea braţul pe umerii celeilalte femei roşcate şi afişa un zâmbet radios.

„Îl cunosc pe bărbatul acesta !" îşi zise imediat Gerald. Chipul cu trăsături accentuate i se părea ciudat de familiar. Totuşi, nu era în stare să-şi amintească cu precizie unde-l mai văzuse. Intrigat, se aplecă mai mult asupra fotografiei şi o studie în cele mai mici detalii. Erau foarte rare casele britanice care aveau pardoseala de marmură ; materialul acesta era folosit mai ales în ţările calde. În planul al doilea, se vedeau două uşi mari de sticlă prin care se zărea un cer albastru limpede. Soarele pătrundea în valuri în încăpere şi mobilierul trăda originile arabe.

Era poate Maroc, Tanger... ? Nu acolo locuia oare tatăl vitreg al Keirei ?

Pe pereții salonului erau agățate tablouri. Gerald își concentră atenția asupra lor și recunoscu repede câteva opere semnate de pictori contemporani. Expert în istoria artei, Gerald își încheiase studiile cu o teză despre artiștii europeni de după război. În consecință, aceștia nu mai aveau nici un secret pentru el.

Firește, aceste tablouri puteau fi simple reproduceri, dar în mod ciudat, Gerald era convins de autenticitatea lor. Îi veneau în minte tot felul de idei. Proprietarul vilei trebuie să fi fost ori prea bogat, ori îndeajuns de avizat pentru a cumpăra operele tinerilor artiști înainte ca acestea să fie cotate pe piață.

Se întoarse și aruncă o privire spre pat. Chipul palid al Keirei făcea un contrast frapant cu părul ei arămiu. Din nou, îl cuprinse un val de furie. De ce naiba părinții nu se ocupau de fata asta ? Se vedea bine că aveau mijloace s-o ajute să se trateze. Nu le păsa de ce-ar fi putut să i se întâmple ? Știau măcar să fiica lor suferea de bulimie ?

Keira se mișcă ușor, scoase un oftat și întredeschise ochii. Din doi pași, Gerald fu lângă ea.

— Nu te mișca, stai liniștită, îi ordonă el cu blândețe, văzând că ea încearcă să se ridice.

Îi prinse încheietura mâinii și-i luă pulsul. Acesta bătea rar și slab. Pielea ei era rece ca gheața.

— Unde este Sara ? întrebă ea într-o șoaptă.

— S-a dus să-l cheme pe doctor.

— Nu !

Încercă iar să se ridice, dar Gerald o împinse

înapoi pe perne. Cu mâinile pe umerii ei, o ţintui cu privirea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Keira, chiar vrei să mori ?

O liniște apăsătoare urmă acestor cuvinte. Tânăra femeie deveni şi mai palidă, buzele îi tremurau uşor. După câteva clipe, izbucni într-un râs forţat.

– Nu dramatiza, te rog ! De ce te amesteci în treburile mele ? Poate crezi că mă ajuți, dar nu-i aşa. Dimpotrivă, nu faci decât să complici lucrurile !

– Trebuie totuşi să aibă grijă cineva de dumneata, din moment ce, se pare, nu eşti în stare să o faci singură, îi replică Gerald, pe un ton încăpăţânat.

Keira îl fulgeră cu privirea.

– Iată o reacţie tipic masculină ! lansă ea cu o notă de sarcasm în voce. Chiar că sunteți toți la fel ! Nu am nevoie de ajutorul dumitale, şi cu atât mai puţin de compasiunea dumitale, aşa că fă-mi plăcerea şi vezi-ţi de treabă şi pleacă de aici !

Privirea lui Gerald se aspri.

– N-am să plec până ce nu vine doctorul.

Apariţia Sarei o împiedică pe Keira să protesteze. Tânăra femeie aducea un pahar cu apă. Gerald o ajută pe Keira să se ridice puţin. Contrar aşteptărilor, ea se lăsă în voia lui şi bău apa din pahar cu înghiţituri mici.

– Doctorul Patel trebuie să sosească dintr-o clipă în alta, zise Sara.

Keira îi aruncă prietenei sale o privire dezaprobatoare.

– N-ar fi trebuit să-l chemi. Ştii foarte bine

ce-o să-mi spună. O să mă examineze şi apoi va încerca o dată în plus să mă trimită în blestemata aia de clinică. Ca de obicei, eu voi refuza, şi uite aşa v-aţi pierdut amândoi timpul degeaba. Oricum, criza a trecut. Acum mă simt bine. Mai am doar o mică ameţeală, în rest nimic.

— Este ceva mai mult decât o „mică ameţeală" ! explodă Gerald. Bucătăria dumitale seamănă cu un câmp de luptă, eşti palidă ca o coală de hârtie şi ai nevoie de ajutor, fie că vrei sau nu !

Keira tresări sub violenţa tonului pe care-i vorbise Gerald. Apoi, întorcându-se spre prietena ei, o întrebă :

— Ce naiba caută ăsta aici ? Sper, cel puţin, că nu tu ai fost cea care l-ai chemat în ajutor ? De altfel, tu ce cauţi la Londra, Sara ? Cum aţi reuşit amândoi să intraţi în casă ?

Sara făcu o mutră vinovată.

— Mi-a telefonat Benny... Era îngrijorat din cauza ta.

— Benny ?

Privirea verde scânteia de furie.

— Ar fi trebuit să bănuiesc că n-o să-şi ţină gura !

— Ţine mult la tine, Keira, ştii asta, zise Sara încurcată. De aceea şi-a făcut griji. Ca şi mine, de altfel. Îmi pare într-adevăr rău că ai pierdut contractul Rexel.

— Nu vreau să mai aud vorbindu-se despre asta ! Mai degrabă explică-mi, ce caută el aici ? De ce-ai crezut de cuviinţă să alertezi tot cartierul ?

Sara plecă privirea, vizibil stânjenită.

— Uşa ta era încuiată şi n-am reuşit să intru. Când te-am auzit gemând, am intrat în panică şi

m-am gândit că, poate cu cheia lui, vom putea deschide ușa.

– Bravo ! mormăi Keira.

– Gerald mi-a fost de mare ajutor, continuă Sara, prefăcându-se că nu observă mutra supărată a prietenei sale. Mi-a sugerat să mă duc la agenție să iau celălalt rând de chei... Mie nici nu-mi trecuse prin gând ! Eram prea speriată ca să mai gândesc coerent. Așa că i-am urmat sfatul, dar când m-am întors, el reușise deja să deschidă ușa și se afla alături de tine.

Keira se întoarse către Gerald.

– Cum ai putut deschide ?

Gerald ridică din umeri.

– Folosesc uneori o carte de credit, îi explică el cu dezinvoltură.

Pe fața interlocutoarei sale se putea citi indignarea.

– Asta înseamnă violare de domiciliu ! Ai putea fi băgat la pușcărie pentru asta.

– A fost un caz de forță majoră, îi replică Gerald pe același ton potolit. Prietena dumitale mi-a dat de înțeles că ești în agonie.

Dinspre parter se auzi o voce și Sara se repezi la ușă, evident ușurată.

– Doctore Patel ! Urcați, vă rog, suntem în camera Keirei !

Aceasta din urmă ațintì asupra lui Gerald o privire glacială.

– Îți mulțumesc pentru ajutor, zise ea pe un ton ironic. Mulțumesc și la revedere. Închide bine ușa de la intrare în urma dumitale, și nici să nu te gândești s-o mai forțezi vreodată, altfel o să mă văd nevoită să anunț poliția.

– Recunoştinţa dumitale îmi merge drept la suflet, îi replică Gerald îndreptându-se spre uşă. Data viitoare când vei mai încerca să te sinucizi înghiţind tone de mâncare, îţi promit că n-am să mai intervin, nu te teme.

Se întâlni pe scări cu doctorul care urca.

– Vă urez noroc, domnule doctor. O să aveţi mare nevoie, cu o pacientă ca asta.

Pe buzele bătrânului doctor pluti un zâmbet amuzat.

Zece minute mai târziu, Gerald era în drum spre B.B.C. unde-l aştepta directorul departamentului de informaţii. In timp ce se strecura prin străzile aglomerate ale capitalei, îi venea mereu în minte imaginea Keirei, clară şi obsedantă. Îi revedea buclele arămii care-i încadrau faţa atât de delicată, trupul subţire şi suplu, picioarele lungi, atât de lungi...

Toată ziua, imaginea aceasta nu-l părăsi.

CAPITOLUL II

Keira se gândea la vecinul său, ascultând distrată cuvintele medicului care o examina. Acesta își încruntă fruntea.

— Iar ai mai slăbit, nu-i așa ? Mi-ai promis totuși că ai să te mai îngrași, Keira. De ce nu te-ai ținut de cuvânt ?

Vocea melodioasă era plină de tristețe. Doctorul Patel nu se înfuria niciodată ; părea doar din ce în ce mai necăjit de comportarea Keirei. „Încearcă să mă facă să mă simt vinovată", gândi aceasta. Și îi reușea întotdeauna foarte bine lucrul acesta ! Fără nici o îndoială, doctorul Patel era un fin psiholog.

— Nu știu, murmură ea schițând un zâmbet slab. Nici măcar nu mi-am dat seama că am reînceput să slăbesc.

Se simțea jalnică și îngrozitoare. Probabil că-i speria pe toți cei care o vedeau. Puțin mai devreme, surprinsese licărirea de stupefacție din ochii lui Gerald Findlay. Acestuia îi fusese probabil greu s-o recunoască...

Keira își mușcă buzele, pradă unei triste de nedescris. Gerald Findlay era chiar ultima persoană pe care ar fi dorit s-o vadă când ea se afla în sta-

rea asta. Şi totuşi, nu visase. El o văzuse în starea ei cea mai proastă, iar gândul acesta o cufunda într-o melancolie inexplicabilă.

– Tu nu ţi-ai dat seama de nimic ? zise doctorul pe un ton neîncrezător. Te rog, Keira, pe mine nu mă păcăleşti ; ştim foarte bine amândoi că nu este vorba de o simplă problemă de greutate !

Keira se străduí să-i susţină privirea. Bineînţeles că doctorul avea dreptate.

– Bine, de acord. Iarăşi am clacat. N-am suportat gândul că am pierdut contractul. Am fost complet răvăşită când m-am întors acasă. Cum îmi era foame, am început să mănânc, şi în clipa următoare...

– Te-a apucat criza.

Bătrânul doctor dădu din cap, înţelegător.

– Este o boală perfidă. Te tulbură sau te necăjeşte vreun eveniment, ţi se pare că vei căpăta curaj dacă mănânci ceva, dar de cum ai început s-o faci, nu mai reuşeşti să te opreşti. Şi cum ţie ţi-e o teamă nebună să nu te îngraşi, îţi provoci vărsături. Este un cerc vicios, fetiţo. Singurul mod de a scăpa de el este să poţi anticipa crizele. Imediat ce simţi că s-ar putea să pierzi controlul, trebuie să dai dovadă de voinţă şi să găseşti ceva de făcut care să-ţi distragă atenţia ; du-te să te plimbi sau să vezi un film, cheamă-ţi prietenii, pleacă la cumpărături... Ai să vezi, asta este o soluţie care nu dă greş, începând din clipa în care ai curajul să te smulgi de lângă mâncare.

– Ştiu, doctore. Am făcut eforturi uriaşe în acest an. De fapt, au trecut câteva luni bune de când n-am mai avut nici o criză. Reuşisem chiar să mă îngraş puţin.

– Aveai într-adevăr nevoie, interveni doctorul pe un ton uşor mustrător. În nici un caz să nu-ţi imaginezi că eşti prea grasă. Ştii foarte bine că este o absurditate. Adevărul este că eşti mult prea slabă pentru înălţimea ta.

Chipul tinerei femei se întunecă.

– Dar sunt manechin, doctore. Trebuie să rămân slabă şi vreau să continuu să lucrez. Pe fotografii, apari întotdeauna mai grasă ca în realitate. De altfel, din acest motiv am pierdut contractul cu Rexel astăzi. Li s-a părut că m-am cam îngrăşat.

Doctorul oftă, agasat.

– Oamenii ăştia nu sunt decât nişte idioţi ! Tu eşti mult mai frumoasă ca acum un an, când nu erai decât piele şi os ! Şi chiar acum, câteva kilograme în plus ţi-ar prinde foarte bine, crede-mă !

– Spune-ţi-le asta responsabililor de la Rexel, zise Keira cu un aer posomorât.

– Mi-ar plăcea foarte mult s-o pot face, Keira, şi tu mă cunoşti, le-aş spune-o verde-n faţă ! Trebuie neapărat să mă crezi : eşti superbă aşa cum eşti. Ar fi păcat să strici totul tocmai acum când ai mai pus puţin pe tine. Nu vrei totuşi să te întorci la clinică, nu-i aşa ?

Keira scutură vehement din cap, amintindu-şi de clinica particulară în care o internase tatăl său vitreg. Pe vremea aceea, slăbise atât de mult încât mama sa n-o mai recunoscuse când o văzuse după un an şi jumătate de absenţă.

Keira acceptase atunci să facă tratamentul numai de gura mamei sale. Ea nu se considerase niciodată bolnavă. În cursul primei luni petrecute în clinică, se opusese în permanenţă personalului

care îi acorda îngrijire. Apoi, încet-încet, depusese armele şi începuse să-l asculte pe doctorii care se ocupau de ea. Până la urmă, reuşise să înţeleagă tot răul pe care şi-l făcea singură şi făcuse tot ce-l stătuse în putere ca să lupte împotriva crizelor care o mai asaltau din când în când.

Astăzi totuşi, presiunea fusese prea puternică, şi ea nu mai fusese în stare să-şi stăpânească gesturile.

— În nici un caz n-am să mă mai întorc acolo ! îl asigură ea cu fermitate pe doctor.

Chipul acestuia fu luminat de un zâmbet.

— Hotărârea ta mă mai linişteşte. Acum, trebuie ca tu să rupi cercul vicios al crizelor înainte ca acestea să reapară. Dacă vrei să ştii părerea mea, ţi-ar face bine câteva zile de vacanţă. Va trebui să uiţi cauza care ţi-a declanşat din nou criza.

— Este imposibil, declară Keira. Acum că am pierdut contractul cu Rexel, trebuie să găsesc un altul, ceea ce înseamnă că, deocamdată, nu pot părăsi Londra.

— Keira, Keira, nu crezi că sănătatea ta este mai importantă decât munca ? Ceea ce contează în acest moment este să-ţi recapeţi încrederea în tine, la fel ca acum un an. O schimbare de decor te va ajuta să-ţi faci ordine în gânduri. Acordă-ţi o pauză, du-te şi leneveşte undeva la soare, distrează-te, uită de toate ! Te sfătuiesc de asemenea să mănânci de trei ori pe zi, să încerci să nu mănânci niciodată singură, să nu mai ciuguleşti nimic între mese şi mai ales — mai ales — să reacţionezi aşa cum ţi-am spus dacă simţi că se apropie momentul unei crize. De ce n-ai pleca undeva în vacanţă cu

prietena ta, Sara ? Ea te-ar ajuta să depăşeşti momentele dificile, sunt sigur.

Doctorul tăcu o clipă înainte să conchidă :

– Ai reuşit să scapi o dată, Keira. Contez pe tine ca să nu mai cazi din nou în capcană.

– Promit. Mulţumesc, doctore.

Keira îi adresă bătrânului doctor un zâmbet recunoscător. Răbdarea şi blândeţea lui îi redaseră curajul de a se lupta.

De cum plecă doctorul, Sara veni la ea.

– Ei, ce ţi-a spus ? o întrebă aşezându-se pe pat.

Keira îi povesti tot ce-i spusese doctorul şi Sara aproba dând din cap.

– Cred că are dreptate. E o veşnicie de când nu ţi-ai mai luat o vacanţă, şi ai muncit foarte greu în ultimele luni.

– Contractul cu Rexel îmi lua tot timpul, observă Keira cu o voce tristă.

Sperase atât de mult ca acest contract să-i fie reînnoit ! Campania publicitară televizată pentru produsele cosmetice îi deschisese mai multe uşi decât orice copertă de revistă, mai mult decât ar fi putut să o facă orice fotografie de modă. Firește, bănuia că un asemenea noroc nu va dura o eternitate, dar sperase să fie pe încă un an... cel puţin.

Sara o învălui într-o privire compătimitoare.

– Îmi pare nespus de rău, Keira. Trebuie să fi fost teribil de dezamăgită. Dar spune-ţi că acum eşti liberă să semnezi orice alt contract ! Publicitatea „Rexel" te-a făcut celebră în toată lumea. Imediat ce vor afla celelalte agenţii că nu mai eşti legată în exclusivitate de această marcă, sunt convinsă că ofertele vor curge cu nemiluita !

Keira ridică din umeri.

— Asta nu va mai dura multă vreme. Îmbătrânesc, Sara ! Ştii la fel de bine ca şi mine că, în această branşă, trebuie să fii din ce în ce mai tânăr ca să reuşeşti. În câţiva ani, voi fi tocmai bună să pozez pentru cataloagele de vânzări prin corespondenţă.

— Nu vorbi prostii ! Trebuie să-ţi amintesc eu că nu ai decât douăzeci şi doi de ani ? Ai încă timp destul să prinzi nişte contracte bune, crede-mă...

Keira luă o expresie neîncrezătoare.

— Dacă ţi-aş spune că mă simt de două ori mai bătrână ? În fine, probabil că este doar un moment prost pe care trebuie să-l depăşesc.

Se ridică puţin pe perne şi-i aruncă prietenei sale o privire acuzatoare.

— De fapt, tu îmi datorezi nişte explicaţii !

— În legătură cu ce ? întrebă Sara pe un ton nevinovat.

— În legătură cu Gerald Findlay !

— Oh...

Sara plecă privirea şi râse uşor, cristalin.

— Nu-i deloc nostim ! o certă Keira. Ştii bine că nu pot să-l sufăr... Când mă gândesc că m-a văzut în starea asta deplorabilă, adăugă ea atingându-şi obrajii palizi şi pleoapele uşor umflate. Sunt supărată îngrozitor pe tine, Sara !

— Scuză-mă, n-am vrut să te pun în încurcătură. Dar eram complet înspăimântată, ştii. Aveam nevoie de...

— De un bărbat care să controleze situaţia, o completă Keira, agasată dar şi amuzată în acelaşi timp. Încep să te cunosc foarte bine. De cum apare vreo problemă, alergi să ceri ajutorul unui bărbat.

Sara pufni în râs.

– Recunoaşte că ne sunt deseori de mare folos. Eu n-aş fi fost în stare, de exemplu, să forţez uşa de la intrare... gândeşte-te numai ce efect dezastruos ar fi avut asta asupra unghiilor mele !

Keira aruncă o privire spre degetele lungi şi unghiile îngrijite ale prietenei sale şi nu se putu abţine să nu râdă.

– Vezi bine că am avut dreptate, reluă aceasta cu un zâmbet triumfător. El a reuşit să pătrundă aici într-un timp record... şi în plus, fără să fie nevoit să spargă uşa. Bărbatul ăsta este foarte inteligent. Şi teribil de sexy...

Keira ar fi vrut să o poată contrazice, dar asta ar fi însemnat să dea dovadă de o rea-credinţă flagrantă. N-avea încotro, trebuia să recunoască faptul că Gerald Findlay era un bărbat extrem de seducător. Poseda de asemenea o virilitate evidentă care trezea în ea senzaţii tulburătoare...

Îi revăzu în minte chipul cu trăsături voluntare, ochii cenuşii presăraţi cu stropi de aur, trupul suplu şi atletic. Chiar de la prima lor întâlnire, farmecul ce emana din întreaga lui fiinţă o lăsase fără glas.

– Îl detest pe acest bărbat, spuse ea aproape în şoaptă.

Pe buzele Sarei pluti un zâmbet glumeţ.

– Asta zici tu, dar chiar şi crezi ce spui ?

Spre disperarea ei, Keira îşi simţi obrajii înroşindu-se. Din fericire, soneria telefonului o scoase din încurcătură.

– Poţi să răspunzi în locul meu ? îi ceru ea Sarei pe un ton repezit. Preia mesajul şi spune că voi telefona eu mai târziu, oricine ar fi.

— De acord, încuviinţă Sara înainte de a-i arunca o privire şireată ; te-a salvat soneria, nu-i aşa ?

Keira o privi zâmbind cum pleacă. Perspicacitatea Sarei nu va înceta s-o uimească întotdeauna !

Părinţii prietenei sale, de naţionalitate saudită, veniseră să se instaleze la Londra pe când Sara nu avea decât vreo patru ani. Tatăl ei, care lucrase pentru o importantă bancă din Mayfair, murise la doi ani după aceea. Zdrobită de suferinţă, mama Sarei se hotărâse să rămână la Londra, pentru că fratele său lucra în aceeaşi bancă şi îi propusese să aibă în continuare grijă de ele.

Încă tânără, de o frumuseţe excepţională, mama Sarei se recăsătorise un an mai târziu cu un bogat client al băncii. Aşa că Sara nu părăsise niciodată Anglia. Când împlinise şaptesprezece ani, a fost descoperită de directoarea unei mari agenţii de manechine. Cariera ei a demarat în forţă, pentru a se încheia brusc când se căsătorise cu Rashid. În ciuda protestelor şi rugăminţilor fotografilor şi creatorilor de modă, tânăra femeie se hotărâse într-adevăr să pună capăt definitiv carierei sale. Planurile ei erau simple, şi le spunea tuturor celor ce voiau s-o asculte : avea de gând să-şi facă soţul fericit şi să întemeieze cu el o familie, două lucruri pe care le socotea incompatibile cu meseria de manechin.

Cu un oftat uşor, Keira se lăsă să cadă din nou pe perne şi închise ochii. Dacă măcar ar fi putut şi ea să-şi facă asemenea planuri ! Deocamdată însă, nu se simţea în stare să se gândească nici la ziua de mâine. Un alt oftat îi scăpă de pe buze.

În timpul şederii în clinică, urmase o psihoterapie destinată să descopere cauzele profunde ale

dezordinii alimentare de care ea suferea. Problema părea legată de ceva din copilăria ei, şi mai ales de divorţul părinţilor săi, survenit când ea avea treisprezece ani, o vârstă critică în formarea personalităţii individului.

Din păcate, faptul de a fi cunoscut rădăcinile problemei nu fusese de ajuns ca s-o şi rezolve. Ea trebuia să facă în continuare eforturi constante pentru a-şi înfrâna dorinţa aproape de nestăpânit de a mânca atunci când suferea vreo decepţie sau vreun şoc emoţional.

Paşii Sarei se auziră pe scară şi Keira îşi reveni rapid din îngândurare.

— Era mama ta, o anunţă prietena ei intrând în încăpere, cu un zâmbet pe buze.

Keira se crispă.

— Sper că nu i-ai spus că am avut o nouă criză, nu-i aşa ?

— Nu, liniştește-te. Deşi ar fi trebuit... O să se înfurie pe mine când o să afle că nu i-am spus nimic.

— S-ar fi grăbit să-i povestească totul lui Ivo, care i-ar fi făcut morală cu o plăcere răutăcioasă.

Sara îi aruncă o privire intrigată.

— S-ar zice că nu prea-l ai la inimă pe tatăl tău vitreg...

— Câtă perspicacitate ! făcu Keira cu ironie.

Sara ridică din umeri.

— Oricum, i-am spus mamei tale că eşti plecată şi că o vei suna imediat ce te întorci. Nu uita să o faci imediat ce te vei simţi mai bine !

Aruncă apoi o privire la ceas.

— Acum, trebuie s-o întind. În seara asta dăm un dineu pentru colegii lui Rashid. O să-ţi telefo-

nez mai târziu ca să aflu ce mai faci. Dacă ai nevoie de mine, ştii unde mă găseşti.

— Da, răspunse Keira, înainte să adauge cu o voce alterată de emoţie : îţi mulţumesc, Sara. Îţi mulţumesc că ai venit atât de repede şi...

— Ssst... Suntem prietene, nu-i aşa ?

Cu aceste cuvinte, Sara ieşi din încăpere cu un pas uşor.

* * *

Intr-una din sălile de şedinţe ale B.B.C.-ului, Gerald se lupta din răsputeri cu directorul de la „Informaţii", un colos cu părul ciufulit care arbora veşnic o expresie extenuată.

— Din moment ce eu îţi spun că mă simt bine, Jack, îl asigura Gerald cu toată convingerea de care era în stare. Mă simt minunat şi cu siguranţă sunt mai sănătos decât tine, încheie el lansând o privire spre superiorul său.

In afara excesului ponderal, Jack McConnell avea şi o clară înclinaţie spre whisky şi fuma ca un pompier.

— Fără îndoială că ai dreptate, bătrâne, îi răspunse el cu bonomia lui obişnuită, dar eu nu sunt corespondent pentru străinătate, asta-i diferenţa. Eu mă mulţumesc să organizez doar informaţiile primite, fără să ies din birou, şi nu am nevoie de nici un certificat medical ca să pot lucra. In ceea ce te priveşte, trebuie să mă supun hotărârii doctorului care, deocamdată, îmi interzice să te trimit să faci reportaje prin alte ţări în război. Trebuie să am

grijă, zice doctorul, să te feresc de cel mai mic stres, pentru că încă mai suferi de...

Răsfoi în teancul de hârtii de pe biroul său, își puse ochelarii și completă :

— ... de un șoc posttraumatic. Asta-i diagnosticul, bătrâne Gerry. Instituția nu-și poate asuma răspunderea de a te trimite în străinătate. Nimeni n-are chef să plătească niște sume de bani exorbitante dacă ți se întâmplă vreun necaz în cursul misiunii.

— Sunt toți niște imbecili ! bombăni Gerald, fiind însă conștient că era inutil să mai insiste. Când intrau în discuție și banii, orice argument se dovedea întotdeauna inutil.

În fața lui, Jack continua să răsfoiască niște dosare.

— Tu parcă ai făcut niște cursuri de istoria artei, nu-i așa ? îl întrebă acesta pe nepusă-masă. Todd lucrează la un reportaj care se anunță a fi pasionant în acest domeniu. Cred că ar fi încântat să-i dai o mână de ajutor. Rămâi cu el o săptămână, mai faci un control medical și după aceea mai vedem, ce zici ?

Gerald ridică din umeri.

— Parcă am de ales ? Unde lucrează Todd în acest moment ?

— În anexa numărul 3. O să-l previn că sosești pentru ca să-i anunțe pe agenții de la pază. De o vreme încoace, sunt foarte vigilenți.

În vârstă de vreo treizeci de ani, Todd Knight era un bărbat mărunțel și îndesat. Fața rumenă îi era încadrată de o coamă de păr roșcat, și un zâmbet șiret îi plutea în permanență pe buze. În calitatea lui de expert în opere de artă al echipei redacțio-

nale, se ocupa de asemenea și de afacerile criminale legate de acest domeniu.

– Niciodată n-am fost mai fericit să te văd, Gerry ! exclamă el întâmpinându-l pe reporter în biroul său. Dosarul se formează cu o viteză ameţitoare, eu sunt depăşit de atâtea piste pe care le urmăresc şi, din păcate, nu le pot urmări singur. Eşti exact persoana care-mi trebuia !

Gerald acceptă ceaşca de cafea care i se întinse. Un zâmbet îi apăru pe buze.

– E bine să auzi că eşti folositor, măcar o dată, zise el cu o notă de ironie în glas. Aşadar, despre ce este vorba, mai exact ?

– Dosarul se ocupă de piaţa paralelă care se dezvoltă în jurul operelor de artă şi a antichităţilor furate.

Cu un gest al mâinii, Todd îi arătă pereţii biroului său, acoperiţi de fotografii şi schiţe.

– Toate astea au dispărut în mod misterios în cursul ultimilor doi ani. Cea mai mare parte a acestor opere valorează milioane de dolari. De atunci, nici una nu a mai ieşit la iveală. Întrebările care se pun sunt simple : unde se află ele ? Cine le-a furat, cine le-a cumpărat ?

Cu sprâncenele încruntate, Gerald se ridică să examineze fotografiile care acopereau pereţii.

– Este treaba poliţiei să găsească răspunsuri la aceste întrebări. Cu siguranţă că au o echipă specializată în furturile operelor de artă, nu ?

Todd încuviinţă din cap.

– Într-adevăr. Eu lucrez doar pentru proiectul meu de emisiune. După părerea mea, unii colecţionari sunt implicaţi într-o vastă reţea criminală. Se folosesc de hoţi „profesionişti", le dau comenzi pre-

cise şi le înmânează o anumită sumă de bani în schimbul muncii lor. Toate astea sunt organizate la scară mare, Gerald, e o reţea internaţională.

Gerald fluieră uşor, a admiraţie.

– Asta ar putea da o emisiune pasionantă ! Hei, dar eu parcă am văzut tabloul ăsta undeva... Dacă-mi amintesc bine, într-o galerie din sudul Franţei. Este un Cezanne, nu-i aşa ?

– Exact. A dispărut anul trecut. Franţa – şi în special Provence – pare să constituie terenul de predilecţie al reţelei. Aveam de gând să stau pe acolo o vreme, ca să prind vreun fir.

Gerald schiţă un zâmbet maliţios.

– N-ai decât să mă trimiţi pe mine... Câteva zile petrecute în Provence nu mi-ar displăcea deloc, ba dimpotrivă ! Ceva îmi spune că o să ador slujba asta...

Tăcu o clipă, apoi reluă pe un ton mai serios :

– Foarte ciudat, chiar aveam de gând să te sun astăzi... aş vrea să-ţi pun câteva întrebări.

* * *

Keira îşi petrecu ziua dormind. Când în sfârşit se hotărî să se scoale, era aproape ora şase după-amiază. Făcu un duş rapid, se îmbrăcă şi se strădui să se gândească la cină. „Omletă şi banane", gândi ea, stăpânindu-şi o grimasă de dezgust. Nu avea nici un chef să mănânce, totuşi ştia că este esenţial să-şi restabilească imediat o schemă alimentară normală.

Tocmai cobora scara când soneria de la intrare

o făcu să tresară. Ce naiba, nu putea să fie niciodată liniştită în casa ei ? După o clipă de ezitare, se apropie oftând de uşă.

— Cine este ? întrebă ea fără să-şi ascundă iritarea.

— Gerald Findlay.

La auzul vocii grave şi profunde, Keira închise ochii. Ar fi trebuit să bănuiască faptul că el se va întoarce !

— Ce doreşti ?

— Aş vrea să-ţi vorbesc o clipă. Deschide-mi, te rog. Mă îndoiesc că ai vrea să audă toată strada ce am să-ţi spun...

Keira îşi muşcă buzele, pradă unei furii surde. Cu un gest sec scoase lanţul de siguranţă şi deschise uşa. Gerald Findlay stătea în prag.

Fără un cuvânt, el o examină cu o privire pătrunzătoare. Keira îşi legase buclele roşcate în coadă de cal ; panglica de satin negru plutea peste tricoul ei alb foarte larg. Nişte blugi decoloraţi îi mulau picioarele interminabile. Gerald schiţă un zâmbet văzând-o desculţă.

Keira îi aruncă o privire furioasă. Cu ce drept o examina el astfel ? Ridică semeaţă bărbia şi-l întrebă pe un ton iritat :

— Aşadar, despre ce este vorba ?

— Te simţi mai bine ?

Ea se mulţumi să încuviinţeze din cap.

— Ce-a zis doctorul ? reluă Gerald, evident prea puţin impresionat de aerul ei exasperat.

— De ce naiba ar trebui să-ţi spun dumitale ? Poate că eşti dumneata ziarist, dar asta nu-ţi dă dreptul să te amesteci în viaţa particulară a ome-

nilor ! Nu am nici un chef să-mi văd numele la rubrica de bârfe din ziarul de mâine !

– Pentru ştiinţa dumitale, te anunţ că eu sunt corespondent în străinătate al unui mare canal de televiziune şi nu un conţopist la vreo revistă de scandal ! îi replică Gerald pe un ton abrupt. Când mi-am parcat maşina, am văzut lumina aprinsă la dumneata şi am vrut să mă asigur că totul este în ordine. Crede-mă, acum regret amarnic !

Fără să mai aştepte răspuns, îi întoarse spatele şi trânti uşa cu o violenţă care o făcu să tresară. În aceeaşi clipă, o cuprinse un val de vinovăţie. Se purtase cu o lipsă de politeţe de neiertat, când el venise doar să mai afle veşti după tot ceea ce se întâmplase dimineaţa...

Ar fi trebuit să-l ajungă din urmă, să-şi ceară scuze, dar nu schiţă nici cea mai mică mişcare, ca lovită de trăsnet.

Din clipa în care-l văzuse pe Gerald Findlay, Keira ştiuse că va trebui să păstreze distanţa. Omul acesta era periculos... De altfel, amintirea acelei zile îi rămăsese întipărită în minte cu o precizie ulmitoare.

Era în noiembrie, într-o după-amiază de sâmbătă rece şi cenuşie, măturată de ultimele frunze arămii. Nici ea nici Sara nu lucrau, şi tocmai îşi terminaseră curăţenia săptămânală când în faţa vilei lipite de a lor oprise un camion al unei firme de mutat mobilier.

– Oh, oh, ia să vedem cum arată noul nostru vecin ! exclamase Sara apropiindu-se de fereastră.

Ochii ei negri scânteiau de curiozitate şi Keira o imitase râzând. Vila de alături rămăsese neocupată

câteva săptămâni, şi ele aflaseră cu câteva zile înainte că agenţia găsise un nou locatar.

La câteva minute după sosirea camionului cu mobilă, o mică maşină sport de un roşu viu se oprise pe alee.

– Frumoasă maşină ! comentase Sara înainte să scoată un fluierat admirativ când îl văzu coborând din maşină pe şoferul acesteia şi îndreptându-se spre uşa de la intrare.

– Priveşte numai ce picioare ! continuase ea. Lungi şi musculoase exact cât trebuie. Ador bărbaţii care au picioare frumoase...

– Tu adori bărbaţii pur şi simplu, subliniase Keira depărtându-se de fereastră.

– Aşa este.

Pentru a nu pierde nimic din scena ce se desfăşura în faţa ochilor ei, Sara se aşezase turceşte pe bancheta de sub fereastră.

– Ciudat, am impresia că-l cunosc. Te asigur, sunt convinsă că l-am mai văzut undeva, dar nu-mi amintesc unde.

Ridicând privirea spre cer, exasperată, Keira se dusese să facă o cafea. La întoarcere, Sara fremăta de emoţie.

– Asta e ! Am găsit ! Apare uneori la televizor la jurnalul de la ora opt... Nu este prezentator ci un renumit reporter, ceva de genul ăsta. Ia încearcă să-ţi aminteşti. Parcă el a făcut un reportaj despre situaţia din Iordania, într-una din serile trecute ? Probabil că abia s-a întors ! Fir-ar să fie, cum îl cheamă ? Jeremy, Geoffrey... ?

– Gerald, îi spusese liniştită Keira, care îl recunoscuse imediat.

Chipul Sarei se luminase.

– Exact ! Știam că sunt pe aproape.

Ca hipnotizată, Sara continuase să urmărească și cele mai mici gesturi ale ziaristului. Acesta începuse să le dea serios o mână de ajutor oamenilor care cărau mobila.

Pe de altă parte, Keira se surprinsese de mai multe ori aruncând câte o privire spre noul lor vecin.

Îmbrăcat într-un bluzon de piele și niște blugi negri, acesta se mișca cu o grație felină ce trăda forță și siguranță în același timp.

– E frumos ca un zeu, nu-i așa ? murmurase Sara pe un ton nostalgic. Dacă n-aș fi îndrăgostită nebunește de Rashid, cred că m-aș fi lăsat prinsă cu plăcere de el !

Keira rămăsese tăcută, subjugată însă de frumusețea virilă, aproape sălbatică, a lui Gerald Findlay. Întotdeauna, când îl privise la televizor, i se păruse seducător, dar în realitate era de o mie de ori mai sexy. Părea mult mai înalt, mai impunător decât pe micul ecran. Un păr des și negru ca pana corbului îi încadra fața bronzată, iar ochii lui cenușii ca oțelul păreau să străpungă tot ceea ce priveau.

Atracția pe care o simțise imediat pentru el o încremenise.

Fusese o singură dată în viața ei îndrăgostită. Îndrăgostită cu adevărat. Și își jurase să nu mai cadă niciodată în această capcană dulce-amară. Iubise prea intens. Speriat de puterea dragostei ei, cel pe care-l considerase bărbatul vieții sale își luase picioarele la spinare, nu fără a-i explica mai înainte că el nu era pregătit pentru un angajament pe termen lung.

Distrusă de suferință și umilință, Keira căzuse într-o depresie ce se manifestase printr-o serie de crize de bulimie, urmate de lungi perioade de anorexie în care nu mânca mai nimic.

Trecuseră de atunci doi ani și totuși, durerea ieșea la suprafață la fel de violentă de câte ori evoca această amintire.

Vocea veselă a Sarei o smulsese sumbrelor ei gânduri.

— Vrei să-l invităm la o ceașcă de ceai ?

Keira scuturase repede din cap.

— Nici gând ! Ar trebui atunci să-i invităm și pe oamenii care cară mobila și, ca să fiu sinceră, n-am chef să fac conversație cu toți ăștia.

— Cu atât de rău pentru tine, îi replicase Sara înainte de a se îndrepta spre bucătărie cu un pas vioi.

După vreo cinci minute, reapăruse purtând o tavă pe care se aflau un termos, cești și sandvișuri făcute la repezeală.

— Mă duc eu !

Uluită, Keira o văzuse mergând spre vila vecină. Se întorsese după vreo oră, cu obrajii roșii și veselă foc.

— Nu este însurat, nici măcar divorțat, îi declarase ea lăsându-se să cadă pe canapea. Dacă vrei să știi totul, tocmai a rupt-o cu prietena lui.

Keira oftase zgomotos.

— Dar eu nu vreau să știu nimic, tocmai ! Este inutil să-mi vorbești despre el, nu mă interesează viața lui particulară !

— Oh, Keira, nu-mi spune mie povești, bine ? Bărbatul acesta este făcut pentru tine, te asigur !

l-am pus o mulțime de întrebări și concluziile mele sunt categorice : v-ați înțelege de minune amândoi !

— Îți apreciez solicitudinea, Sara, dar și concluziile mele sunt categorice : nu mă interesează. Când o să am chef să cunosc pe cineva, îl voi căuta singură, și cu asta, basta !

Sara însă nu se demoralizase atât de ușor. În privirea ei de cărbune apăru o licărire șireată.

— Îți vei schimba părerea când îl vei cunoaște mai bine, crede-mă.

A doua zi, Sara se dusese să-l invite pe Gerald Findlay la petrecerea pe care o dădeau sâmbăta următoare. Toată săptămâna, Keira se luptase cu emoțiile care o cuprindeau pe măsură ce treceau zilele. Sâmbătă seara, se străduise să-și tot facă de lucru în așteptarea sosirii lui Gerald Findlay. La fiecare sonerie, inima ei își accelera bătăile. Arunca o privire fugară spre fiecare nou invitat care sosea, sperând și temându-se totodată că se va afla față-n față cu reporterul.

Dar Gerald Findlay nu venise. Petrecerea durase până în zori. Dezamăgită, furioasă pe el dar mai ales pe sine, Keira se dusese la culcare. Nici măcar nu-l cunoscuse pe acest bărbat, dar deja se simțea la fel de slabă și vulnerabilă ca în urmă cu doi ani. Nici nu se punea problema să retrăiască o asemenea experiență...

Începând din ziua aceea, Keira se hotărâse să-l ignore pe vecinul său. Când se întâlnea cu el pe stradă, sau ieșea din casă în același timp cu el, îl privea cu un aer disprețuitor apoi întorcea capul. Era singura armă pe care o găsise ca să se protejeze.

Pe de altă parte însă, Sara nu se recunoscuse învinsă. Continua să schimbe din când în când câteva vorbe cu Gerald Findlay şi chiar îl invitase la o altă petrecere de-a lor — la care el tot nu venise, de altfel. Dar nici asta n-o descurajase...

Abia când el începu să se plângă de zgomotul pe care ele îl făceau, răbdarea Sarei luă sfârşit. În faţa indiferenţei lor, el se adresase direct agenţiei imobiliare, care imediat îl informase pe tatăl vitreg al Keirei.

La rândul lui, acesta îi scrisese o scrisoare glacială tinerei, ameninţând că le va da pe amândouă afară dacă mai primea reclamaţii. Când citi scrisoarea, Keira schiţase un uşor zâmbet zeflemitor.

— Ar fi foarte fericit să ne alunge, îi spusese ea prietenei sale. Ivo nu m-a iubit niciodată. Zice că semăn cu tatăl meu şi este şi acum încă foarte gelos pe el... Şi totuşi, n-are de ce să se teamă ; tatăl meu ne-a părăsit, pe mama şi pe mine, acum aproape zece ani, şi de atunci, n-am mai primit nici o veste de la el.

Dornică să-şi alunge tristeţea care ameninţo s-o cuprindă, Keira se îndreptase spre uşă cu un pas hotărât.

— Până una-alta, o să-i spun vreo două vorbe acestui Gerald Findlay. O să-şi dea repede seama că a comis o gravă greşeală plângându-se agenţiei imobiliare !

Din păcate, casa de alături era goală când ea pornise furioasă să-l înfrunte pe Gerald. Acesta lipsise mai multe săptămâni. Viaţa îşi urmase cursul ei ; Sara se căsătorise cu Rashid şi se mutase, iar Keira se trezise locuind singură în vilă. Ivo nu-şi mai

reînnoise amenințările lui cu datul afară din casă, spre marea ușurare a Elisei, mama Keirei.

După vreo jumătate de oră, încercă să vorbească cu mama sa. Aceasta ridică receptorul chiar de la primul apel.

– Keira, dragă, cum te simți ? o întrebă Elise cu vocea ei melodioasă.

– Bine, mulțumesc, minți Keira.

– Foarte bine. Eu și cu Ivo plecăm mâine în Florida. Ne gândim să stăm vreo lună ; de aceea am vrut să vorbesc cu tine înaintea plecării noastre.

– Oh, înțeleg... La drept vorbind, și eu am de gând să-mi iau câteva zile de vacanță. Sper ca Sara să accepte să mă însoțească.

– A cam venit timpul să-ți găsești și tu un soț, scumpo. O fată frumoasă ca tine n-ar trebui să întâmpine nici o dificultate în a-și găsi sufletul pereche.

Degetele Keirei se crispară pe aparat. Cu prețul unui efort imens, își reținu replica usturătoare care-i stătea pe buze. Mama ei continua să vorbească :

– Sara este deja însărcinată ? Vrea să facă imediat un copil, nu-i așa ?

– Mai lasă-le totuși puțin timp... Nu s-au căsătorit decât de câteva săptămâni !

– Să fiu în locul lor, m-aș gândi de două ori înainte să fac o asemenea prostie. Te încurcă atât de mult un copil... De ce crezi tu că eu nu l-am mai făcut pe al doilea ?

Keira se abținu de la orice comentariu. Știa prea bine în ce măsură nașterea ei o „încurcase" pe mama sa. Elise suportase sarcina ca pe o adevărată tortură. Imediat ce venise Keira pe lume, o încredin-

ţase spre îngrijire unei bone, prea nerăbdătoare să-şi regăsească libertatea.

— Aşadar, ce destinaţie ţi-ai ales pentru vacanţă, îngeraşule ?

— Încă nu m-am hotărât. Poate Italia...

— Este într-adevăr o ţară minunată, dar de ce n-ai veni tu aici, la Tanger ? Luna mai aici este fabuloasă ; nu e nici prea cald şi turiştii încă n-au invadat oraşul. Ai putea să păzeşti într-un fel vila cât lipsim noi. Oricum, servitorii vor fi aici ca să aibă grijă de voi... Sunt sigură că o să vă distraţi ca două nebune, Sara şi cu tine !

Keira nu ezită nici o clipă. Ascunsă în inima unui parc splendid, vila tatălui său vitreg era o mică oază de lux şi linişte. În plus, Tangerul era un oraş fascinant din mai multe puncte de vedere. Şi în afară de asta, Ivo nu se va afla acolo ca să-i facă morală cât e ziua de lungă...

— Îţi mulţumesc, mamă, este o idee excelentă ! exclamă Keira. Nu ştiu încă dacă Sara se va putea elibera, dar...

— Nu-ţi face griji, îi tăie vorba Elise. Chiar dacă vei veni singură, Alima şi Hassan vor fi aici ca să te primească. Ascultă, noi plecăm mâine dimineaţă foarte devreme. Încearcă să mă suni în seara asta ca să-mi comunici ziua când soseşti şi eu îi voi anunţa pe servitori. Acum trebuie să te las, puiule. Mai am o mulţime de mărunţişuri de pus la punct înainte de plecare. Aşadar, mă suni mai târziu, de acord ?

— De acord, mamă. Pe curând.

Keira formă imediat numărul prietenei sale. Aceasta scoase o exclamaţie de încântare când ea îi explică situaţia.

– Este formidabil, Keira ! Dar pot să-ţi spun de pe acum, n-am să mă pot elibera decât o săptămână. Ţi se pare de ajuns ?

– Bineînţeles ! O sun acum pe mama ca să-i spun că totul este aranjat. Aş vrea să plecăm sâmbăta viitoare. Îţi convine atunci ?

– E perfect !

– Grozav ! Mă ocup eu de procurarea biletelor de avion şi-ţi voi comunica ora şi numărul zborului imediat ce le voi afla.

Înseninată, Keira, îşi sună din nou mama şi o puse la curent cu aranjamentele.

– Minunat, Keira dragă. Voi avea grijă ca toate camerele să vă fie puse la dispoziţie, în afară de cea a lui Ivo, firește. Nu poate să sufere să intre cineva neinvitat în apartamentul său. O să ţii minte lucrul ăsta, nu-i aşa ?

– Da, mamă, nu-ţi face griji, o linişti Keira. Îţi urez o vacanţă plăcută în Florida. Te sărut.

– Şi eu, scumpo. Şi ţie îţi urez vacanţă plăcută !

A doua zi, Keira se duse la agenţia de voiaj cea mai apropiată şi rezervă două locuri pentru Tanger la zborul de sâmbăta viitoare. În cursul nopţii plouase şi trotuarele scânteiau sub primele raze de soare. Din rondurile cu flori ce mărgineau scuarul se ridica zumzet de albine.

Cu inima uşoară, Keira ridică privirea spre cerul de un albastru limpede. În câteva zile, va lenevi liniştită pe o plajă cu nisip auriu... Perspectiva aceasta o făcu să zâmbească şi grăbi pasul, nerăbdătoare să-şi facă bagajele.

Tocmai băgă cheia în broască cu gândul deja la vacanţa ei, când un zgomot înăbuşit de cealaltă parte a uşii ajunse până la ea. Keira se opri, înspăi-

mântată. Cu câteva săptămâni în urmă, într-una din zilele apropiate intraseră hoții. Venise oare rândul ei ? Luându-și inima-n dinți, împinse încetișor ușa, gata să-și ia picioarele la spinare; la o adică... și se trezi nas în nas cu Gerald Findlay.

Pentru o clipă, nici unul dintre ei nu scoase o vorbă, nu se mișcă. Apoi vraja se rupse și Keira făcu un pas spre el, furioasă peste măsură.

— Pot să știu și eu ce cauți în casa mea ?

El ezită, privirea-i cenușie se lumină o clipă, apoi îi răspunse pe un ton detașat :

— Te așteptam. Am venit să văd dacă totul este în ordine și cum n-am obținut nici un răspuns, m-am temut ca nu cumva să-ți fie iarăși rău. Așa că mi-am permis să intru.

— N-ai nici un drept să intri în casa mea astfel ! De data asta, mă văd obligată să anunț poliția ! adăugă tânăra femeie îndreptându-se spre telefon.

O mână de fier se abătu pe brațul ei. Cu obrajii în flăcări, Keira îl privi pe Gerald cu un aer scandalizat.

— Dă-mi drumul !

Era îmbrăcată într-o rochie de bumbac verde cu buline, scurtă, care-i punea în valoare talia fină și șoldurile înguste. Buclele bogate ale părului îi erau ridicate sub o pălărie de paie a cărei panglică îi plutea pe spate. Cum ea încerca să se zbată, pălăria îi căzu de pe cap eliberându-i părul des și arămiu.

Gerald o privi cu o intensitate tulburătoare, ca fascinat de ceea ce vedea. Keira își ținu răsuflarea. Degetele calde și ferme ale lui Gerald se strânseră mai puternic pe încheietura mâinii ei. Fără să-i lase timp să reacționeze, o atrase spre el. Luată

prin surprindere, Keira își puse mâinile pe pieptul lui.

Imediat, o undă de căldură i se împrăștie parcă prin vene. Prin mătasea cămășii îi simțea conturul ferm al mușchilor, îi ghicea finețea pielii...

Inundată de un val de dorință, își ridică ochii spre el și abia își stăpâni un fior. Privirea lui Gerald era ațintită pe buzele ei întredeschise. Incapabilă să lupte cu senzațiile amețitoare care o cuprinseseră, Keira îi contemplă la rândul ei buzele pline. Inima îi bătea să-i sară din piept. Instinctiv, pleoapele i se închiseră și-și arcui trupul înspre cel al lui Gerald, gemând.

Buzele li se uniră într-un sărut lacom. Gerald își strecură cealaltă mână în părul ei bogat și o strânse cu putere. Îmbătată de plăcere, Keira se agăță de umerii lui. Din clipa în care îl zărise, știuse că lui Gerald Findlay nu-i va fi deloc greu să o facă să vibreze... Câtă dreptate avusese! Îngrozită și subjugată în același timp, ea îi răspunse la sărut, uitând de orice pudoare.

Când Gerald își slăbi strânsoarea, Keira se clătină ușor, dezorientată. Imediat ce deschise ochii, o cuprinse un groaznic sentiment de rușine. Cum putuse să se lase în voia mângâierilor unui bărbat pe care abia îl cunoștea? Întâlni privirea lui Gerald. Limpede și indescifrabilă. Moartă de rușine, ea își plecă privirea.

— Pleacă, murmură ea cu o voce gâtuită.

El se supuse fără să protesteze; în mai puțin de două secunde ușa de la intrare se trânti violent în urma lui. Tânăra femeie se simți străbătută de un fior. În mintea ei domnea un haos total. Palidă ca

o coală de hârtie, urcă scara şi se lăsă să cadă pe patul din dormitor.

Întreaga încăpere se învârtea parcă în jurul ei, şi Keira închise ochii, incapabilă să mai suporte tensiunea aceasta. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji în timp ce trupul începea să i se relaxeze.

„Slavă Domnului că plec curând", gândi ea ridicându-se după o vreme. „Şi cu puţin noroc, când mă voi întoarce, el va fi în vreo misiune la celălalt capăt al lumii !"

Îşi răcori faţa cu apă rece, îşi pieptănă viguros părul şi coborî în salon, hotărâtă să nu se mai gândească la cele întâmplate.

Câteva ore mai târziu, când tocmai se pregătea să se culce, Keira constată că lipseşte o fotografie cu ramă cu tot de pe comodă.

Îşi încruntă sprâncenele, examină fotografiile rămase încercând să o ghicească pe cea lipsă. Îi trebuiră mai bine de cinci minute până să-şi amintească. Era acea „fotografie de familie", cum îi zicea mama ei în care apărea şi Ivo alături de Elise şi ea. Fusese făcută în apartamentul lui Ivo, în cursul unei recepţii date în vila din Tanger.

Cine-i furase această fotografie ? Cumva Gerald Findlay ?

Keira dădu din cap, intrigată. De ce naiba s-ar interesa Gerald Findlay de familia ei ?

CAPITOLUL III

Keira se plimba nervoasă prin fața ghișeului de înregistrare. Se uită pentru a nu știu câta oară la ceas și oftă exasperată. Sara era în întârziere, la ora asta trebuia să fi fost în sala de îmbarcare. Ce naiba făcea ? Știa totuși că, sâmbăta dimineața, străzile capitalei erau destul de aglomerate...

Deodată, Keira își auzi numele în difuzoarele aeroportului.

– ... este rugată să se prezinte la ghișeul de informații, din sala de plecări. Repet : domnișoara Keira Paxton...

„Un accident ! se gândi imediat Keira împingând cărucior cu bagaje spre ghișeul în chestiune. Sara a avut un accident. Au transportat-o la spital și..."

Alungându-și cu mare greutate gândurile negre, se opri în fața funcționarei de la ghișeu și se străduî să zâmbească.

– Bună ziua, eu sunt Keira Paxton. Cred că există un mesaj pentru mine.

Funcționara încuviință din cap.

– Într-adevăr, domnișoară. Tocmai am primit un telefon de la domnul Rashid Ounissi.

Tânăra de la ghișeu se întoarse spre ecranul ordinatorului său.

— Soția dumneaiui nu va putea pleca astăzi cu dumneavoastră. Nu se simte prea bine... Dar va veni peste câteva zile, după ce se va mai reface. A mai adăugat că puteți pleca fără grijă și să-i sunați după ce veți ajunge la Tanger.

Keira, perplexă, îi mulțumi și apucă din nou căruciorul cu bagaje. Ce avea de făcut acum ? Să plece singură sau să-și anuleze rezervarea și să aștepte până ce Sara se va simți mai bine ? Aruncă o privire la ceas și constată că mai avea la dispoziție doar un sfert de oră pentru ca să ia o hotărâre. Dacă nu-și va înregistra acum bagajele, va pierde avionul.

Se gândi repede. Chiar dacă va pleca fără Sara, nu va fi singură în casă. Într-una din aripile vilei locuiau trei servitori : o bucătăreasă, o menajeră și un grădinar.

Ridică privirea și văzu picăturile grele de ploaie ce se spărgeau de pereții de sticlă ai clădirii aeroportului. Cerul era acoperit de nori și părea inutil să spere la o îmbunătățire a vremii.

Nu mai ezită nici o clipă și se îndreptă spre ghișeul de înregistrare a bagajelor.

După ce trecu de controlul vamal, mai avu timp să-i telefoneze Sarei. Îi răspunse Rashid.

— Keira ! Ai primit mesajul nostru ?

Spre marea ei uimire, Rashid părea mai degrabă euforic decât neliniștit.

— Sara este foarte dezamăgită că nu poate pleca o dată cu tine, dar doctorul este de părere că ea ar trebui să evite acum călătoriile. Trebuie să-și facă niște analize și...

— Dar de ce suferă ? îi tăie vorba Keira, intrigată.

La celălalt capăt al firului, Rashid își înăbuși un râs ușor.

— De nimic, liniștește-te. Nu s-a simțit prea bine azi-dimineață dar doctorul a spus că este absolut normal ; Sara este gravidă, o anunță el cu o notă de mândrie în glas.

Un zâmbet radios lumină fața Keirei.

— E minunat, Rashid ! Mă bucur grozav pentru voi. Vă doreați atât de mult un copil !

In difuzoare, o voce cu accente senzuale anunța îmbarcarea imediată la zborul Keirei și aceasta trebui să-l întrerupă pe Rashid care continua să trăncănească vesel.

— Trebuie să închid, Rashid, tocmai au anunțat îmbarcarea pentru zborul meu. Sărut-o pe Sara din partea mea, de acord ? Spune-i că o să-l telefonez ; în nici un caz nu vreau să se simtă obligată să vină acolo dacă n-are chef să se miște.

— Îi voi transmite mesajul tău, dar după câte am înțeles eu, are de gând să vină la tine peste câteva zile ! Vacanță plăcută, Keira !

Drumul până la Tanger dură două ore. Neavând pe nimeni alături ca să mai stea de vorbă, Keira își întoarse fața spre hublou și-și lăsă gândurile să hoinărească. De mai multe ori îi răsări în minte imaginea lui Gerald Findlay, și până la urmă trebui să deschidă o revistă pentru a-și alunga amintirea teribil de vie a sărutului din urmă cu o săptămână.

La sosire, pe Keira o întâmpină Hassan, grădinarul, care făcea și oficiul de șofer atunci când se ivea ocazia. Keira îl recunoscu imediat. Era îmbrăcat într-o „djellaba" în dungi, specific arăbească, și fața oacheșă îi era luminată de un zâmbet cald. Soția lui, Yasmin, o siluetă fragilă ascunsă printre

faldurile ample ale unei „djellaba" negre, se afla alături. Keira le veni în întâmpinare, încântată să-i revadă.

— Bună ziua, Hassan, bună ziua, Yasmin!

Pronunță apoi și câteva cuvinte în arabă adresându-i-se Yasminei care dădu din cap zâmbind. Hassan răspunse salutului în engleză.

— Bun venit în Maroc, domnișoară Keira. Dați-mi voie să vă iau bagajele.

Îi luă din mână valiza și geanta de voiaj.

— Ați venit cu o prietenă, nu-i așa?

— Nu, ea n-a putut să vină deocamdată. Dar va veni ceva mai târziu.

Hassan păru surprins.

— Sunteți singură?

— Da... E vreo problemă?

Grădinarul schimbă câteva cuvinte cu soția lui, apoi spuse:

— Nu, nu, nu vă faceți griji. O să ne descurcăm cumva ca să nu dormiți singură în aripa principală. Veniți, ne așteaptă mașina în parcare. Nu-i prea departe.

Când ieșiră pe ușa aeroportului, pe Keira o orbi luminozitatea de afară și-și puse ochelarii de soare. În jurul lor se îmbulzea o mulțime pestriță: turiști îmbrăcați în pantaloni scurți și tricouri se amestecau printre femei și bărbați arabi îmbrăcați în „djellaba". Cu zâmbete largi pe fețe, copii cu ochi vioi și negri le propuneau turiștilor să le care bagajele până la taxiuri sau la autobuzele ce așteptau în șir indian în fața aeroportului.

Tanger era un oraș plin de contraste, în care trecutul și prezentul modern conviețuiau armonios. Construită pe o colină înaltă, cetatea domina orașul

vechi. Cu străduțele întunecate, cu dughenele artizanilor și cu minaretele lui ce se înălțau spre cerul limpede, acesta din urmă purta în el toată moștenirea istorică a Marocului. În partea de jos a colinei se întindeau construcțiile mai recente ale Tangerului, constituite în principal din reședințele de un alb strălucitor înconjurate de chiparoși și palmieri, precum și de peluze întinse ce păreau a fi de catifea. Ici-colo, albastrul vreunei piscine scânteia sub razele soarelui.

Vila lui Ivo Krenski era situată undeva mai la periferia orașului, într-un cartier rezidențial aflat pe colină. Drumul șerpuia printre plantații de măslini și de portocali, apoi ieșea printre întinderi de iarbă unde păștеau liniștite turme de capre. În depărtare, prin aerul uscat și cristalin, se puteau zări primele vârfuri ale munților Atlas.

Ajunseră în curând în apropierea zidurilor înalte și albe ce înconjurau proprietatea. Hassan apăsă pe butonul unei telecomenzi și impunătoarea poartă de lemn se deschise înaintea lor, dând la iveală o alee cu pietriș alb mărginită de palmieri.

În spatele copacilor se ascundea un parc vast cu o vegetație luxuriantă. Boschete dese de trandafiri se învecinau cu plantele agățătoare înflorite, în timp ce clematite de un roz viu acopereau zidurile împrejmuitoare.

Hassan trase mașina în fața scărilor și coborî să-i deschidă portiera Keirei. Tânăra femeie ieși din mașină și-și ridică ochii spre albastrul profund al cerului. Privirea i se plimbă apoi pe pereții de un alb imaculat ai vilei, încrustați cu mozaicuri albastre și verzi. Un oftat de mulțumire îi scăpă de pe buze. Mama ei avusese dreptate să o invite aici.

Fără prezența apăsătoare a lui Ivo, acesta era cadrul idilic în care ea putea să-și uite grijile și să se odihnească.

În fața ușii de la intrare se afla Alima, fidela menajeră a casei. În vârstă de vreo cincizeci de ani, ea-și pierduse soțul ceva mai de mult. Cei doi fii ai ei își făceau studiile la universitatea din Rabat. Unul studia dreptul, celălalt medicina. Alima era sora lui Hassan. Soția acestuia, Yasmin, făcea pe bucătăreasa în timp ce unul din fiii lor își ajuta tatăl la întreținerea parcului. Când stăpânul casei lipsea, servitorii vegheau asupra proprietății cu un devotament excepțional.

Alima veni spre Keira. Partea de jos a feței îi era acoperită cu un voal, dar ochii ei negri scânteiau veseli.

— Bună ziua, Alima, ce mai faci ? o întrebă Keira întinzându-i mâna.

— Foarte bine, mulțumesc, domnișoară Keira. Dar dumneavoastră ? Ați călătorit bine ?

— Da.

Își strânseră mâinile, apoi Alima se dădu la o parte pentru a o lăsa pe Keira să treacă.

Vila lui Ivo Krensky semăna mai degrabă cu un palat în miniatură decât cu o casă. Keira nu aflase niciodată cu adevărat de unde avea el această imensă avere. Născut în Rusia în urmă cu șaizeci de ani, Ivo imigrase în Statele Unite, unde se pare că se îmbogățise înainte de a se retrage la pensie.

Își cheltuia o bună parte din bani pentru a satisface capriciile soției sale — cu zece ani mai tânără decât el — și a-i răsplăti dragostea cu lucruri dintre cele mai frumoase. Pe de altă parte, Ivo po-

seda într-adevăr şi o impresionantă colecţie de tablouri şi obiecte de artă, cele mai deosebite aflându-se adunate în apartamentul lui privat.

În vastul hol de la intrare, pardosit cu marmură albă şi neagră, domnea o răcoare binefăcătoare. În celălalt capăt al holului se înălţau doi stâlpi ce susţineau un arc de lemn sculptat cu motive delicate, deschizând drumul spre salon. În mijloc, dintr-o fântână arteziană ţâşnea un fir de apă ce cădea apoi într-un bazin plin de ferigi şi de nuferi.

Hassan îi spuse ceva surorii sale în vreme ce soţia lui dispăru discret înspre bucătărie. Apoi o invită pe Keira să-l urmeze la etaj, însoţită de Alima.

– Mama dumneavoastră a spus că vă puteţi alege orice cameră, îi spuse menajera. Cu excepţia celor din apartamentul stăpânului, firește, pe care nu le deschidem niciodată în absenţa lui.

Keira îşi ascunse un zâmbet. Era evident că „bârlogul lupului" era mereu la fel de bine păzit.

– Camera pe care mi-ai pregătit-o data trecută era perfectă, Alima.

– Este într-adevăr o încăpere frumoasă, încuviinţă servitoarea.

Hassan le conduse într-o încăpere spaţioasă ale cărei ferestre dădeau spre grădină. După ce puse bagajele pe o banchetă, se duse să întredeschidă jaluzelele. Printre lamele, soarele pătrunse imediat, luminând camera elegant mobilată.

– Fratele meu mi-a spus că prietena dumneavoastră n-a putut veni, zise Alima dându-şi jos voalul de pe faţă.

Pe buze îi plutea un zâmbet uşor şi continuă cu vocea ei caldă :

— Hassan crede că n-ar trebui să dormiți singură aici în vilă. Sigur, nu ne-au călcat hoții niciodată, fără îndoială grație sistemului de securitate foarte sofisticat, dar nu se știe niciodată... Așa că ne-am hotărât ca eu să dorm aici la etaj cu dumneavoastră până ce vă sosește prietena.

Keira dădu din cap.

— Mulțumesc, Alima. O să mă simt și mai în siguranță știindu-te într-o cameră învecinată.

Hassan se apropie de ele.

— Mai aveți nevoie de ceva, domnișoară Keira ?

— Deocamdată nu, mulțumesc, Hassan.

Grădinarul se înclină ușor și ieși din încăpere.

— Ce-ți fac băieții, Alima ? întrebă Keira după ce Hassan ieși.

Chipul menajerei se lumină.

— Foarte bine. Fac în așa fel încât să-l pot vedea de vreo două-trei ori pe an, la Rabat. Locuiesc amândoi la un văr de-al meu, așa că n-am de ce să-mi fac griji pentru ei.

Făcu o pauză, apoi continuă pe un ton cu o notă de mândrie :

— Youssef, cel mare, se căsătorește peste trei luni. Ia o fată pe care o cunoaștem foarte bine. Mama ei și cu mine ne-am rugat atât de mult ca visul nostru să se înfăptuiască ! Dar Youssef voia să-și aleagă singur nevasta. Și spre marea noastră bucurie, s-a hotărât să se însoare cu Leila, pe care eu o consider deja ca pe propria mea fiică !

Keira râse ușor.

— „Inch Allah" ; cu voia Domnului, domnișoară Keira, murmură Alima cu o voce emoționată.

După ce o ajută pe Keira să-și aranjeze lucrurile, dispăru discret din încăpere. Tânăra închise

jaluzelele, vrând să păstreze răcoarea dinăuntru, şi se lăsă să cadă pe canapeaua de piele.

Privirea îi rătăci prin camera cufundată în semiîntuneric. Mobilele din lemn preţios, de inspiraţie arabă, erau încrustate cu sidef. Patul cel mare de alamă era acoperit cu o cuvertură de mătase galbenă. Într-un alt capăt al camerei, o oglindă cu o ramă din ornamente aurii împletite domina măsuţa de toaletă. Pardoseala de gresie dispărea aproape complet sub un imens covor în culori calde.

Încăperea era de o curăţenie perfectă. Se vedea bine că Alima avea grijă de vilă ca de propria ei casă. Chiar de pe vremea primelor ei vacanţe petrecute la Tanger, Keira se ataşase mult de menajeră. Cum nu se înţelegea prea bine cu tatăl său vitreg şi cum mama sa nu avea prea mult timp pentru ea, tânăra îşi găsea refugiul la bucătărie, printre servitori.

De altfel, tot vorbind cu ei învăţase câteva cuvinte în limba arabă şi în berberă, dialect pe care-l vorbea curent Yasmin, soţia lui Hassan. Spre deosebire de soţul şi de cumnata ei, aceasta din urmă se exprima foarte greu în engleză. Totuşi, nu existase niciodată vreo problemă de comunicare între ea şi Keira, limbajul mâinilor venindu-le în ajutor atunci când le lipseau cuvintele.

Când se simţi destul de odihnită, Keira se duse în baie să facă un duş. Cu pereţii acoperiţi în întregime de mozaicuri albe şi bleu, încăperea era impregnată de miresmele florilor uscate puse ici-colo, în mici cupe de aramă bătute cu motive specific arabe.

Împrospătată, Keira îşi puse apoi un caftan de mătase ivoar ţesut cu fir de aur, pe care şi-l cum-

părase din oraşul vechi în timpul unei precedente vacanţe a ei aici, după care coborî în sufragerie. La fel ca tot parterul, şi această încăpere era pardosită cu marmură acoperită de câteva covoare persane.

Masa fusese pregătită pentru o singură persoană. Tacâmurile de argint, vesela din porţelan fin, paharele de cristal şi sfeşnicele, totul exprima opulenţă. În aer plutea un amestec de parfumuri exotice : aromele condimentate venind dinspre bucătărie, amestecat cu parfumul puternic al iasomiei şi mirosul uşor ameţitor al tămâii ce ardea încet ca să alunge ţânţarii.

Amintindu-şi de gusturile Keirei pentru mâncărurile arăbeşti, Yasmin pregătise o cină specifică în onoarea ei. Abia se aşeză Keira la masă că Alima şi aduse primele feluri : o supă de pasăre şi orez fiert în abur.

— Mulţumesc, Alima.

Menajera dădu din cap.

— „Chaha likom ! Chaha likom !" Poftă bună, zise ea înainte de a se întoarce în bucătărie.

Keirei nu-i era prea foame. Se străduí totuşi să termine supa pentru a nu o ofensa pe bucătăreasă.

Când se întoarse, Alima aruncă o privire aprobatoare către bolul gol şi îi puse în faţă o farfurie aburindă.

— Mâncarea aceasta se cheamă „hoot bcharmeela", îi spuse ea. Sunt bucăţi de peşte cu un sos de roşii uşor condimentat.

Peştele era garnisit cu ardei copţi şi orez cu şofran. Mâncarea era un adevărat deliciu, şi Keira nu lăsă nimic în farfurie.

Totuşi, la sfârşit, refuză prăjiturelele acoperite cu miere şi migdale pe care Alima i le aduse la desert. Nu se simţea încă suficient de stăpână pe sine şi ştia că dacă va gusta una, va fi tentată să mai ia încă una, apoi alta şi până la urmă va cădea din nou în periculoasa spirală a bulimiei.

Alima părea decepţionată, dar nu făcu nici un comentariu şi aduse imediat tradiţionalul ceai de mentă care încheia fiecare masă.

Ţinea ceainicul de argint foarte sus deasupra paharului şi turna cu precizie lichidul auriu ce cădea în cascadă. Keira sorbi ceremonios ceaiul în timp ce Alima strângea masa fredonând o melodie.

Oboseala o cuprinse brusc pe tânăra femeie, şi urcă să se culce după ce-i spuse noapte bună menajerei. Totuşi, înainte de a se aşeza în pat, deschise uşa de sticlă şi ieşi pe balcon.

Noaptea era caldă, şi cerul presărat cu stele avea o superbă culoare albastru-închis. Keira trase aer adânc în piept, bucurându-se de calmul ce domnea peste aceste locuri.

Discul argintiu al lunii proiecta o lumină aproape ireală asupra parcului. Aceeaşi lună strălucea şi pe cerul Londrei, dar aici totul părea să aibă o dimensiune mult mai profundă.

Oare Gerald Findlay remarcase că este lună plină ? Ce făcea el în acest moment ?

Răsărite dintr-un colţ neştiut al minţii ei, aceste întrebări o luară pe nepregătite. Aerul era încărcat de miresme tulburătoare. Cele pătrunzătoare ale trandafirilor se amestecau cu parfumul florilor de portocali, de lămâi, de chiparoşi.

„De ce m-a sărutat ?"

In depărtare, venind dinspre moscheea orașului, cântecul muezinului sfâșie liniștea. Era ultima rugăciune de seară. Melopeea plutea în noapte, gravă și emoționantă totodată. Stăpânindu-și un fior, Keira intră.

Londra se afla la mii de kilometri... parcă pe o altă planetă.

* * *

A doua zi, Hassan și Yasmin o însoțiră până la Tanger. Grădinarul lăsă mașina la intrarea în orașul vechi și pătrunseră împreună pe sub o arcadă din pietre sculptate ce marca intrarea în „Souk", partea comercială a orașului vechi. Străduțele înguste se întretăiau într-o rețea complicată, unele luminate de razele soarelui, altele protejate prin niște copertine improvizate.

Keira o urma pe Yasmin, fascinată de agitația ce domnea în acest loc pitoresc. Se opriră mai întâi la vânzătorul de mirodenii. În timp ce Yasmin făcea cumpărăturile, Keira admira borcanele pline cu mirodenii. Recunoscu câteva dintre ele — scorțișoara, șofranul, nucșoara, curry, cimbrul — în timp ce altele îi atraseră atenția prin culorile lor uimitoare.

După ce Yasmin termină cumpărăturile, se strecurară amândouă printre tarabele cu măsline și fructe și ajunseră în cartierul artizanilor. Keira se hotărâse să-și facă o bucurie. Voia să-și cumpere un caftan nou, niște cercei, brățări, și poate niște pantofi.

Tocmai se așezase pe un taburet ca să probeze o pereche de sandale de piele, când privirea îi fu

atrasă de un bărbat îmbrăcat într-o „djellaba" albă. Gluga veşmântului îi ascundea în parte faţa, dar ea reuşi să observe pentru o clipă o şuviţă de păr negru ce-i cădea pe fruntea înaltă şi bronzată. Keira îşi ţinu răsuflarea încremenită.

Gerald Findlay ?

Înainte ca ea să aibă timp să reacţioneze, bărbatul dispăruse. Sări în picioare şi alergă până la intrarea dughenei, dar era prea târziu. Bărbatul îmbrăcat în alb se volatilizase.

Oare fusese chiar Gerald Findlay ? Dar ce căuta acesta în Maroc ? Doar se afla la Londra, la mii de kilometri de aici. „Revino-ţi, biata de tine !" se mustră Keira. O să înnebunească dacă va continua să se gândească la el !

*
* *

În aceeaşi seară, înainte de a se aşeza la masă, se hotărî s-o sune pe Sara. Aceasta îi anunţă intenţia ei de a veni acolo peste câteva zile.

— Vreau să te întreb însă altceva, continuă Sara oarecum jenată.

Keira îşi încruntă sprâncenele.

— Da ? Ce este ?

— Te-ar deranja mult dacă ar veni şi Rashid cu mine ?

— Firește că nu ! exclamă Keira. Vila este imensă, soţul tău este un om adorabil şi, în plus, o să avem cu noi un bărbat care să ne însoţească la plimbare ! Ştii cumva cam pe când aţi putea veni ?

— Trebuie să mai fac nişte analize la spital...

— De ce ?

— Doctorul spune că sunt puțin anemică, și asta ar putea să se agraveze dacă nu iau niște măsuri, pentru că bebeluşul își ia mult fier din sângele mamei. Vor de asemenea să verifice dacă nu am cumva și o lipsă de calciu.

— Ei bine, se vede treaba că este mult mai complicat să aștepți un copil decât am crezut eu !

— Mie-mi spui ! Se pare că nu prea mănânc corect, continuă Sara cu o notă de îngrijorare în glas. Dar nu este asta problema tuturor manechinelor ?? Ținem tot felul de regimuri de slăbire până înnebunim. Uite, de exemplu, „regimul cu grepfrut". L-am urmat săptămâni în șir. Sigur, am pierdut enorm în greutate dar doctorul spune că am pierdut și multe minerale și vitamine... Acum, îmi plătesc prostiile.

— Așa este, ne hrănim aiurea, completă și Keira, mai sensibilă decât oricine la acest subiect. Am însă încredere în tine că vei urma cu sfințenie sfaturile doctorului. Odihnește-te, și mai ales să nu te simți obligată să vii dacă ești încă slăbită. Promite-mi doar că-mi vei mai da veşti despre tine, de acord ?

— De acord. Am să te mai sun, îi promise Sara înainte să închidă.

Keira se duse să se culce devreme. Plimbarea prin orașul vechi și căldura o epuizaseră. Ca de obicei, Alima aprinsese beţigaşe de lămâiță ca să alunge țânțarii.

Jaluzelele erau închise ; încăperea păstrase răcoarea nopții precedente și totuși Keira nu fu în stare să-și găsească somnul. Imaginea bărbatului în „djellaba" albă pe care-l zărise în „souk" îi venea neîncetat în minte.

Asemănarea lui cu Gerald Findlay era copleşitoare.

„Ce naiba, nu fi proastă !" se mustră ea întorcându-se pe o parte. Părul negru ca pana corbului, tenul mat şi silueta înaltă, un mers sigur... Descrierea aceasta corespundea fără îndoială înfăţişării a milioane de marocani !

În clipa aceea, îi veni în minte cu o claritate surprinzătoare amintirea sărutului şi tot trupul începu să-i freamăte de dorinţă. Se răsuci de nenumărate ori în pat, încercând să lupte împotriva gândurilor tulburătoare care o asaltau. În zadar. Gerald Findlay părea hotărât să o tulbure toată noaptea !

După vreo oră, exasperată, se ridică din pat şi se duse la fereastră. Poate că aerul curat al nopţii o va ajuta să-şi pună ordine în gânduri.

Împinse jaluzelele cu un gest scurt şi lumina lunii inundă încăperea. Se strecură fără zgomot afară şi se duse să se sprijine de balustrada de piatră.

Noaptea, spectacolul pe care-l oferea oraşul era feeric. Dincolo de siluetele fantomatice ale chiparoşilor ce împodobeau parcul, moscheile îşi înălţau minaretele către cerul luminat de miriade de stele. Un nimb de lumină înconjura coasta şi panorama oraşului semăna cu o ilustrată ieşită direct din poveştile a „O mie şi una de nopţi".

Keira se aplecă în faţă, absorbită de frumuseţea locului. O briză caldă veni să-i mângâie obrazul, lipindu-i de trupul fierbinte ţesătura fină a cămăşii de noapte. Încet-încet, focul care o ardea se mai potoli şi se pregătea să se întoarcă la culcare când un zgomot surd îi atrase atenţia.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, scrută grădina cufundată în întuneric. Erau oare câinii de pază cărora Hassan le dădea drumul în parc noaptea pentru a-i descuraja pe vizitatorii inoportuni ?

Aceştia erau blânzi ca nişte mieluşei când era vorba de grădinar sau de oamenii pe care-i cunoşteau, dar cu străinii se transformau în nişte fiare periculoase în stare să-i facă fărâme.

O umbră se strecură fără zgomot printre palmieri. Făcând ochii mici pentru a distinge mai bine, tânăra femeie îşi înăbuşi un ţipăt de spaimă. Nu era vorba despre un câine ci de un om ! Un om îmbrăcat în întregime în negru. O mască neagră îi ascundea faţa.

Un hoţ !

Cuprinsă de panică, Keira se întoarse brusc şi se repezi spre uşă. Nu avea nici o clipă de pierdut ; trebuia s-o alerteze cât mai repede pe Alima.

— Keira !

Gravă şi autoritară, vocea bărbatului îi stopă elanul. Se întoarse încet şi observă o siluetă apărând din umbră. Cu un gest rapid, bărbatul îşi scoase masca.

Keira tresări puternic recunoscându-l pe Gerald Findlay.

El îşi ridică spre ea capul şi o contemplă în tăcere. Pe buze îi plutea un zâmbet uşor. Era îmbrăcat în nişte blugi negri, un bluzon şi tenişi tot negri, avea mănuşi negre, iar pe umăr un colac de frânghie. Keira îşi scuturâ capul, uluită.

În clipa aceea, un lătrat furios sfâşie liniştea şi silueta masivă a unui câine-lup se profilă la colţul casei. Fără nici cea mai mică urmă de panică,

Gerald scotoci în buzunarul bluzonului şi scoase un pachet pe care-l desfăcu liniştit.

Keira îşi înăbuşi o exclamaţie de groază când văzu câinele năpustindu-se spre el. În clipa când acesta ajunse, spumegând de furie, Gerald îi aruncă obiectul pe care-l despachetase.

În mai puţin de un minut, chipul lui apăru la marginea balustradei pe care apoi o încălecă cu agilitate şi aruncă o privire înspre câinele de jos. Acesta, după ce devorase bucata de carne, începu din nou să latre.

Gerald strânse frânghia, desfăcu pioletul, deschise uşa camerei şi aruncă totul înăuntru.

— Aş putea să ştiu şi eu ce... ?

Keira nu avu timp să-şi sfârşească fraza. Punându-i o mână pe gură, Gerald o trase înăuntru. Fără să-şi slăbească strânsoarea, închise jaluzelele şi uşa de sticlă în urma lor.

Afară, câinele continua să latre, imitat curând şi de ceilalţi tovarăşi ai lui. În clipa următoare, se auziră paşi grăbiţi pe culoar. Din încăperea alăturată se auzi vocea lui Hassan.

— Dă-mi drumul, te rog, îi ordonă Keira lui Gerald încercând să se elibereze. Îmi spui odată ce se întâmplă ? Ce cauţi aici ?

Gerald nu-i răspunse, o strânse mai tare şi o forţă să se aşeze pe pat. Apoi se aşeză şi el alături, ţinându-i în continuare mâna la gură.

Se auzi apoi şi vocea Alimei alături de cea a fratelui său. Vorbeau în arabă şi Keira regretă că nu stăpânea prea bine limba ; cele câteva fraze de politeţe pe care le învăţase nu-i permiteau să înţeleagă ce vorbeau.

În momentul în care Gerald îşi lipi buzele de

ale ei, o undă de căldură îi străbătu trupul şi închise ochii, inundată de un val de senzaţii ameţitoare. Creierul ei refuza parcă să mai funcţioneze. Nu mai avea decât o dorinţă : să se lipească de trupul musculos al lui Gerald şi să se abandoneze mângâierilor lui.

Care dintre ei se întinsese primul pe pat ? Keira n-ar fi putut spune. Când deschise din nou pleoapele, Gerald o domina cu privirea. Cămaşa ei de noapte se răsucise în jurul coapselor şi el îi mângâia uşor pielea caldă, cu nespusă senzualitate...

Înnebunită de dorinţă, Keira lăsă să-i scape un geamăt slab. Mânată de o forţă irezistibilă, mâinile ei alunecară prin deschizătura bluzonului lui Gerald, îi desfăcu cu febrilitate nasturii cămăşii şi-i atinse cu palma pieptul viguros. La contactul cu pielea fină şi fierbinte Keira tresări. Simţi că asupra ei se revarsă un torent de voluptate când, deodată, cineva bătu la uşă.

Gerald se crispă.

— Cine este ? o întrebă el în şoaptă la ureche.

— Alima... menajera, bolborosi Keira.

El se îndepărtă stăpânindu-şi o înjurătură.

— Vorbeşte-i cu voce adormită... Fă-o să creadă că dormeai profund şi că n-ai auzit şi n-ai văzut nimic. Oricum, nu poţi s-o laşi să intre. Gândeşte-te la reputaţia ta...

Un val de sânge îi năvăli în obraji tinerei femei. Gerald avea dreptate. Nici nu se punea problema ca Alima şi Hassan s-o vadă pe jumătate goală, în compania unui bărbat care intrase în casă fără să fie invitat !

O nouă bătaie în uşă o făcu să tresară. Străi-

duindu-se să susţină privirea pătrunzătoare a lui Gerald, ea întrebă cu o voce nesigură :

– Ce este ?

– Domnişoară... Câinii au început să latre dar Hassan a inspectat parcul fără să găsească nici cel mai mic semn de efracţie, îi explică Alima pe un ton neliniştit. Dumneavoastră n-aţi auzit nimic ?

– Eu abia m-am trezit, minţi Keira. Jaluzelele mele sunt închise şi n-am auzit absolut nimic suspect.

Urmă un moment de tăcere, apoi Alima reluă :

– Poate că bufniţele au enervat câinii. O familie de bufniţe şi-a făcut cuibul lângă grajduri şi uneori, la lăsarea serii, ele sperie câinii. Asta mi-a spus Hassan, dar a ţinut totuşi să mă asigur că dumneavoastră sunteţi bine. Îmi pare rău că v-am trezit, domnişoară Keira. Aveţi nevoie de ceva ?

– Nu, mulţumesc, Alima. Cred că am să adorm imediat.

– Noapte bună, domnişoară.

Între timp, Keira îşi mai revenise. Tulburarea de adineauri lăsă locul furiei. El o sărutase numai ca s-o facă să tacă ! Săltându-şi bărbia, îl înfruntă pe ziarist cu un aer furibund.

– Ce cauţi aici ? îl întrebă ea. Ai de gând să furi tablourile tatălui meu vitreg ? Închiriezi o vilă care-i aparţine, pătrunzi nestingherit în casa mea din Londra, îmi furi o fotografie – inutil să negi, ştiu că tu ai făcut-o – şi acum, pătrunzi hoţeşte în vila lui din Tanger ! Ce se întâmplă ? La urma urmei, ce vrei ?

CAPITOLUL IV

— Câtă perspicacitate, murmură el cu o voce tărăgănată trecându-şi o mână prin părul des. Este adevărat, ţi-am luat o fotografie. Voiam să am o fotografie de-a ta dar nu mă hotăram pe care s-o aleg. Când am auzit uşa vilei deschizându-se, am luat una la întâmplare. S-a întâmplat să fie aceea în care eşti împreună cu mama ta şi cu tatăl tău vitreg... cum îl cheamă ?

— Ivo Krensky, îi răspunse Keira fulgerându-l cu privirea.

Nu credea nici o vorbă din explicaţiile lui.

— Minţi foarte prost, domnule Findlay. Nu ştiu ce pui la cale, şi la drept vorbind nici nu mă interesează. Acum însă vreau să ieşi de aici, altfel n-am să ezit să dau alarma.

Gerald Findlay îşi ridică sprâncenele, mirat.

— Cu cerberii setoşi de sânge care mă aşteaptă în parc ? Sper că glumeşti ! Nici nu se pune problema să plec imediat.

Străduindu-se să-şi stăpânească tremurul degetelor, Keira îşi puse la repezeală capotul de satin şi se îndreptă spre uşa balconului cu un pas hotărât.

— Dacă nu pleci imediat, încep să strig !

Ca pentru a-şi întări cele spuse, ea deschise uşa. Imediat ajunse până la ea lătratul furios al câinilor. Păreau să se fi îndepărtat un pic dar nu abandonaseră totuşi ideea de a-l găsi pe intrus.

– Tatăl tău vitreg se află în Florida, nu-i aşa ?

Keira făcu ochii mari.

– De unde ştii ? Şi apoi, de ce te interesezi atât de mult de el ? Ţi-a spus cumva Sara unde mă aflu ?

– Sara ? Nu, aş fi întrebat-o cu dragă inimă dar nu-i ştiam adresa sau numărul de telefon. În schimb...

Vocea lui deveni suavă şi Keira îşi stăpâni un fior. Ce voia el oare ?

– Ştiu cu certitudine că mama şi tatăl tău vitreg se află în Florida şi că tu eşti singură aici...

Tânăra femeie îşi umezi buzele uscate.

– Nu sunt singură ; servitorii au sarcina să vegheze asupra mea.

– Bineînţeles, era să uit, făcu Gerald pe un ton ironic. Vila este imensă şi se impune prezenţa mai multor servitori... Tatăl tău vitreg are o avere colosală, nu-i aşa ? Ştii cum a câştigat toţi aceşti bani ?

Gerald se aşeză liniştit pe pat. Rămasă încă lângă uşă, Keira nu se putu împiedica să-i admire umerii largi, şoldurile înguste şi picioarele lungi şi musculoase puse în evidenţă de blugii strâmţi. Tot trupul lui inspira forţă şi senzualitate. Tulburată, Keira îşi întoarse privirea.

– N-am nici un chef să vorbesc cu tine despre tatăl meu vitreg, declară ea pe un ton sec. Acum, îţi cer din nou să pleci. Dacă refuzi, mă voi vedea obligată să chem servitorii.

Lumina argintie a lunii pătrunsă în încăpere crea o atmosferă aproape intimă. Keira întâlni privirea strălucitoare a lui Gerald şi pulsul i se acceleră. De ce naiba avea el asupra ei un efect atât de devastator ?

— Pleacă, reuşi ea să mai articuleze, cu preţul unui efort imens.

Un zâmbet fermecător pluti pe buzele ziaristului. Punându-şi amândouă mâinile sub ceafă, se întinse cu capul pe perne şi o învălui pe Keira într-o privire tulburătoare.

— Ştiai că lumina lunii fac cămaşa ta de noapte şi capotul total transparente ? Cum stai acolo în dreptul uşii, s-ar putea crede că eşti complet goală...

Keira se îndepărtă repede, roşie toată de ruşine. Râsul zeflemitor al lui Gerald reuşi însă s-o scoată din sărite.

— O să-mi explici totuşi ce cauţi aici, în plină noapte ? îl întrebă ea pentru a schimba subiectul.

— Te-am urmărit până la Tanger.

Keira îşi ţinu răsuflarea, uluită. De ce-şi dăduse el osteneala să-i dea de urmă, când o cunoştea atât de puţin ?

Nimeni până acum nu-i mai dăduse atâta importanţă. Golul absolut pe care-l simţea în adâncul inimii ei nu cerea decât să fie umplut... şi simţea că Gerald Findlay va reuşi foarte bine să-l facă să dispară.

Această nevoie de a se simţi iubită o măcinase din fragedă copilărie. Pentru a-şi alunga într-un fel singurătatea, se refugiase în mâncare. La început, se mulţumea doar cu câteva bomboane sau biscuiţi. Dar înspre pubertate, crizele ei de bulimie se îndesiseră şi deveniseră şi mai violente, astfel că

pentru ea hrana devenise un adevărat drog care o ajuta să-şi uite suferinţa.

Nefiind prea generoasă în materie de sentimente, mama sa era în schimb foarte generoasă cu banii de buzunar. Cum nu-i păsa să ştie în ce fel cheltuia fiica ei sumele pe care i le dădea, Keira îşi risipea toţi banii pe mâncare, fără ca cineva să-şi facă vreo grijă în acest sens. Îşi ascundea „prada" într-un bufet şi se încuia în cameră ca să mănânce când o apuca o criză.

După ce mânca până se îmbolnăvea, se abătea asupra ei sentimentul de vinovăţie şi teama că se va îngrăşa. Nimeni nu se va îndrăgosti vreodată de ea, gândea Keira, dacă nu va reuşi să egaleze măcar frumuseţea mamei sale. Toată lumea din jurul ei îi repeta acest lucru şi fata crescuse cu această certitudine bine înrădăcinată în mintea ei.

– La ce te gândeşti ?

Vocea lui Gerald o smulse din sumbrele ei amintiri. Se strădui să-l privească în ochi.

– De unde ai ştiut că sunt la Tanger ? îl întrebă ea prefăcându-se că nu-i auzise întrebarea.

– Am întrebat pur şi simplu la agenţia imobiliară. Te-am văzut când ai luat taxiul cu o valiză în mână, adăugă el în faţa expresiei stupefiate de pe chipul fetei. Când am aflat unde eşti, m-am hotărât să-mi iau şi eu câteva zile de vacanţă la Tanger. Patronul meu mi-a ordonat să mă mai odihnesc înainte de a mă întoarce la lucru.

Chipul lui se întunecă.

– Idiotul ăsta refuză să mă trimită în misiune în străinătate, atâta vreme cât nu voi fi complet refăcut ! zise el pe un ton amar.

Intrigată, Keira îl examină cu atenție dar nu zări nici o cicatrice pe fața lui bronzată.

– Am auzit la știri că ai fost rănit în cursul unui reportaj, începu ea cu prudență. De fapt, ce s-a întâmplat ?

Gerald ridică din umeri.

– Un glonte mi-a zgâriat pielea capului. Nimic prea dramatic.

– Trebuie să fi fost dureros, murmură Keira.

– Acum nu mai este. Rana s-a închis curat. Am mai încasat un glonte în picior, continuă el cu un aer nepăsător. Din când în când mi se întâmplă să șchiopătez, mai ales când plouă. Al treilea glonte a trecut la câțiva milimetri de plămânul drept. Vrei să vezi cicatricea ? o întrebă el cu o notă de ironie în glas.

– Nu, nu, te cred pe cuvânt, îi răspunse Keira văzându-l că se pregătea să-și descheie cămașa. În cazul acesta, comparativ cu ceea ce faci de obicei, trebuie să fi fost o joacă de copil să intri în vilă...

Gerald îi adresă un zâmbet satisfăcut.

– Într-adevăr, n-a fost prea greu. Am escaladat zidul înainte ca sistemul de alarmă să fie branșat. Acesta nu funcționează decât pe timp de noapte. După aceea, m-am instalat confortabil într-un copac și am așteptat până ce luminile casei s-au stins una câte una.

Keira dădu din cap cu un aer uluit.

– Dar de ce ai făcut asta ? Ce vrei ?

Fără ca măcar să-și fi dat seama, ea se apropiase de el și dintr-o dată, degetele lui Gerald îi apucară încheietura mâinii. O trase spre el fără

menajamente şi Keira căzu în braţele lui cu un ţipăt de stupoare.

– Nu, dă-mi drumul ! protestă ea încercând să-l respingă.

– M-ai întrebat ce vreau, nu-i aşa ? şopti el atingându-i obrazul cu o mângâiere senzuală. Asta...

Îşi înclină capul şi-i cuprinse buzele într-un sărut înflăcărat.

– Pe tine te vreau, Keira, murmură el lângă gura ei. Te doresc şi ştiu că este reciproc. Există între noi doi o atracţie aproape magnetică, inutil să negi.

Pronunţate cu o voce languroasă, aceste cuvinte o treziră pe Keira din stupoare. Gerald Findlay citea în ea ca într-o carte deschisă. Ştia că ea n-ar fi în stare să-i reziste dacă el s-ar hotărî să o seducă. Speriată de această perspectivă, se ridică dintr-un salt.

– Nu ! Nu-i adevărat...

Gerald se ridică la rândul lui. Privirea-i cenuşie, atât de pătrunzătoare, era aţintită asupra ei.

– Încetează să te mai minţi, Keira. Ştim amândoi că se întâmplă ceva între noi.

Keira scuturâ din cap vehement.

– Pleacă, te rog. Lasă-mă în pace !

Făcu un pas înapoi, dar Gerald o urmă fără să înceteze s-o privească.

– N-am de gând să mă culc cu tine ! spuse ea cu o voce nesigură. Poate îţi închipui că nici o femeie nu-ţi poate rezista ; ei bine, nu-i aşa ! Eu sunt excepţia care confirmă regula ! N-am să mă culc cu tine, să-ţi fie limpede ! Ai înţeles ?

El schiţă o mutră sceptică.

– De ce refuzi să-ţi asculţi trupul ?

Keira se sufoca de furie.

— Gerald Findlay, eşti bărbatul cel mai...

O mulţime de calificative îi năvăliră în mintea confuză : arogant, exasperant, egoist, înfumurat... seducător, senzual...

— Cel mai cum ? o întrebă el ridicând încet o mână spre ea.

Îşi puse un deget la baza gâtului ei, acolo unde pulsul îi bătea într-un ritm dezlănţuit.

— Încetează, Gerald, te rog. Abia ne cunoaştem şi...

— Ce contează ? M-am simţit atras de tine din clipa în care te-am văzut. Am căzut sub vraja graţiei şi frumuseţii tale. La început, am crezut că eşti balerină...

Se întrerupse o clipă şi Keira aşteptă urmarea fără să spună un cuvânt, incapabilă să-şi dea seama dacă el spunea adevărul.

— Din păcate, eram încă sub impresia şocantă a unei despărţiri relativ dureroase, şi nu aveam de gând să cad în aceeaşi capcană a doua oară. La puţină vreme după ce m-am mutat în vila de lângă tine, am fost trimis în străinătate într-o ţară unde se desfăşura un război civil şi au trecut astfel mai multe luni până să te revăd. De fapt, am fost conştient de faptul că te doream în ziua în care prietena ta Sara, a venit să-mi ceară ajutorul. Când te am descoperit în baie, inertă, mi-a fost teamă că ai intrat în comă...

Keira se înfioră la evocarea acestei amintiri.

— Să nu mai vorbim despre asta.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Gerald reluă cu o nespusă blândeţe :

— Ai dreptate ; să nu mai vorbim despre trecut.

N-ai crede dacă ţi-aş spune că am venit aici cu gândul să învăţ să te cunosc ? Acceptă să iei mâine prânzul cu mine, Keira. Restaurantul hotelului la care stau se bucură de o excelentă reputaţie. Am închiriat şi o maşină, aşa că pot să trec să te iau pe la ora unsprezece, ce zici ?

Keira încuviinţă cu timiditate. Prinzându-i bărbia cu două degete, el o obligă să-l privească.

— Să nu-mi dai plasă, Keira. Dacă nu vei fi aici când am să vin să te iau, oricum te voi găsi, fii sigură de asta.

— Voi fi aici, îi promise ea cu o voce tremurată.

După îndrăzneala de care dăduse dovadă astă-seară, ştia că Gerald Findlay va răscoli cerul şi pământul ca să-i dea de urmă dacă ea nu va fi la întâlnire.

El se aplecă spre ea şi o sărută uşor pe buze.

— Noapte bună, Keira. Pe mâine.

Fără un cuvânt în plus, se întoarse şi se îndreptă spre uşa dinspre balcon. Keira îl urmă în tăcere pe terasă. Plictisiţi, câinii încetaseră să mai latre. Acum se aflau probabil la celălalt capăt al proprietăţii.

Iute ca un fulger, Gerald îşi puse masca şi mănuşile, agăţă frânghia de balustradă şi se lăsă să alunece în jos.

Îşi recuperă apoi materialul şi-i trimise un sărut de adio Keirei înainte de a dispărea în noapte.

Tânăra femeie mai rămase o clipă pe balcon, atentă la cele mai neînsemnate zgomote. Din fericire, câinii nu se mai manifestară. Cu un oftat, ea îşi ridică ochii spre cerul presărat cu stele.

Oare Gerald îi vorbise sincer ? Era într-adevăr atras de ea, sau doar îi surâdea ideea de a frecven-

ta un manechin ? N-ar fi fost primul care să-i promită marea cu sarea în schimbul câtorva nopți petrecute împreună... Inima i se strânse dureros. Va întâlni oare într-o zi bărbatul care să se intereseze într-adevăr de ea ? Un bărbat care să nu fie atras doar de fizicul ei, ci care s-o înțeleagă și s-o iubească fără idei preconcepute ?

În ceea ce-l privea pe Gerald Findlay, Keira rămânea convinsă de un lucru : reporterul ducea o viață dublă. Meseria lui îl învățase probabil să mintă și fără îndoială că devenise maestru în arta de a manipula oamenii.

Învinsă până la urmă de oboseală, Keira întoarse spatele grădinii și reveni în cameră. Abia apucă să pună capul pe pernă că se și cufundă într-un somn profund, fără vise.

*
* *

Era ora opt dimineața când Alima o trezi, venind cu un platou cu micul dejun. Keira își puse capotul de mătase și o urmă pe menajeră pe balcon. Soarele învăluia deja parcul cu reflexe roșiatice. Păsări în culori strălucitoare își dădeau replici dintr-un copac în altul, în timp ce trandafirii începeau să-și împrăștie parfumul în aerul încă proaspăt al dimineții. Ici-colo, mici jeturi de apă stropeau peluza și rondurile cu flori.

În timp ce-și lua micul dejun, Keira se lăsă cuprinsă de liniștea locurilor. Mâncă cu poftă o brioșă cu gem de portocale și bău două cești mari cu ceai de iasomie.

– Gemul este delicios, zise ea când Alima veni să strângă masa.

Chipul menajerei se lumină.

– Eu îl fac, cu portocale adunate din grădină. De ce nu mâncaţi şi brioşa cealaltă ?

Keira îşi ascunse un zâmbet amuzat. Era evident că ea nu corespundea canoanelor de frumuseţe arabă şi Alima părea foarte hotărâtă s-o facă să se mai îngraşe cu câteva kilograme.

– Niciodată nu mi-e prea foame dimineaţa, îi explică ea împingând uşor farfuria. De fapt, chiar voiam să-ţi spun că nu voi fi acasă astăzi la prânz.

Alima nu-şi ascunse surprinderea.

– Ieşiţi în oraş ? Vreţi să vă conducă Hassan undeva ?

– Nu, iau prânzul cu Gerald Findlay, un prieten englez. Va veni să mă ia pe la ora unsprezece. Locuieşte în vila vecină cu a mea, la Londra, adăugă ea ca s-o liniştească pe menajeră. Este unul dintre numeroşii chiriaşi ai tatălui meu vitreg.

Urmă o clipă de tăcere, apoi Alima se încruntă uşor.

– Şi a venit la Tanger în acelaşi timp cu dumneavoastră ?

Simţind că roşeşte, Keira se ridică de la masă.

– Ce coincidenţă, nu-i aşa ? Mă duc să mă pregătesc, Alima. Îţi mulţumesc pentru masă.

Sub jetul de apă al duşului, Keira închise ochii, savurând senzaţia de răcoare pe care i-o provoca apa pe pielea fierbinte. Sosirea lui Gerald îi perturba considerabil vacanţa. Alima şi fratele ei nu vor întârzia să-şi imagineze tot felul de lucruri despre ea. Poate se vor gândi chiar că Gerald este logodnicul ei. În cazul acesta, se vor grăbi să le vorbească

că mamei ei și lui Ivo când aceștia se vor întoarce din Florida, despre „aventura" ei. Și va fi copleșită de un val de întrebări.

Se simți cuprinsă de o furie surdă. Blestemat să fie acest Gerald Findlay ! De ce-i furase el fotografia în care apăreau toți trei, Elise, Ivo și ea ? Avea oare de gând să facă vreun reportaj despre tatăl ei vitreg ?

În trecut, mai mulți ziariști încercaseră să afle câte ceva despre Ivo Krensky. Într-adevăr, părea să fie o enigmă perfectă. Avea milioane, poseda nenumărate proprietăți în toate colțurile lumii, și totuși nimeni nu știa exact în ce fel își adunase el averea.

Ziariștilor care-l intervievau le spunea doar că este de origine rusă și că realizase câteva afaceri înfloritoare în Statele Unite. Cu siguranța omului de afaceri experimentat, le vorbea despre Wall Street și Dow Jones, dându-le de înțeles că avea un impresionant portofoliu de acțiuni.

Preocupată, Keira ieși de sub duș și se șterse viguros. Dacă ar veni măcar mai repede Sara și Rashid ? Când aceștia vor fi aici, Gerald va fi obligat s-o lase în pace. Cel puțin așa spera...

Își trecu în revistă garderoba și alese până la urmă un costum-pantalon din șantung auriu. Încheiată cu nasturi mari aurii, bluza cu auler înalt îi sublinia talia fină, în timp ce pantalonii largi îi pluteau în jurul picioarelor, cu un foșnet mătăsos.

Când coborî în salon o clipă mai târziu, Alima dădu din cap cu un aer aprobator.

— Vă vine de minune acest costum, domnișoară Keira. Este foarte elegant.

Keira zâmbi.

— Este o creație a vărului Sarei, prietena mea

care trebuie să sosească în curând.

— Parcă tocmai s-a măritat, nu-i așa ?

— Da. Poate că va veni împreună cu soțul ei. Sara tocmai a aflat că este însărcinată și Rashid preferă să n-o lase să călătorească singură.

Un zâmbet plin de melancolie pluti pe buzele Alimei.

— Și soțul meu își făcea o mulțime de griji când îl așteptam pe Youssef, fiul meu cel mare. Soacra mea și cu el se purtau cu mine de parcă eram o păpușă de porțelan. Nu aveam voie nici să mișc un deget ! La al doilea copil, era deja mai liniștit.

Lăsă să-i scape un râs ușor.

— Va veni și rândul dumneavoastră în curând, domnișoară Keira. Cu voia Domnului. **Inch Allah !**

Spre disperarea ei, Keira roși ca o școlăriță.

— Vreți să beți o cafea până vine prietenul dumneavoastră ?

— Nu, mulțumesc. O să stau aici să citesc puțin.

Se așeză pe canapeaua confortabilă de piele albă și deschise romanul polițist pe care și-l cumpărase pe aeroportul Heathrow. Din păcate, trebui să-l închidă curând, nefiind în stare să se concentreze asupra intrigii.

La ora unsprezece fix, Gerald trase în fața intrării principale, la volanul unei mici mașini sport albe decapotabile. Emoționată, Keira se repezi în întâmpinarea lui.

El coborî liniștit din mașină. Vântul îi ciufulise părul negru și cămașa ușor întredeschisă lăsa să se vadă un triunghi de piele netedă și bronzată. Ca de fiecare dată când se întâlneau, tânăra femeie avu impresia că aerul se încarcă de electricitate.

El rămase nemişcat, la câţiva centimetri de ea, şi o contemplă îndelung.

— Eşti superbă, zise el în sfârşit cu o voce suavă.

— Mulţumesc, murmură Keira, în mod ciudat mişcată de acest compliment.

Privirea lui Gerald se îndreptă apoi înspre vilă. Keira aruncă şi ea o privire peste umăr şi-şi stăpâni un zâmbet amuzat. În pragul uşii celei mari stăteau Alima şi Hassan. Îl observau pe noul-venit cu o seriozitate aproape comică.

— Nu mă inviţi să bem o cafea ? o întrebă Gerald pe Keira pe un ton dezinvolt.

Aceasta îşi arcui sprâncenele perfecte, surprinsă şi reticentă totodată. La urma urmei, tot nu va afla nimic...

— Ba da, firește. Urmează-mă, murmură ea fără prea mare entuziasm.

Dacă el spera că va obţine informaţii interesante despre Ivo pătrunzând în locuinţa lui, atunci risca să fie dezamăgit. Cele mai frumoase opere de artă ale colecţiei se găseau în apartamentul privat al tatălui ei vitreg, la fel ca şi biroul acestuia şi caseta cu bijuterii. Iar această parte a casei rămânea încuiată pe tot timpul absenţei stăpânului şi servitorii vegheau cu grijă asupra ei.

În rest, Gerald nu va descoperi nimic altceva decât o casă elegant decorată, demnă de un om imens de bogat...

CAPITOLUL V

Hassan și sora sa îl întâmpinară pe Gerald cu curtoazia lor obișnuită. Pe deasupra vălului ce-i acoperea partea de jos a feței, ochii negri ai Alimei îl observau pe ziarist în timp ce acesta discuta cu fratele ei.

— Ați sosit acum în Tanger, domnule ?

Gerald încuviință din cap.

— După cum spune domnișoara Keira, sunteți chiriașul uneia din casele domnului Krensky, din Londra, nu-i așa ?

Din nou Gerald dădu din cap zâmbind apoi, spre marea surpriză a Keirei, îl auzi spunând câteva cuvinte în arabă. Chipul de obicei grav al lui Hassan se însufleți și acesta continuă conversația în propria-i limbă.

Discutară câteva minute, apoi Alima se întoarse spre Keira. Privirea îi scânteia de emoție.

— Fratele meu i-a propus domnului Findlay o vizită a casei. Mă duc să pregătesc niște cafea. Vreți să veniți cu mine ?

Se vedea bine că Alima era nerăbdătoare să rămână singură cu ea pentru a vorbi despre Gerald.

— Poate că ar trebui să-i însoțesc pe Hassan și pe Gerald, zise Keira fără convingere.

Avea încredere deplină în grădinar, dar cunoscând îndrăzneala și tenacitatea lui Gerald, se gândea că poate Hassan se va lăsa convins să deschidă, în mod excepțional, apartamentul lui Ivo...

Gerald o auzise. Se întoarse spre ea și-i adresă un zâmbet provocator.

— Este o idee excelentă, Keira. Vino cu noi.

Keira ezită. Până la urmă, în fața aerului necăjit al Alimei, scuturâ din cap. Și Hassan părea un pic supărat.

— De fapt, cred că am s-o ajut pe Alima să prepare cafeaua.

Regăsindu-și zâmbetul, Hassan arătă cu un gest ol mâinii spre scară și-l invită pe Gerald să-l urmeze. Înainte să plece, acesta din urmă îi făcu Keirei cu ochiul, cu un aer șiret.

— Va trebui să mă lipsesc de tine pentru puțin timp, dragă Keira.

Tânăra femeie surprinse privirile complice pe care le schimbară între ei Alima și Hassan și fierbea de furie în sinea ei. Dacă Gerald voia să se joace, foarte bine, o să-l învețe minte ! Afișând cel mai frumos surâs al ei, îi susură acestuia cu voce scăzută :

— Promite-mi că n-ai să mă lași singură prea mult timp, Gerald...

O licărire amuzată trecu prin ochii lui. Apoi se întoarse și porni pe urmele lui Hassan, în timp ce Keira și Alima se îndreptară spre bucătărie.

De cum o zări pe Yasmin, Alima începu să-i vorbească cu însuflețire în arabă. „Despre Gerald, fără îndoială", gândi Keira așezând niște cești de cafea și farfurioare pe o tavă de aramă. Yasmin făcuse „fkoss", o pâine parfumată cu chimen și anason,

precum şi nişte „coarne de gazelă", cornuleţe umplute cu cremă de migdale şi pudrate cu zahăr.

— Domnul Findlay este un bărbat foarte seducător, declară dintr-o dată Alima în engleză. Este bogat ?

— Nu cred, răspunse Keira.

Alima oftă uşor.

— Mai are fraţi sau surori ?

— Nu ştiu.

Pe faţa menajerei se putea citi stupefacţia.

— Nu ştiţi ? N-aţi fost prezentată familiei lui ?

— Nu încă, zise Keira pe un ton amuzat dar şi puţin iritat în acelaşi timp. Ştii, Alima, în Anglia lucrurile nu se petrec ca aici. Părinţii şi rudele se implică mult mai puţin în viaţa copiilor lor.

Cafeaua era gata şi Alima se pregătea s-o servească, dar mai înainte îi traduse cumnatei sale vorbele Keirei. Yasmin părea îngrozită, şi cele două femei începură să trăncănească precum coţofenele, însoţindu-şi cuvintele de gesturi ample.

Keira profită ca să se eclipseze discret. Îi găsi pe Gerald şi Hassan la parter. Când o văzu, Hassan se scuză şi plecă la bucătărie.

— Ei, ţi-am lipsit mult ? o întrebă Gerald.

Keira îi aruncă o privire glacială.

— Nu ştiam că vorbeşti atât de bine araba. Ai avut grijă să nu-mi spui...

— N-am avut niciodată ocazia. Am petrecut un an la Cairo ; acolo am învăţat să mă descurc în arabă.

— Mă impresionezi, murmură Keira pe un ton sarcastic.

Gerald izbucni în râs.

— Întotdeauna am avut o înclinaţie deosebită

pentru limbile străine. Le-am învățat cu ușurință.

— Presupun că faci totul cu ușurință.

— Te înșeli, draga mea. Cu femeile, de exemplu, mă descurc destul de prost...

Keira preferă să nu răspundă provocării.

— Ce făceai la Cairo ?

— Eram corespondent pentru un cotidian englez și în paralel urmam niște cursuri de istorie și arhitectură egipteană.

Hotărât lucru, Gerald Findlay era un om surprinzător ! Keira nu-i cunoștea decât imaginea pe care i-o prezenta televiziunea : aceea a unui reporter dinamic și imperturbabil care-și făcea reportajul în mijlocul ruinelor sau printre tirurile încrucișate ale trăgătorilor de elită. Imaginea aceasta nu reprezenta decât o parte a personalității lui, ea își dădea seama acum de acest lucru.

Cu mâinile în buzunarele pantalonilor lui de pânză, Gerald se plimba prin salon. Privirea-i ascuțită se oprea pe candelabrele prețioase, pe pardoseala de marmură, pe fotoliile îmbrăcate în brocart, pe mobilele lăcuite.

Deodată, traversă încăperea și studie cu atenție tablourile agățate pe pereți.

— După cum se vede, tatăl tău vitreg apreciază arta contemporană. Are gusturi bune ; acest mic Klee este minunat.

Keira veni lângă el și admiră o dată în plus șirul de siluete schițate pe viu de pe străzile Parisului.

— Mie îmi place mult acesta, zise ea arătându-i un alt tablou plin de viață și culoare.

Gerald dădu din cap.

— Klee era foarte prolific... ca și Picasso de altfel.

Gerald se afla acum în fața unui desen al artistului spaniol. Acesta reprezenta un copil gol, schițat din câteva linii negre aruncate pe o coală albă.

– A produs atât de multe tablouri și era atât de ușor de imitat încât este aproape imposibil să deosebești originalele de falsuri. Acesta însă pare autentic... Trebuia să fii un geniu ca să desenezi cu o asemenea economie și să ajungi la un asemenea rezultat. Dacă privești cu atenție acest tablou, ai să observi că artistul nu a ridicat niciodată creionul de pe hârtie. Desena cu o viteză remarcabilă, gândind fără încetare la ceea ce făcea. Asta dă fluiditate operei sale.

Keira ridică mirată sprâncenele.

– Ești cumva vreun expert ?

Gerald îi adresă un alt zâmbet ușor ironic.

– Am un doctorat în istoria artei ; teza mea a fost despre arta secolului XX.

Keira își mușcă buzele, împărțită între dorința de a izbucni în râs și aceea de a urla de furie. Ce-o să mai descopere oare despre el ? Că fusese pilot de linie înainte de a se converti la budism într-un „ashram" indian ? Glasul lui Gerald o smulse din gândurile ei ciudate.

– Tatăl tău vitreg mai are multe tablouri ? o întrebă el în timp ce se îndepărta ca să privească o altă pânză.

Keira intră imediat în alertă. Fără să-și poată explica de ce, știu că în curând va afla motivul adevărat al prezenței lui la Tanger.

– Mai are câteva în apartamentul său privat, îi răspunse ea pândindu-i reacția.

– Care este încuiat, firește.

– Exact.

— Ai vreo cheie a apartamentului ?

— Nu.

— Dar Hassan ?

Această succesiune de întrebări scurte o descumpănea.

— Nu... nu știu, minți ea ferindu-și privirea.

Din fericire, Hassan și Alima își făcură apariția, încărcați cu două platouri mari. Keira se așeză într-un fotoliu, acceptă ceașca de cafea pe care i-o întinse Hassan și luă un cornuleț cu migdale pe care îl rontăi distrată. Gerald se așeză în fața ei. După ce-i serviră pe amândoi, Hassan și Alima ieșiră din încăpere.

— Hassan pare pe deplin devotat tatălui tău vitreg, observă Gerald. De cât timp lucrează pentru el ?

— De o veșnicie, răspunse Keira voit evazivă. De ce ? Ți-ai pus în gând cumva să-l angajezi tu ?

Gerald ocoli întrebarea.

— Tatăl tău vitreg este foarte bogat ?

— Foarte. De fapt, de ce te afli aici, domnule Findlay ? zise Keira, la capătul răbdării. Ce vrei să afli ? Și nu-mi spune mie povești că m-ai urmărit până aici numai ca să mă cunoști mai bine, pentru că nu cred un cuvânt din ce-mi spui. Tatăl meu vitreg te interesează, nu eu. De ce ai intrat ieri pe furiș în casă ? Să furi ceva, nu-i așa ?

Chipul lui Gerald se aspri.

— Nu sunt un hoț, Keira.

— Nu știu ce ești cu adevărat și ce ai venit să cauți aici, îi tăie vorba Keira pe un ton supărat, dar dacă refuzi să-mi spui ce pui la cale, nu voi șovăi să-i telefonez tatălui meu vitreg ca să-l informez despre prezența ta aici. El va avea grijă să prevină

poliția care se va ocupa de tine fără mănuși, crede-mă !

— În locul tău, n-aș fi chiar atât de sigur, murmură Gerald schițând un zâmbet ironic.

Își termină apoi cafeaua și puse ceașca pe măsuța alăturată. Aplecându-se ușor în față, adăugă cu o voce abia auzită :

— Nu vreau să vorbesc aici. Îți voi explica totul când plecăm.

Keira se mulțumi să dea din cap, tulburată de apropierea lui Gerald. Răsuflarea lui caldă îi mângâia obrazul, parfumul apei lui de toaletă îi gâdila nările.

Înciudată de intensitatea emoțiilor sale, se ridică și adună cești cu gesturi mecanice.

Nu trebuia să se îndrăgostească de Gerald Findlay ! Acest sentiment îi era interzis. Nu avea chef să treacă din nou prin chinurile pasiunii, prin bucuria și emoțiile începutului, prin iluzia unei iubiri eterne, apoi prin cruda dezamăgire, suferință și durere. Dragostea îi făcea să sufere pe cei care-i cădeau în plasă. În mintea Keirei un lucru era sigur : ea nu va mai face parte niciodată dintre aceștia.

Cinci minute mai târziu plecară de la vilă, conduși de Hassan și Alima.

— Chiar m-am temut că ne vor urma până la restaurant, murmură Gerald după ce ieșiră pe poarta domeniului.

Keira nu se putu abține să nu zâmbească, convinsă și ea că Hassan ar fi dorit să vină cu ei ca să-i supravegheze.

Hotelul în care stătea Gerald era o clădire modernă și luxos decorată. Sala restaurantului era superbă. La bucătărie existau doi șefi bucătari, unul

francez şi altul marocan, care propuneau nişte meniuri impresionante.

Keira alese o supă de legume apoi peşte cu garnitură de orez alb şi salată.

Nu mâncă decât jumătate din primul fel, lăsă în farfurie o bună parte din peşte şi refuză desertul. În timp ce se îndreptau spre terasa umbroasă ca să-şi bea cafeaua, Gerald se întoarse spre ea.

— De cât timp suferi de această problemă alimentară ?

Keira se crispă.

— Totul depinde de cine întreabă. Şi ca să fiu sinceră, n-am nici un chef să mă confesez unui reporter !

Gerald îi aruncă o privire rece.

— De câte ori trebuie să-ţi repet ? Nu am de gând să fac un reportaj despre tine.

— În cazul acesta, de ce m-ai urmat până aici ?

El nu-i răspunse imediat. Se aşezară la o masă din apropierea piscinei şi Gerald comandă două cafele. Aşezându-se comod într-un fotoliu de răchită, îşi plimbă privirea peste mesele învecinate apoi o fixă pe Keira cu un aer grav.

— Pregătesc un reportaj despre hoţii specializaţi în furturi de opere de artă. Ei îi repereză pe marii colecţionari, fac anchete asupra lor timp de luni de zile, adună informaţii despre sistemele lor de securitate, despre stabilitatea servitorilor, despre datele la care proprietarul ar putea fi absent. Pe scurt, îşi constituie meticulos dosarul înainte de a trece la fapte.

Keira se încruntă, fixând cu privirea apa albăstruie a piscinei.

– Crezi că Ivo ar putea fi o țintă perfectă pentru acești hoți, nu-i așa ?

– După informațiile mele, tatăl tău vitreg este un colecționar reputat, chiar dacă eu n-am văzut nimic în vilă care să poată motiva un furt. De aceea te-am întrebat dacă mai are și alte tablouri.

– De ce nu l-ai contactat direct pe Ivo, dacă te temi că va fi călcat de hoți ?

Îl privi direct în ochi pe Gerald.

– Nu am nici o dovadă că el figurează, într-adevăr pe lista lor. Pur și simplu am observat niște tablouri interesante pe fotografia pe care ți-am luat-o, și voiam să verific unele detalii. Am prieteni în mediile de artiști, care știu precis unde se află fiecare operă celebră. În ceea ce privește obiectele de valoare, lumea este mică, adăugă el cu un zâmbet enigmatic.

Keira își arcui, perplexă, o sprânceană.

– De ce ?

În clipa aceea un chelner veni cu cafelele și Gerald așteptă ca acesta să plece pentru a-i răspunde.

– Oameni care locuiesc în Japonia cumpără opere de artă la Londra, alții din Sidney cumpără la New York, scoțienii cumpără la Tokio. Piața operelor de artă nu are frontiere.

Sorbi o gură de cafea apoi continuă :

– Am arătat fotografia aceea mai multor prieteni și ei au putut să-mi dea mai multe amănunte despre tablourile tatălui tău vitreg, cum ar fi dato a care acestea au fost vândute ultima oară, cui și la ce preț. Ceea ce m-a făcut să trag concluzia că acea încăpere din fotografie conține opere de mare valoare. Presupun că ea se află în apartamentul ta-

tălui tău vitreg, cel ce rămâne încuiat pe timpul absenței lui, și acolo sunt de fapt cele mai valoroase piese.

Keira dădu din cap.

— Fotografia aceea a fost într-adevăr făcută în apartamentul lui Ivo. Ca să-ți spun sincer, eu niciodată n-am dat prea mare atenție tablourilor expuse acolo.

Reușise să vorbească pe un ton detașat, în ciuda durerii care îi străpungea inima. Așadar, Gerald mințise ieri când îi spusese că venise la Tanger doar ca s-o vadă pe ea. Când se gândea că fusese destul de proastă ca să-l creadă !

Deodată îi veni în minte îmbrățișarea lor. Îl revăzu aplecat asupra ei, cu privirea tulbure de dorință înainte de a o săruta cu febrilitate. Un val de dorință o cuprinse imediat și schimbă repede subiectul.

— Ai spus că o să profităm de piscină. Unde pot să-mi pun costumul de baie ?

Gerald venise cu această sugestie exact înainte de a pleca de la vilă și Keira se dusese în grabă să-și ia costumul de baie, alegând în mod deliberat unul dintr-o piesă, negru cu alb, cu o croială foarte cuminte, asortat cu halatul scurt din voal de bumbac.

— În camera mea, îi răspunse Gerald după care adăugă pe un ton ironic : nu fi îngrijorată, voi aștepta până cobori, ca apoi să urc și eu să mă schimb.

Fără să comenteze, Keira îl urmă până la recepție unde el ceru cheia camerei și i-o întinse. Un zâmbet amuzat îi plutea pe buze.

— Este camera 327, la etajul trei. Când cobori

din lift o iei la dreapta. Eu te aştept pe terasă.

De cum pătrunse în cameră, Keirei i se trezi curiozitatea. Femeia de serviciu trecuse deja pe aici şi în încăpere domnea o ordine impecabilă.

Îndemnată de o forţă irezistibilă, se apropie de noptiera pe care erau puse două cărţi : ultimul roman al lui Russel Banks şi o lucrare despre arta contemporană. Colţul îndoit al uneia din foi marca pagina la care rămăsese Gerald. Intrigată, Keira deschise cartea. Pe pagină se aflau două reproduceri de tablouri : una era o pictură abstractă în tonuri agresive de verde, galben şi violet, iar cealaltă reprezenta un peisaj deşertic în care se aflau alături cadavrul unui animal, un şarpe şi un superb eucalipt care făcea notă discordantă cu cadrul sinistru în care se afla.

Keira îl recunoscu imediat. Văzuse acest tablou în apartamentul lui Ivo, atârnat pe unul din pereţii imensei sale camere. Citi legenda, dar numele artistului australian nu-i spuse nimic. În schimb, fu surprinsă să constate citind că tabloul aparţinea unui muzeu din Texas. Oare de acolo îl cumpărase Ivo ? Era ciudat, pentru că rareori muzeele acceptau să-şi vândă achiziţiile unor particulari... Fără îndoială că Ivo nu poseda decât o copie.

„Dar oare el ştie că este vorba despre o reproducere ?" se întrebă Keira închizând cartea. Dintre paginile acesteia alunecă o hârtie şi ea se aplecă s-o ia de jos. Se pregătea să o pună la loc în carte când observă că pe hârtie era scris numele ei.

Mânată de curiozitate, despături foaia şi văzu câteva rânduri scrise în grabă. Numele ei era urmat de o serie de întrebări. „Keira... este la curent cu afacerea ? Sau nu are habar de nimic ? Ce ştie ea

despre Krensky ? Cine este acesta ? De ce parte este ?"

Keira reciti rândurile de mai multe ori, împărtită între furie şi stupoare. Ce însemna toată povestea asta ? In orice caz, un lucru era sigur acum : Gerald Findlay nu-i spusese totul.

Împături cu grijă foaia, o puse la loc în carte şi pe aceasta, la locul ei pe noptieră. Se reîntoarse apoi în baie ca să-şi pună costumul.

Când fu gata, se privi într-o oglindă din cap până-n picioare şi deodată o cuprinse neliniştea. Costumul de baie i se păruse la Londra destul de decent, dar acum îl găsea mult prea răscroit. Picioarele ei păreau interminabile, iar halatul scurt nu reuşea să-i ascundă decât partea de sus a coapselor. Dacă măcar şi-ar fi adus un halat de baie mai ca lumea ! Cu un oftat de resemnare, deschise uşa băii, ieşi... şi rămase încremenită.

Gerald se afla doar la câtiva metri de ea. Preţ de o clipă i se păru că el este complet dezbrăcat. Keira rămase nemişcată şi fără glas, aproape înmărmurită.

Blestemându-şi slăbiciunea şi incapacitatea de a-şi domina emoţiile, Keira îl fulgeră cu privirea.

— Pot să ştiu ce cauţi aici ? Cum ai intrat ? Ne înţelesesem că mă aşteptai pe terasă !

Gerald nici nu clipi.

— Aşa şi aveam de gând, într-adevăr, până ce mi-am amintit că aşteptam un telefon important la ora 15. Astfel că i-am cerut femeii de serviciu să-mi deschidă cu cheia ei.

Dezinvoltura cu care-i vorbea nu făcu decât să-l atâţe furia Keirei.

– De ce n-ai bătut la ușă, pur și simplu ? Ți-aș fi deschis eu !

– Asta am și făcut, îi replică Gerald pe un ton sec. Dar nu m-ai auzit. De aceea mi-am permis să intru în camera mea, încheie el cu un zâmbet ironic.

În lipsă de alte argumente, Keira îi întoarse spatele.

– Eu cobor la piscină. Vino și tu după ce primești telefonul acela important.

Gerald fu mai rapid decât ea. Din doi pași o ajunse din urmă și îi tăie calea.

– Care este problema ta, Keira ?

– Tu ! Aș vrea să mă lași în pace, asta-i tot !

În loc s-o asculte, el făcu un pas spre ea. Keira își ținu răsuflarea. Într-o secundă atmosfera se încărcase de electricitate. Dacă ea nu se va mișca, Gerald o va săruta... și ea își dorea teribil acest lucru.

– Mă dorești la fel de mult cât de doresc și eu, Keira, zise el întinzând mâinile spre părul ei care-i cădea în valuri pe umeri.

Cu un gest nespus de senzual, își răsuci o șuviță pe deget și o contemplă ca fascinat.

– Semeni cu o madonă de Raphael, murmură el... Toate madonele lui Raphael au părul lung și ondulat ca al tău. Și Leonardo da Vinci acorda o importanță deosebită părului femeilor. Picta întotdeauna bucle lungi care se transformau uneori în adevărate cascade. Părul tău are nuanțele de nedescris ale unor flăcări...

În timp ce vorbea, își cufundase mâna în părul ei des și acum îi mângâia ceafa catifelată. O izbucnire de dorință o înfierbântă pe tânăra femeie. Cu un ultim efort, încercă să-l respingă.

– Încetează, Gerald, te rog...

Degetele lui desenau cercuri de foc pe umerii ei, pe gât, pe braţe. Cu răsuflarea tăiată, ea se abandonă delicioaselor senzaţii pe care Gerald i le trezea. Niciodată nu mai cunoscuse o asemenea plăcere.

Când el îi atinse pieptul, Keira crezu că va leşina. Sfârcurile sânilor se întăriră sub mângâierile lui şi ea îşi arcui instinctiv trupul spre cel care o făcea să trăiască asemenea clipe. Gemu uşor sub mângâierile lui insistente.

Ca şi cum n-ar fi aşteptat decât acest semnal, Gerald îi lăsă în jos bretelele costumului de baie. Îi contemplă fascinat sânii, mici şi rotunzi, apoi se aplecă să-i prindă între buze vârful tare. Limba lui caldă întârzie o clipă pe pielea mătăsoasă.

Înăbuşindu-şi un suspin, el îşi înălţă capul şi-şi cufundă privirea tulbure de dorinţă în ochii ei. Keira avu impresia că este hipnotizată. Nu mai avea decât o dorinţă : ca el să o sărute chiar acum.

— Keira... murmură Gerald cu o voce gâtuită.

Ameţită de dorinţă, ea închise ochii şi nu mai auzi nimic altceva decât bătăile inimii ce i se zbătea frenetic în piept.

În clipa următoare, Gerald îi cuprinse buzele într-un sărut sălbatic, plin de pasiune. Mângâierile lui pricepute deveniră din ce în ce mai îndrăzneţe.

Fără să se desprindă de ea, Gerald o ridică în braţe şi o duse în pat.

CAPITOLUL VI

Abia când Gerald o puse pe pat şi fu nevoit să-şi desprindă buzele de ale ei pentru câteva clipe, Keira îşi regăsi prezenţa de spirit. Îşi pierduse oare capul de se oferea astfel, fără nici o reţinere, unui necunoscut ? Îl dorea, acest lucru era incontestabil, dar nu putea să se mulţumească doar cu o simplă aventură... Ea avea nevoie să iubească şi să fie iubită ; aici erau de fapt rădăcinile tuturor grijilor ei. Şi din păcate, Gerald nu vedea în ea decât un obiect al dorinţelor lui pur fizice.

„De ce a trebuit să mă îndrăgostsec de el ?"

Întrebarea aceasta îi veni în minte surprinzătoare şi înspăimântătoare totodată. Îl iubea deci pe Gerald Findlay... Cuprinsă de un tremur violent, se ridică brusc şi-şi dădu părul pe spate cu un gest mecanic. Se simţi străbătută de un fior de panică. Cum va reacţiona Gerald la schimbarea ei de atitudine ? La urma urmei, abia îl cunoştea... Vocea lui o făcu să tresară.

— Ce se întâmplă, Keira ?

Cu o teribilă senzaţie de vomă apărută brusc, ea se repezi spre baie.

— Scuză-mă... nu mă simt prea bine, zise înainte să dispară înăuntru.

Tocmai se ștergea pe față când auzi soneria telefonului. Gerald ridică receptorul și ea îi auzi vocea gravă, perfect controlată. După ce se îmbrăcă, Keira se așeză pe marginea căzii și așteptă sfârșitul conversației.

Câteva frânturi ajunseră până la ea și începu să tragă cu urechea, atentă la ce se vorbea.

— Nu încă ; n-am avut încă ocazia, zicea Gerald. Cred că ne-am gândit bine dar nu pot să afirm nimic până ce nu văd pânza. Îmi voi da seama imediat dacă este un fals, dar problema e că nu mă pot apropia s-o văd.

Urmă o tăcere scurtă după care reluă pe un ton ușor iritat :

— Pur și simplu pentru că încăperea în care se află este încuiată !

Keira își ținu răsuflarea. Se ridică fără zgomot și se apropie de ușă. Gerald continua să vorbească.

— Nu, nu pot să intru acolo prin efracție Închipuie-ți că nu am nici un chef să mă trezesc în pușcărie ! Închisorile marocane nu seamănă deloc cu Clubul Mediteranean, să știi !

Ce înseamnă toată discuția asta ? Keira își încruntă sprâncenele perplexă. Gerald omisese din nou să-i spună câteva „detalii". Situația părea mult mai complicată decât lăsase el să se înțeleagă...

Urmă un alt moment de tăcere, apoi ziaristul reîncepu să vorbească.

— Am să mă ocup, Todd, dar s-ar putea să-mi ia mai mult timp decât prevăzusem. Ținem legătura, de acord ? Pe curând.

Îl auzi punând în furcă receptorul și se hotărî să mai aștepte câteva minute pentru ca să n-o bănuiască de a fi ascultat conversația.

Astfel că tresări violent când vocea lui Gerald răsună de cealaltă parte a uşii.

— Acum poţi să ieşi, Keira. Conversaţia s-a terminat, ştii asta la fel de bine ca şi mine.

— Bun... acum că suntem amândoi în ţinute „decente", poţi ieşi fără teamă. Fii fără grijă, n-am să sar pe tine...

Prefăcându-se că nu remarcă sarcasmul, Keira se îndreptă spre uşa de sticlă ce dădea către balcon şi se grăbi să orienteze discuţia spre subiectul care-i stătea pe suflet.

— Cu cine vorbeai la telefon ? Ai primit misiunea să pătrunzi în apartamentul tatălui meu vitreg, nu-i aşa ? De ce ?

Înainte să-i răspundă, Gerald se duse şi se aşeză pe marginea patului. Chipul lui nu trăda nici o emoţie.

— Aşa cum ţi-am spus mai devreme, lucrez la un reportaj care-şi propune să trateze furtul operelor de artă. Întâmplarea face ca tatăl tău vitreg să fie un mare colecţionar.

Făcu o pauză înainte să continue pe un ton detaşat :

— Te înţelegi bine cu el, Keira ? Vă apreciaţi unul pe altul ?

Keira lăsă să-i scape un râs amar.

— Ivo m-a considerat întotdeauna ca pe un „obiect" stânjenitor. Este un om excesiv de gelos şi posesiv. Nu suportă ca eu şi mama să vorbim vreodată despre tatăl meu, şi cum eu sunt dovada vie că ea a mai cunoscut şi un alt bărbat înainte de a-l întâlni, a făcut întotdeauna în aşa fel încât să nu locuiesc cu ei sub acelaşi acoperiş. După ce m-a trimis la cele mai bune pensioane din Londra, mi-a

propus „drăgălaș" să rămân în Anglia, în vila aceea. Până la urmă mi-am dat seama că ar prefera ca eu să nici nu exist.

Gerald o privi cu atenție.

– Și tu ? Ce simți exact față de el ?

Keira îi aruncă o privire bănuitoare.

– Întotdeauna doar tu pui întrebările, dar niciodată nu vorbești despre tine !

– Ce vrei să știi ? zise Gerald încrucișându-și picioarele lungi în fața lui.

Luată prin surprindere, Keira se duse și se așeză pe un scaun, gândindu-se cu repeziciune.

– Vorbește-mi despre părinții tăi, de exemplu.

Crezu o clipă că el va ocoli răspunsul dar, împotriva oricărei așteptări, văzu un zâmbet plutindu-i pe buze.

– Părinții mei trăiesc în Cornwall, într-un sătuc fermecător de pe coastă. Tatăl meu s-a născut acolo ; a trăit mult timp la Londra din cauza serviciului. A fost și el ziarist la un mare cotidian de pe Fleet Street... Așchia nu sare departe de trunchi ! adăugă el cu un râs ușor. Când a ieșit la pensie acum cinci ani, s-a întors să se instaleze împreună cu mama în satul lui natal. Este un bărbat înalt și voinic care îți inspiră respect. Mama în schimb este o mână de femeie, micuță și plină de energie și blândețe. A fost profesoară de istorie într-un colegiu privat din Londra. Acum sunt amândoi la pensie și-și împart timpul între grădinărit, plimbări lungi pe plajă și pescuitul într-o mică barcă pe care și-au cumpărat-o. Astfel, sunt amândoi pe deplin fericiți.

– Mai ai frați sau surori ?

El încuviință din cap.

– Am o soră, cu trei ani mai mică decât mine.

Este căsătorită cu un dentist ; au doi copii şi locuiesc în Devon, ceea ce le permite să-i vadă foarte des pe părinţii mei.

— Dar tu, tu îi vezi destul de des ?

— Din când în când, când sunt în Anglia. Mi se întâmplă uneori să nu-i văd luni de zile atunci când plec în misiune în străinătate. În aceste cazuri fac în aşa fel încât să le telefonez sau să le trimit ilustrate cu câteva cuvinte — niciodată scrisori lungi, pentru că n-am timp să mâzgălesc pagini întregi atunci când lucrez. Dar îmi lipsesc totuşi.

— Trebuie să-şi facă probabil mult sânge rău când pleci în ţări care sunt în război.

Gerald schiţă un zâmbet forţat.

— Aş minţi dacă aş pretinde contrariul. Mama este cea care-şi face cele mai multe griji. Tatăl meu nu zice nimic, dar îl suspectez şi pe el că se îngrijorează un pic. Are avantajul că ştie despre ce este vorba în meseria asta, dat fiind că a exercitat-o înaintea mea, şi ştie că eu nu sunt genul să-mi asum riscuri nejustificate atâta timp cât nu este cazul.

Keira se înfioră.

— Trebuie să fi fost înnebuniţi de spaimă când s-a tras asupra ta, în cursul ultimului reportaj !

Gerald ridică din umeri.

— Genul acesta de incidente face parte din meserie. M-am aflat în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, şi am reuşit totuşi să scap... Zeci de alte persoane — bărbaţi, femei, copii — nu au avut acest noroc.

Keira îl privi cu gravitate, simţind cum în sufletul ei încolţeşte o convingere : de acum încolo, va îndura un adevărat calvar de fiecare dată când el va pleca pentru vreun reportaj periculos în străinătate.

— Faci o meserie extrem de periculoasă, zise ea continuând să-l privească.

Era curată nebunie să se îndrăgostească de bărbatul ăsta ! „Dar e prea târziu ca să mă mai gândesc la asta !" se gândi ea străduindu-se să-şi plece privirea. Se îndrăgostise pur şi simplu de Gerald Findlay, după ce se gândise la el luni întregi, mai mult sau mai puţin conştient.

Glasul lui Gerald rupse tăcerea care se instalase în încăpere.

— Acum că ştii mai multe despre mine, vei accepta să-mi răspunzi la întrebare, Keira ? Ce sentimente nutreşti faţă de tatăl tău vitreg ?

— Nu-l iubesc, mărturisi ea pe un ton absent, încă preocupată de ceea ce tocmai descoperise.

— Vorbeşte-mi despre el, reluă Gerald.

— N-am chef.

— Eu am acceptat totuşi să-ţi răspund la întrebări, nu ?

Keira făcu o mutră bosumflată.

— Nu-i acelaşi lucru ; părinţii tăi te iubesc iar tu îi iubeşti la rândul tău.

Gerald făcu ochii mari.

— Tu nu-ţi iubeşti părinţii ?

Keira îşi simţi inima luând-o razna.

— Răspunde-mi, Keira, murmură el cu o voce foarte blândă.

Privirile li se întâlniră. După o clipă, Keira trase aer adânc în piept şi începu să vorbească.

— Nu mi-a plăcut niciodată de Ivo. Când tatăl meu ne-a părăsit şi el i-a luat locul, am avut impresia că nu mai am familie, că totul s-a spulberat. Mama nici ea nu prea are o fire maternă, îi explică ea pe un ton neutru. Nu m-a dorit niciodată şi după

cate spune, naşterea a fost pentru ea un adevărat coşmar... Astfel că după asta, nu a mai vrut să aibă copii, deşi tatăl meu îşi dorea şi un fiu. De fapt, îşi dorise **doar** un fiu...

Gerald ridică mirat din sprâncene.

— Şi pentru asta au divorţat ? Doar din cauza asta ?

Keira ridică din umeri.

— Nu ştiu prea bine absolut totul. Eu n-am auzit decât versiunea mamei. Îmi amintesc totuşi că-şi petreceau timpul certându-se. Imediat ce au luat hotărârea să divorţeze, lucrurile s-au precipitat ; tatăl meu a dispărut şi a apărut Ivo. Mama continua să se poarte foarte indiferent cu mine, la fel cum făcuse şi tatăl meu de altfel, încheie ea în şoaptă.

Urmă o tăcere prelungită. Keira începea să regrete amarnic momentul de slăbiciune în care îi făcuse confidenţe lui Gerald. Acesta începu după o vreme să vorbească.

— De fapt, tu n-ai avut niciodată părinţi cu adevărat.

Ochii verzi ai tinerei femei se rotunjiră, surprinşi. Gerald îi susţinu privirea şi continuă :

— Este limpede că nici unul dintre ei nu ţi-a dat dragostea pe care un copil o aşteptă firesc de la părinţii săi. Oh, sigur, nu au fost răi cu tine, nu... Doar indiferenţi. Ceea ce este mult mai rău, dacă vrei să ştii părerea mea.

Keira tăcu, temându-se că va izbucni în lacrimi dacă va începe să vorbească. Din fericire, Gerald nu mai insistă. Se întoarse cu faţa spre uşa de sticlă.

— Am misiunea să fac o anchetă asupra numărului crescând de furturi de tablouri şi obiecte de artă din ultima vreme. Colaboratorul meu, care este

expertul în artă al canalului pentru care lucrez, crede că toate aceste furturi sunt riguros planificate şi conduse de către cineva care găseşte mai întâi cumpărători şi abia după aceea ordonă furturile. Cu alte cuvinte, ar fi vorba de nişte furturi la comandă.

Keira se încruntă.

— Ce rol are Ivo în toată această poveste ?

Gerald păru să ezite, apoi spuse totuşi :

— Se pare că tatăl tău vitreg a cumpărat tablouri prin această reţea de traficanţi.

— Ştiind că este vorba de piese furate ?!

Gerald dădu din cap.

— Poate chiar ca el însuşi să le fi comandat.

— Ca de exemplu, tabloul australian pe care eu l-am văzut în această carte, zise ea arătând spre lucrarea pusă pe noptieră.

Gerald nu păru surprins.

— Exact.

Traversă încăperea, luă cartea, o deschise şi-i arătă fotografia pe care ea o studiase mai devreme.

— Ai văzut deja acest tablou, nu-i aşa ?

— Da. Se află pe un perete din apartamentul lui Ivo.

— Este tabloul pe care eu l-am recunoscut în fotografia pe care ţi-am furat-o. I-am vorbit colaboratorului meu, Todd, despre Krensky. Numele lui i-a spus imediat ceva ; tatăl tău vitreg este un mare colecţionar şi Todd n-a părut surprins ca el să fie implicat în traficul de tablouri. Numele lui apare în mai multe dosare, chiar dacă nu pare a fi un personaj cheie al reţelei. Todd nu a făcut încă o anchetă asupra lui.

– Te-a însărcinat pe tine s-o faci ? întrebă Keira, aproape captivată fără voia ei de relatarea lui.

– Să zicem mai degrabă că m-a trimis să studiez mai îndeaproape tabloul suspect. La urma urmei, n-ar fi exclus să fie vorba doar de o copie.

– Mă îndoiesc, obiectă Keira. Ivo se laudă tuturor celor ce vor să-l asculte că el nu are decât originale. Zice întotdeauna că preferă să cumpere un tablou al unui artist necunoscut, dibuit în vreo galerie de mâna a doua, decât o copie – oricât de perfectă ar fi ea – a unei capodopere.

Urmă o scurtă tăcere. Gerald își frecă bărbia, îngândurat.

– Dacă are originalul tabloului australian, înseamnă că este cel furat, și el știe asta.

Keira nu mai avea acum nici o îndoială. Ivo era pasionat de artă și cunoștea istoricul fiecăreia din achizițiile sale. Nu putea să nu știe că acel tablou fusese furat.

Întâlni privirea pătrunzătoare a lui Gerald.

– Am dreptate, nu-i așa ? Ivo Krensky știe că acest tablou este furat.

Keira nu-i răspunse. În mod ciudat, nu știa ce atitudine să adopte. Nu-l iubea pe Ivo, desigur, dar era însurat cu mama ei iar cu ea fusese întotdeauna generos. Nu ezitase să o trimită la cele mai bune școli din Londra – pentru a o îndepărta de ei, firește, dar o făcuse totuși – și-i propusese să locuiască gratis în vila lui. Din orgoliu, Keira insis-

tase să-şi plătească chiria, dar era conştientă de faptul că suma era derizorie faţă de preţurile practicate în capitală.

Cum tăcerea se prelungea, Gerald spuse în continuare :

— Scuză-mă. N-ar fi trebuit să-ţi pun această întrebare.

Keira îşi îndreptă spatele.

— Aşa este, n-ar fi trebuit. Chiar dacă aş şti cu certitudine că tatăl meu vitreg este implicat în această afacere, tot nu l-aş trăda. Mama nu mi-ar ierta-o niciodată.

Schiţă un zâmbet trist.

— Oh, poate că nu este ea perfectă în rolul de mamă, dar îi datorez respect. La urma urmei, este singura mea familie. De când a plecat, tatăl meu n-a catadicsit să ne dea nici un semn de viaţă. Îmi pare rău dar nu pot să te ajut, încheie ea pe un ton prefăcut calm.

Gerald ridică din umeri.

— Înţeleg. Nu-ţi face griji, n-am să mai insist. Aş vrea doar să-ţi cer un serviciu.

— Care ? întrebă Keira, cuprinsă de o teamă bruscă.

Gerald îşi cufundă privirea cenuşie într-a ei.

— Ajută-mă să intru în apartamentul privat al tatălui tău vitreg. Trebuie să mă asigur că acest tablou este într-adevăr originalul care a fost furat.

CAPITOLUL VII

Gerald o conduse acasă pe drumul ce mergea de-a lungul coastei. După câțiva kilometri, intră pe un drum interior. Peisajul înverzit lăsă locul întinderilor cu iarbă pârjolită de soare. Vorbiră puțin tot timpul drumului. Cu fața mângâiată de briză, Keira reflecta la ceea ce-i ceruse Gerald. Ce se va întâmpla dacă Ivo va descoperi că ea ajutase un reporter să pătrundă în apartamentul lui privat ?

O străbătu un fior rece numai la acest gând. Bineînțeles că el s-ar înfuria cumplit. Mai rău chiar, ar certa-o pe mama ei... Aruncă o privire spre Gerald. Profilul lui trasat în linii drepte se profila pe cerul albastru. Cu privirea ațintită asupra șoselei, afișa o expresie indescifrabilă. De ce îi ceruse el un asemenea serviciu ? Nu înțelegea că o punea într-o situație extrem de delicată ?

Când se apropiară de vilă, mica mașină sport își încetini mersul. Gerald opri în dreptul interfonului și spuse câteva cuvinte în arabă. Se auzi apoi vocea lui Hassan și poarta se deschise încet.

După-amiaza era pe sfârșite și apusul de soare scălda într-o lumină portocalie palmierii, florile cățărătoare și magnoliile. După căldura din timpul

zilei, grădina împrăştia o mulţime de miresme exotice.

Maşina urcă încet pe aleea centrală. Gerald îi aruncă o privire scurtă Keirei.

— Îmi pare rău, Keira, începu el pe un ton sincer. N-ar fi trebuit să-ţi cer să mă ajuţi să-l prindem pe tatăl tău vitreg. A fost o idee proastă şi un gest egoist din partea mea. Oricare ar fi relaţia pe care o ai cu el, bănuiesc că nu ai face niciodată nimic ce i-ar putea dăuna mamei tale.

Opri în faţa scărilor şi se întoarse spre ea.

— Iartă-mă, te rog.

Keira dădu din cap, pradă unui tumult de emoţii. Se simţea, în acelaşi timp, uşurată că nu trebuia să devină complicea reporterului, şi mişcată de delicateţea lui. El ridică mâna şi-i mângâie obrazul cu o atingere abia simţită.

— Îţi mulţumesc, murmură el cu o voce blândă.

Keira tresări la atingerea degetelor lui. Rămaseră îndelung tăcuţi, conştienţi de valul de senzualitate ce se abătuse asupra lor. Trecură astfel mai multe minute. Până la urmă, Gerald oftă adânc.

— N-am să-ţi ascund că eu îmi voi continua ancheta asupra lui Krensky. Nu are dreptul să se bucure singur de operele de artă furate din muzee sau galerii. Nu suport oamenii lacomi de avere ; din punctul meu de vedere aceasta este cea mai rea formă de egoism. Tatăl tău vitreg este destul de bogat ca să-şi cumpere tablouri cât se poate de legal, dar sunt sigur că simte o plăcere deosebită obţinându-le prin intermediul reţelei de traficanţi. Voi fi obligat să intru în contact cu Interpolul, încheie el privind-o drept în ochi.

Keira înghiți cu dificultate. Gerald avea dreptate, ea nu-l putea contrazice. Pentru o clipă, revăzu în minte expresia înfumurată a lui Ivo de fiecare dată când deschidea ușile apartamentului său pentru prieteni.

Cunoscându-i pofta nesățioasă pentru lucrurile frumoase, Keira se gândi că el nu se va opri fără îndoială aici. Cu toate acestea, nu se putea împiedica să nu se simtă răspunzătoare de ceea ce urma să i se întâmple lui Ivo. Nu la ea în casă văzuse Gerald fotografia care declanșase toată afacerea ?

Sfâșiată de sentimente contradictorii, deschise portiera și ieși în grabă. Avea nevoie să rămână singură, ca să poată gândi limpede..

— La revedere, Gerald.

Acesta era pe punctul de a ieși la rândul lui din mașină când ușa de la intrare se deschise. Apăru Hassan cu fața lui oacheșă. Fără un cuvânt în plus, Keira urcă treptele în fugă.

În spatele ei, se auzi motorul puternic al mașinii ambalându-se. Cauciucurile scrâșniră pe pietrișul aleii și Hassan așteptă ca mașina să treacă de poartă ; abia apoi se întoarse spre Keira. Părea contrariat.

— În absența dumneavoastră a telefonat domnul Krensky, domnișoară Keira..

Tânăra femeie își reținu la timp o exclamație de stupoare. Cu prețul unui mare efort reuși să-și păstreze un calm aparent și întrebă pe un ton liniștit :

— Voia să-mi vorbească ?

— Nu. A telefonat ca să-mi comunice planurile dumnealui de deplasare pentru luna viitoare. În cursul discuției m-a întrebat dacă vă simțiți bine în vacanță. I-am spus că azi-dimineață a venit domnul

Findlay ca să vă invite la dejun. Domnul Krensky a părut foarte surprins.

Keira simți un nod în stomac. „Nu-i de mirare", gândi ea încercând să rămână impasibilă. Hassan continuă :

— Domnul Krensky îl cunoaște, evident, dar nu știa că-l cunoașteți și dumneavoastră.

Tonul pe care-i vorbise Hassan era ușor acuzator. Se vedea bine că-și imaginase că relația ei cu Gerald era destul de apropiată, ceea ce-l făcuse să creadă că Elise și Ivo erau și ei la curent. Câte încurcături în loc de vacanță ! Conștientă de privirea lui Hassan ațintită asupra ei, Keira ridică bărbia și spuse cu o voce sigură :

— Oricum aveam de gând să-i telefonez mamei. Le voi explica situația chiar eu !

Hassan dădu grav din cap.

— M-am simțit obligat să-i spun domnului Krensky că l-am condus pe domnul Findlay să viziteze vila și că m-a asaltat cu o mulțime de întrebări, în mod deosebit despre colecția dumnealui de tablouri.

Inima Keirei aproape că se opri. „Iată-ne ajunși la subiect, gândi ea în timp ce creierul îi funcționa cu repeziciune. Hassan l-a avertizat pe Ivo care-și va imagina fără îndoială că eu am complotat împotriva lui și că eu l-am lansat pe Gerald pe urmele lui. Asta este culmea !"

— Domnul Krensky nu și-a ascuns nemulțumirea, continuă Hassan fixând-o cu privirea lui pătrunzătoare.

— Am să le telefonez imediat, zise Keira pe un ton sec.

Hassan se înclină uşor şi se dădu la o parte ca s-o lase să intre. Keira traversă holul cu capul sus. În clipa aceea ştiu că va fi obligată să părăsească vila. Îi va fi imposibil să mai întârzie chiar şi o zi în atmosfera tensionată care domnea acum aici.

Ajunsă la etaj, se duse în camera ei şi se încuie cu cheia. Mai întâi telefonă la agenţie ca să-şi rezerve un loc la primul zbor de dimineaţă spre Londra. Apoi formă numărul proprietăţii lui Ivo din Miami. Îi răspunse mama ei. Keira abia avu timp să-şi spună numele, că Elise o şi bombardă cu întrebări.

– Draga mea, eşti o secretoasă mică şi şmecheră ! exclamă ea gângurind ca un copil. De ce nu mi-ai spus că eşti prietenă cu reporterul cel mai vestit şi sexy al B.B.C.-ului ? De câtă vreme durează legătura voastră ? E ceva serios ? Nu cumva este deja căsătorit ?

– Mamă, Gerald şi cu mine suntem doar prieteni, nimic mai mult, îi răspunse Keira.

– Chiar crezi că eu am să înghit balivernele astea ? Nici o femeie nu i-ar rezista farmecului incredibil de viril. Bărbatul ăsta este frumos ca un zeu, Keira dragă. Dă-mi voie să te felicit pentru alegerea făcută. Trebuie să-ţi spun că ai cu cine semăna, frumoasa mea, adăugă ea cu o voce suavă.

Înainte ca tânăra femeie să aibă timp să protesteze, Elise continuă :

– Până una-alta, Ivo este furios pe tine. N-ar fi trebuit să-l aduci pe acest bărbat la vilă. Dacă te-ai fi mulţumit să-ţi dai doar întâlnire cu el la Tanger, Hassan n-ar mai fi aflat nimic şi ai fi fost scutită de multe neplăceri, crede-mă !

— Ivo este acolo ? îi tăie vorba Keira. Aş vrea să-i vorbesc.

— A plecat de vreo două ore. Se pare că are de pus la punct o afacere urgentă.

— Oh... Ştii cumva la ce oră se întoarce ? întrebă Keira, dezamăgită şi uşurată în acelaşi timp.

— Draga mea, tu-l cunoşti ! Nu catadicseşte niciodată să-mi spună cum îşi petrece timpul !

— În cazul acesta, ai putea să-i spui să mă sune imediat ce se întoarce ? Eu plec mâine la Londra.

— Deja ? Dar eu credeam că vine şi prietena ta, Sara, acolo ! Ce se întâmplă, iubito ? Te-ai certat cumva cu ziaristul tău ? Ai grijă ce faci, Keira, altfel el îşi va găsi repede una mai docilă decât tine, încheie Elise pe un ton plin de subînţelesuri.

Keira scoase un oftat sonor.

— Scuză-mă, mamă, trebuie să închid. Pe curând.

Fără să mai aştepte răspuns, puse capăt convorbirii, apoi o sună pe Sara ca să-i spună că pleca din Tanger.

— Oh, Keira, sper că nu-ţi scurtezi şederea din cauza mea, făcu prietena ei pe un ton dezolat. N-ar fi trebuit să-ţi spun despre micile mele griji...

— Linişteşte-te, hotărârea mea de a pleca nu are nimic de-a face cu tine, o întrerupse Keira. Am avut câteva probleme aici, dar prefer să nu-ţi vorbesc despre asta la telefon. O să-ţi povestesc totul când mă întorc. Ajung la Londra mâine după-amiază. Te sun imediat ce voi putea, de acord ?

Cele două tinere mai vorbiră câteva minute înainte să închidă telefonul.

Keira îşi petrecu seara aşteptând telefonul lui Ivo. În zadar. Într-o stare de nervozitate indescrip-

tibilă, urcă să se culce. În timpul cinei, îi anunţă pe Alima şi Hassan că se hotărâse să se întoarcă la Londra. Fratele şi sora nu făcură nici un comentariu, dar comportamentul lor faţă de ea se modificase evident după telefonul lui Ivo. Acum, Keira simţea o răceală ascunsă în spatele faţadei lor amabile şi binevoitoare.

După ziua aceasta plină de emoţii de toate felurile, Keira adormi cu greutate. În întuneric, situaţia lua proporţii înspăimântătoare. Aproape fără voia ei, îşi făcea griji pentru Ivo şi pentru mama sa, şi se temea mai ales să nu audă sirenele poliţiei apropiindu-se de vilă.

Îi veni în minte imaginea lui Gerald. Era oare supărat pe ea că nu vrusese să-l ajute ? Îl va mai vedea oare? O durere surdă îi strânse inima... N-ar fi fost în stare să-i suporte dispreţul sau indiferenţa. Nu remarcase el – pe bună dreptate – că indiferenţa era cea mai grea pedeapsă pe care o fiinţă i-o poate aplica alteia ?

Până la urmă, extenuată, Keira căzu într-un somn profund plin de vise ciudate în care Gerald apărea alături de Elise şi Ivo. Se trezi cu fruntea acoperită de sudoare şi se simţea şi mai epuizată decât se culcase.

Puţin după aceea, auzi o bătaie în uşă şi se uită la ceasul de pe noptieră. Era deja ora şase dimineaţa !

– Domnişoară Keira, o strigă încet Alima, este timpul să vă sculaţi. Vă aduc micul dejun în zece minute ; în timp ce mâncaţi, vă fac eu valiza.

– Eşti drăguţă, Alima. Mulţumesc.

Keira se strecură jos din pat şi se duse să deschidă fereastra. Orizontul colorat în roz anunţa ivi-

rea zorilor. În copacii înfloriți, păsările începură să ciripească vesele. O briză ușoară făcea să foșnească frunzele.

Liniștea și calmul acestui început de zi mai potoliră spaimele Keirei. După ce făcu un duș rapid, se îmbrăcă într-o bluză de mătase ivoar și pantaloni negri și își puse o pereche de mocasini de antilopă.

Tocmai își scotea din dulap hainele când Alima își făcu apariția.

— Lăsați, domnișoară Keira, mă ocup eu, zise ea punând tava cu micul dejun pe o masă.

— Aproape am terminat...

— Duceți-vă și mâncați, mă ocup eu, insistă Alima.

Keira se supuse, nedorind să o supere pe menajeră. Se instală pe terasă, își bău sucul de portocale și mușcă din cornul cald, admirând pentru ultima oară grădina.

Deodată, zgomotul unui motor tulbură liniștea și Keira se ridică brusc, pradă unei neliniști nedefinite.

Cine putea să vină la o oră atât de matinală ? Gerald ? Tânăra femeie simți un nod în stomac. Polițiștii ? Poate că aceștia fuseseră preveniți de Gerald și acum veneau să facă o percheziție pe neașteptate, tocmai pentru a fi siguri de adevărul spuselor lui...

— Cine poate fi ? întrebă și Alima văzând-o pe Keira intrând în cameră.

Cu un aer îngrijorat, menajera ieși pe culoar și trase cu urechea. Se auzi de la parter vocea lui Hassan, apoi Keira recunoscu și cealaltă voce, aspră și tăioasă.

Ivo !

Alima se întoarse brusc. Aerul ei speriat era în ton cu stupefacția Keirei.

— Domnul Krensky ! Credeam că este... în Florida, bolborosi ea.

— Probabil că a venit cu un zbor de noapte, îi răspunse Keira.

Convorbirea telefonică pe care o avusese cu Hassan îi trezise probabil suspiciuni și se întorsese imediat pentru a vedea care este situația. Oare Elise era cu el, sau preferase să vină singur, poate chiar fără s-o anunțe că părăsește Florida ?

Pe scară se auzi zgomotul înfundat al sandalelor lui Hassan. Pe măsură ce pașii lui se apropiau, temerile Keirei creșteau. Ce se va întâmpla acum ?

Hassan se opri în prag. O privi pe Keira cu un aer sumbru.

— Domnul vrea să vă vadă, domnișoară. Vă așteaptă în apartamentul dumnealui.

Keira dădu din cap și inspiră adânc înainte de a ieși din încăpere. Perspectiva unei confruntări cu Ivo n-o încânta deloc ; știa totuși că acest lucru era inevitabil.

Își ridică bărbia, își adună tot curajul și se îndreptă spre apartamentul privat al tatălui său vitreg. Ușa, de obicei închisă, acum era întredeschisă. Keira aruncă o privire înăuntru și-l văzu imediat pe Ivo. Silueta lui masivă se desena în fața ușii de sticlă ce dădea spre terasă.

În clipa aceea, își întoarse privirea spre ea. Ochii lui reci o făcură să se înfioare, la fel ca și tonul glacial atunci când îi ordonă :

— Intră și închide ușa după tine.

Keira se supuse. Ivo o impresionase întotdeau-

una. Din clipa în care-l cunoscuse, îi fusese teamă de el. Asta se întâmplase cu zece ani în urmă... Şi acum, se afla în faţa lui, cu senzaţia că este un copil care făcuse o prostie teribilă.

— A venit şi mama cu tine ? îl întrebă ea străduindu-se să-şi stăpânească tremurul vocii.

— Nu, şi ţi-aş fi recunoscător dacă n-ai amesteca-o în această poveste. Aş vrea să-mi spui cu ce drept i-ai permis acestui reporter să vină aici şi să-mi interogheze servitorii. Şi să nu încerci să-mi spui baliverne ! Am telefonat unor prieteni care mi-au dat nişte informaţii foarte interesante despre Findlay. Cu titlu informativ, îţi spun că ar face bine dacă nu şi-ar mai băga nasul în afacerile mele, altfel va regreta, încheie el pe un ton ameninţător.

— Am să-i aduc la cunoştinţă ce mi-ai spus, îl răspunse Keira. Sunt sigură că vorbele tale îşi vor găsi locul în emisiune...

Chipul rotofei al lui Ivo se aspri.

— Aşadar, el chiar pregăteşte un reportaj, nu-l aşa ? Aşa m-am gândit şi eu când Hassan mi-a zis că i-a pus o mulţime de întrebări destul de precise despre colecţia mea de tablouri. Ţi-a spus cumva ce doreşte, mai exact ? Ce caută ?

— Pe tine, îi răspunse Keira fără să clipească.

Scurt şi tăios, răspunsul ei avu efectul unei bombe. Ivo rămase cu gura căscată şi tânăra femeie profită pentru a continua :

— Face o anchetă asupra unei reţele internaţionale de traficanţi de opere de artă furate. Hoţii fac parte dintr-o vastă organizaţie şi fură obiectele la comandă. De exemplu, un bogat colecţionar arde de dorinţa de a achiziţiona un anume tablou dar nu poate să-l cumpere în mod legal pentru că el apar-

ţine patrimoniului naţional ; atunci, plăteşte nişte hoţi profesionişti pentru a-şi satisface dorinţa.

Ivo îşi înăbuşi o înjurătură dar îşi reveni repede şi apoi întrebă pe un ton detaşat :

— Are ceva dovezi despre ceea ce afirmă, sau este doar o cacealma ?

— Acesta-i adevărul, Ivo, nu-i aşa ?

— De unde să ştiu eu ?

Keira îi aruncă o privire ironică.

— Nu face pe nevinovatul cu mine, Ivo, te rog. Gerald Findlay a venit la Tanger în scopul de a aduna probe... pentru că el crede că şi tu eşti implicat în aceste afaceri cu furturi.

Furia îi cuprinse chipul tatălui său vitreg.

— Şi cu toate acestea, tu-l inviţi aici şi îl laşi să se plimbe liniştit prin casa **mea** şi să-i interogheze pe servitorii **mei**...

— Voia să-ţi vadă colecţia de tablouri, îi tăie vorba Keira pe un ton pe care-l spera natural.

Atmosfera deveni tensionată şi Ivo lăsă să-i scape un râs forţat.

— Colecţia mea particulară ? Nu înţeleg ce vrei să spui !

Exasperată, Keira ridică ochii spre cer.

— Încetează să mă iei drept o proastă, Ivo ! Ştii foarte bine despre ce vorbesc : despre tablourile pe care le păstrezi în apartamentul tău particular...

— Ce i-ai spus despre acest subiect ?

— M-a întrebat dacă mai ai şi alte tablouri în afara celor pe care le-a văzut şi i-am spus adevărul, atâta tot... Nu ştiam că ăsta este un secret de stat !

Se întrerupse, trase aer adânc în piept apoi adăugă dintr-o răsuflare :

— Cred că știe adevărul despre tabloul australian ; a văzut la mine o fotografie...

— E o glumă ? Cu ce drept i-ai vorbit despre asta ? Ce i-ai mai povestit ?

— Nu i-am spus nimic ! A văzut fotografia aceea la mine...

— Poftim ?! Aș putea să știu de unde ai tu o fotografie cu acel tablou ?

Supărată din cauza tonului lui acuzator, Keira îi replică scurt :

— Mama mi-a trimis câteva fotografii făcute la recepția pe care ai dat-o când încă eram și eu aici. În planul secund, se puteaú zări câteva tablouri. Gerald a recunoscut unul dintre ele, care a fost furat dintr-un muzeu din Texas.

Ivo păli sub pielea-i bronzată.

— Mama ta este o tâmpită ! mormăi el pe un ton furios. S-a ferit să-mi spună că a făcut poze și că ți-a trimis și ție !

— Nu-ți permit s-o insulți pe mama ! Ca să știi și tu, nu ea a fost cea care a făcut fotografiile, pentru simplul motiv că se află și ea în poze ! Cred că vreunul dintre prietenii tăi i le-a trimis.

Ivo scutură din cap, furios.

— Dacă aș fi știut că există asemenea fotografii, aș fi...

Se întrerupse brusc. Prea târziu însă, Keira îi ghicise gândul fără prea mare greutate și știa ce ar fi făcut el cu pozele : le-ar fi distrus pur și simplu.

Îl fixă cu o privire ostilă.

— Mama este la curent cu toată povestea asta ? Știe că tablourile sunt furate ?

— Cine zice că sunt ? Prietenul tău ? Bietul de el, și-a pierdut mințile !

– Încetează să mă mai minți ! îi ordonă Keira cu o violență de care nu s-ar fi crezut în stare. Vreau doar să știu dacă mama este implicată în toate astea.

Urmă o tăcere destul de lungă. Roasă de curiozitate, Keira aștepta răspuns și, până la urmă, îl văzu dând negativ din cap, apoi întorcându-și privirea cu buzele strânse.

– Firește că nu, mama ta nu este la curent cu nimic. Dacă aș fi făcut prostia să-i vorbesc despre această afacere, toată planeta ar fi aflat secretul... Nu este în stare niciodată să-și țină gura !

Vizibil ușurată, Keira închise ochii o clipă. Când îi redeschise, o licărire de nedumerire juca în ei.

– De ce, Ivo ? De ce ai riscat să mergi la închisoare pentru un tablou ? Ai bani destui, poți să-ți cumperi ce vrei...

– Dar tu, tu de ce înghiți tot ce-ți cade în mână când te apucă crizele, pentru ca după aceea să vomiți ? o întrerupse el pe un ton sec.

Keira încasă lovitura. Da, într-adevăr, de ce ? „De ce am căzut atât de jos ? se întrebă ea, cuprinsă de o disperare de nedescris. A cui e vina ? A mea ? A celorlalți ?"

Se străduí să întâlnească privirea albastră a lui Ivo. El o privea în tăcere, apoi schiță un rânjet.

– Nu te-am iubit niciodată, știi asta. Sentimentul este reciproc, nu-mi fac nici o iluzie, și de altfel prefer să fie așa. Ce păcat că tatăl tău nu a vrut să te ia cu el ! Noi i-am propus totuși, dar nici n-a vrut să audă.

Keira avu impresia că primește o lovitură de pumnal direct în inimă. Știa deja de mult toate astea și totuși durerea rămăsese vie încă.

– Tu ne deranjai, pe Elise şi pe mine. Ne împiedicai să ne trăim viaţa din plin. Poate că nu sunt eu psihanalist, dar pot să-ţi spun că problema ta, bulimia, este strâns legată de copilărie. Nu ai fost prea fericită atunci, dar asta nu e nimic în comparaţie cu propria mea copilărie. Am avut parte de momente de mii de ori mai dureroase decât tine, şi din acest motiv am nevoie de toate aceste tablouri.

Făcu o pauză şi Keira aşteptă ca el să continue, aproape captivată fără voia ei de spusele lui.

– M-ai auzit foarte bine, am folosit cuvântul „nevoie", pentru că este vorba într-adevăr de o necesitate. De-a lungul anilor, colecţionarea de opere de artă a devenit pentru mine o adevărată obsesie. Nu pot lupta împotriva ei.

Keira rămase tăcută în timp ce mintea ei înregistra discursul lui Ivo. Omul acesta era un monstru! Subjugat de felul lui posesiv de a fi, nu şovăise o clipă să-i fure mama, şi ca şi cum nu i-ar fi fost de ajuns că se căsătorise cu Elise, îşi arogase şi un drept de exclusivitate asupra ei. Aceeaşi schemă o folosea şi când era vorba despre tablouri.

Ivo se întorsese cu faţa spre fereastră. După o clipă – pentru Keira, o veşnicie – mormăi peste umăr :

– Tu nu ştii absolut nimic despre mine, fetiţo! La fel ca şi ceilalţi, de altfel. Când ziariştii spun că eu sunt un autodidact, un om care a răzbit prin propriile-i puteri, ei nu greşesc. Omul pe care-l vezi în această clipă în faţa ta a fost creat în întregime de mine. Exista un alt Ivo Krensky odinioară, cu multă vreme în urmă.

Keira se încruntă. Un alt Ivo Krensky ? Ce voia

el să spună prin asta ? Vocea tatălui ei vitreg se auzi din nou, joasă şi înceată.

– M-am născut la Odesa, în 1929. Odesa este un oraş minunat ; primăvara, imenşii castani care mărginesc străzile se împodobesc cu flori şi frunze fragede ; există acolo plaje frumoase şi bulevarde largi pe care sunt o mulţime de statui ale eroilor revoluţiei. În comparaţie cu centrul oraşului, cartierul în care locuiam eu era sinistru. Apartamentele se aflau în blocuri de beton cenuşiu şi în ele se înghesuiau numeroase familii sărace. Nu aveam nimic. Locuiam într-o încăpere la un etaj superior, cu o privelişte deprimantă spre calea ferată a uzinei.

Keira asculta, din ce în ce mai interesată. Era pentru prima oară când Ivo vorbea despre trecutul lui şi când ea avea şansa să afle mai multe despre el.

Cu un gest al mâinii, el arătă spre o fotografie în alb şi negru încadrată sobru într-o ramă de lemn. Reprezenta o scenă dintr-un film de Eisenstein, „Crucişătorul Potemkin".

– Aceasta este prima mea achiziţie, declară el cu o voce plină de melancolie. Am furat-o dintr-o expoziţie de fotografii din New York, pe la sfârşitul anilor patruzeci. Aşa m-a cuprins febra colecţionării. Întotdeauna am avut o mare pasiune pentru artă, dar ani de zile n-am avut mijloacele să-mi ofer tablourile care-mi plăceau.

O licărire nedefinită juca în privirea lui limpede.

– Tatăl meu era marinar iar mama lucra în piaţa de peşte din Odesa. N-am suferit niciodată de foame... Oh, meniurile noastre nu erau prea variate : dimineaţa un terci, la prânz o supă de legume şi seara peşte, dar cel puţin aveam ce mânca. În mod ciudat, eu am urât întotdeauna felul nostru

de viață. Îi vedeam pe părinții mei necioplți și total neinteresanți. Din fericire, exista bunicul... Acesta era un artist...

„Iată-ne ajunși la subiect", gândi Keira. Pasiunea lui pentru artă trebuia să-i fi venit de undeva.

— Dar nu prea avea talent, reluă Ivo cu un zâmbet nostalgic. Arta îi conducea însă întreaga viață. A fost până la urmă pictor decorator la opera din Odesa, câștigând un salariu de mizerie pentru munca sa. Când părinții mei lucrau, el venea adeseori să aibă grijă de mine și-mi vorbea ore întregi despre arta europeană, îmi arăta albume cu tablouri de maeștri, mă ducea la muzee și galerii. El a fost cel ce m-a inițiat în desen și pictură. Uneori, mă lăsa să-l însoțesc la operă și-l priveam lucrând ore întregi. Visam și eu să devin pictor, dar curând a trebuit să recunosc adevărul : eram la fel de lipsit de talent ca și bunicul meu. Este un blestem căzut asupra familiei noastre : suntem cu toții pasionați de pictură dar nu avem nici unul talent.

Un val de compasiune o cuprinse pe Keira. Trebuie să fi fost extrem de dureros să ai în suflet dorința de a crea ceva fără a putea să-ți realizezi vreodată visul. Pentru prima oară de când îl cunoștea ea pe Ivo, percepuse în glasul lui o vie emoție.

Ca pentru a scăpa de privirea ei, el se întoarse din nou cu fața spre fereastră.

— Când am înțeles că nu voi fi niciodată în stare să pictez, am hotărât să mă înconjur de tablouri. Mi-am promis că voi cumpăra numai capodopere, imediat ce voi avea banii necesari, și jubilam deja la gândul că mă voi bucura singur de pânzele cele mai celebre din lume.

Ivo lăsă să-i scape un râs trist.

– Oh, era visul unui copil sărman... Încă de pe atunci știam că nu am nici o șansă să devin bogat dacă rămâneam la Odesa.

– Nu mi-ai povestit niciodată cum ți-ai părăsit țara, murmură Keira.

Ivo nu-i răspunse imediat. Pierdut în amintirile lui, contempla grădina cu un aer absent.

– Era prin 1938, un an prost pentru întreaga familie. Războiul era pe cale să izbucnească, mama a murit la o naștere iar bunicul a murit și el de pneumonie. Tata era naționalist ucrainean, o poziție foarte periculoasă sub domnia lui Stalin. Cineva l-a denunțat și a trebuit să fugim. Mai întâi ne-am găsit refugiul în catacombe, acele galerii subterane care străbat marile orașe. Poliția nu avea nici o șansă să ne găsească în acel labirint rece și umed. Am rămas acolo câteva zile până ce tata a putut lua legătura cu un prieten de-al lui, un turc, care era căpitanul unui vas ce făcea cursa între Odesa și Istanbul. El a reușit să ne îmbarce clandestin în cala vasului. Călătoria a durat trei zile... o eternitate pentru un puști de nouă ani care suferea de foame și de sete și care murea de dorința de a vedea soarele...

Keira se simți străbătută de un fior. Era evident că Ivo nu avusese o copilărie fericită. Dar era oare asta de ajuns pentru a-l scuza ?

– Cum ai reușit să ajungi în Statele Unite ?

Ivo ridică din umeri.

– Prietenul tatălui meu ne-a împrumutat niște bani... La puțin timp după ce am ajuns în Statele Unite, tatăl meu a găsit de lucru ca docher în portul New York și astfel eu am putut să-mi reiau școala. Când am mai crescut, mi-am găsit și eu ceva de

lucru şi am câştigat nişte bani. Atunci mi-am descoperit talentul de vânzător — în lipsa celui de pictor — adăugă el cu un râs sarcastic. Am lucrat prin pieţe înainte de a găsi un post de reprezentant al unei întreprinderi de fabricat tractoare, în Middle West. Am străbătut ţara în lung şi-n lat. Într-una din misiunile mele, am întâlnit din întâmplare un tip care încerca să vândă găleţi de plastic ; atunci mi-am dat seama de potenţialul acestui nou material. Cum reuşisem să pun ceva bani deoparte, mi-am creat propria întreprindere. A avut un succes imediat.

— Deci în felul ăsta ai făcut avere ? interveni Keira, sincer uimită. Vânzând lucruri din plastic ?

Ivo ridică iar din umeri.

— Mai întâi lucruri din plastic, apoi m-am orientat spre electronică, şi îndeosebi spre calculatoare. Ceea ce m-a îndreptat în mod natural să investesc în sectorul video.

Se întoarse brusc spre ea şi o fixă cu o privire mustrătoare.

— Toate aceste afaceri erau perfect legale. Mi-am câştigat cinstit banii. Imediat ce am putut să-mi permit, am început să cumpăr tablouri. A fost un fel de recompensă pe care mi-am oferit-o atunci când am reuşit să obţin un contract important.

Vocea i se asprise şi Keira îşi întoarse privirea, stânjenită.

— De-a lungul anilor, mi-am făcut o mică colecţie. Am piese minunate şi totuşi, nu mă pot mulţumi numai cu ce am. Simt nevoia să continuu să cumpăr, mereu mai mult, mereu opere mai bune, şi uneori, când un tablou pe care nu-l pot achiziţiona mă obsedează, eu...

Se întrerupse şi Keira termină fraza în locul lui.

— Faci în aşa fel încât cineva să-l fure pentru tine, nu-i aşa ?

— N-am spus asta ! Nu-mi pune în gură cuvinte pe care nu le-am spus, înţelegi ?

Keira tresări auzindu-i tonul acuzator. Emoţia fugară pe care o simţise când el îi vorbise despre trecutul lui lăsă locul furiei. Ivo nu merita compasiunea ei. Cu preţul unui mare efort ridică privirea spre el şi se crispă. Chipul tatălui ei vitreg trăda toată ostilitatea şi dispreţul pe care el i le purta.

— Şi mai ales, îţi interzic să mă judeci ! reluă el cu o violenţă abia stăpânită. Eşti la fel ca mama ta, nu înţelegi absolut nimic ! Când mă gândesc că l-ai adus aici pe reporterul ăla, în casa **mea** ! Nu mai vreau să te văd vreodată, auzi ? Fă-ţi bagajele şi du-te acasă !

— Exact asta aveam de gând să fac, oricum, ripostă Keira pe un ton glacial. Iau primul avion spre Londra. Dar înainte să plec, aş vrea să-ţi mai spun un ultim lucru.

Îşi îndreptă spatele şi-şi aţinti privirea verde în ochii lui Ivo. Ea avusese dreptate de la început : omul acesta nu era decât un monstru de egoism. În fond, el nu-i inspira decât milă.

— Nu-mi pasă deloc că n-am să te mai văd niciodată, Ivo, dar te previn : n-ai să mă împiedici s-o pot vedea pe mama. Dacă încerci să faci ceva în sensul acesta, n-am să ezit s-o pun la curent cu activităţile tale ilegale. Dacă vrei să ştii părerea mea, ea nu va aprecia deloc acest gen de lucruri.

Ivo îşi încleştă maxilarele. Era evident că vorbele ei îşi atinseseră ţinta. Cum el continua să tacă, tânăra femeie îi repetă răspicat :

— N-am să ezit nici o clipă s-o fac, Ivo.

— Eu n-o voi împiedica să te vadă dacă ea dorește, zise el până la urmă.

Keira dădu din cap.

— Perfect. Crezi că Hassan ar putea să mă conducă până la aeroport ?

— Nu. O să-ți cheme un taxi. Am nevoie de el aici în dimineața asta.

Fără să-i mai acorde nici cea mai mică atenție, Ivo se apropie de un perete și începu să desprindă metodic fiecare tablou. Keira părăsi încăperea în tăcere. Simțindu-se amenințat, era evident că Ivo se hotărâse să-și ia toată colecția și s-o pună la adăpost. Dar unde ? Ar trebui oare să-l prevină pe Gerald ?

Keira tocmai cobora scara când se auzi soneria telefonului. Hassan ridică receptorul și ea îl auzi răspunzând cu o voce distantă :

— Îmi pare rău, domnule, dar domnișoara nu este disponibilă. La revedere.

Keira se apropie de el furioasă.

— Era pentru mine ?

Hassan se întoarse încet spre ea. Privirea îi era de nepătruns.

— Îmi pare rău, domnișoară Keira. Domnul Ivo mi-a interzis să vă dau la telefon dacă sună domnul Findlay.

— Așadar, el era ?

Hassan se mulțumi să încuviințeze din cap.

— De unde știi că nu l-am sunat eu mai devreme ? îi lansă Keira, exasperată de indiferența grădinarului.

— Sper că n-o să vă supărați pe mine, dar mi s-a spus să vă controlez toate apelurile telefonice.

Keira își ținu răsuflarea, scandalizată. Reuși totuși să-și stăpânească furia, conștientă că Hassan acționase astfel din loialitate față de Ivo. Nu avea ce să-i reproșeze.

– Poți să-mi chemi un taxi pentru aeroport, te rog ?

– Deja am făcut-o, domnișoară, îi răspunse Hassan. Nu va întârzia să sosească.

– Mulțumesc. Mă duc să-l aștept în hol.

Cinci minute mai târziu, Keira se urca în taxi, ușurată că părăsește în sfârșit această vilă – pe care totuși o găsise idilică atunci când sosise...

În clipa în care mașina trecea de poartă, din sens invers venea o camionetă neagră. Keira aruncă o privire peste umăr. Venea oare să ia tablourile furate ale lui Ivo ? Dacă Gerald nu sosea curând cu poliția, va fi prea târziu. Dovezile împotriva lui Ivo nu vor mai exista.

„Fără îndoială că pe mine mă va învinovăți de nereușită, gândi Keira ridicând privirea spre cerul limpede pe care strălucea de acum un soare arzător. Va ști că l-am prevenit pe Ivo și se va înfuria pe mine". Ziaristul va fi obligat să părăsească vila pe care i-o închiriase Ivo și ea nu-l va mai vedea niciodată...

Un val de disperare se abătu asupra ei. Îl iubea pe Gerald. Îl iubea mai mult decât orice pe lume. Va putea el s-o ierte dacă ea ar găsi curajul să-i mărturisească sentimentele ?

Gerald nu era omul care să suporte o trădare, dar poate va înțelege dilema care o tulbura atât...

Obosită să tot facă presupuneri, Keira închise ochii și se lăsă legănată de zumzăitul regulat al motorului.

CAPITOLUL VIII

După-amiaza era pe sfârşite când Keira ajunse în Chelsea. Pe străzile Londrei domnea o căldură umedă şi o atmosferă încărcată de electricitate.

De cum închise uşa vilei în urma ei, fu cuprinsă de o senzaţie teribilă de solitudine. Casa era goală, ca şi cea de alături. Gerald se afla încă la Tanger... şi era probabil că la întoarcere se va muta de aici.

Cu trupul scuturat de un tremur nervos, Keira se îndreptă ca o somnambulă spre bucătărie. În ciuda tristeţii care-i strângea inima, nu vărsase nici o lacrimă tot timpul drumului.

Acum că era singură, lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji. Abandonând orice dorinţă de a lupta, deschise dulapurile din bucătărie, luă pachetele de biscuiţi şi chipsuri şi începu să le înghită frenetic. Veni apoi rândul compoturilor de fructe, a brânzei, a iaurtului şi a tabletelor de ciocolată. Nu avea nici răbdarea nici curajul să-şi pregătească o masă obişnuită. Satisfacţia trebuia să fie imediată.

Între două suspine, mâncă o bucată de prăjitură, apoi muşcă dintr-o banană, înghiţind atât de repede încât nici măcar nu simţea gustul alimentelor. Lacrimile continuau să-i curgă pe obraji dar puţin îi păsa. Conta doar nevoia ei de a umple acest gol

care o făcea să sufere atât.

Sună telefonul şi ea nici nu-l luă în seamă. Sună de mai multe ori, apoi liniştea se lăsă din nou în încăpere. Keira bău laptele direct din sticlă.

Din nou se auzi telefonul, strident, insistent. Cu nervii întinşi la maximum, Keira se hotărî să răspundă.

— Keira ?

In vocea Sarei se ghicea îngrijorarea.

— Simt nevoia să fiu singură, te rog, bolborosi Keira înainte să închidă.

Dar cercul infernal se rupsese ; îşi plimbă o privire buimăcită peste bucătăria plină de resturi de mâncare.

— Oh, Dumnezeule, am luat-o de la capăt ! gemu ea cu o voce înspăimântată, cuprinsă de greaţă.

Împărţită între ruşine şi vinovăţie, urcă cu greu scara şi se îndreptă spre baie. Ajunsă aici, deschise robinetul de apă rece şi-şi stropi faţa, apoi se spălă pe dinţi minute în şir. Ca de obicei în astfel de situaţii, se simţea murdară şi jalnică.

Complet dezorientată, se dezbrăcă cu gesturi automate, îşi umplu cada cu apă fierbinte şi intră în ea, oftând.

Jos în salon, telefonul sună din nou şi Keira îşi promise că o va suna pe Sara imediat ce va ieşi din baie. Măcar exista pe lumea asta o persoană care-şi făcea griji şi pentru ea...

Fără să se mai osteneaască să dea cuvertura la o parte, se întinse pe pat şi încercă să se relaxeze. Fără nici un succes. Fiecare fulger, fiecare tunet o făceau să tresară. Avea impresia că furtuna se dez-

lănțuise și în capul ei. Gândurile îi năvăleau cu o viteză impresionantă și imaginea lui Gerald îi revenea în minte cu regularitate, pe cât de precisă pe atât de obsedantă.

Ajunsă la capătul puterilor, până la urmă aţipi. Un zgomot surd o trezi brusc. Cu un nod de spaimă în stomac, se ridică și scrută întunericul.

Deodată, ușa camerei se deschise și în prag apăru o umbră. Încremenită de frică, Keira se lipi de perne. Un țipăt de groază îi muri pe buze.

— Ce prostie ai mai făcut ?

— Ce cauți aici ? bolborosi ea dintr-o suflare. Ar fi trebuit să te afli încă la Tanger...

— Am reușit să prind un avion la puțin timp după ce ai plecat, și am venit direct aici. Bănuiam că ești cu moralul la pământ...

Keira își întoarse privirea, furioasă că fusese descoperită a doua oară. Cu siguranță că el văzuse haosul ce domnea în bucătărie.

— Ți-a fost rău ?

Cuprinsă de o răbufnire de furie, Keira strigă :

— Când ai să încetezi să intri în casa mea prin efracție ? Până la urmă o să cred că ești un hoț !

— Liniștește-te, curând n-o să mai ai de ce să-ți faci griji, am de gând să mă mut foarte curând.

Pronunțate pe un ton rece și detașat, cuvintele acestea avură asupra ei efectul unei palme. Incapabilă să scoată vreun sunet, îl privea pe Gerald cu un aer uluit. Pleca deci ; elibera vila. Ea nu-l va mai vedea vreodată. La acest gând, o durere vie îi străpunse inima și se străduj să lupte cu valul de lacrimi ce-i umplea ochii.

— Credeam... că ai semnat un contract de închiriere pe un an de zile, articulă ea abia auzit.

Gerald schiță o grimasă ironică.

— Așa este, dar tatăl tău vitreg mi-a dat de înțeles foarte limpede că ar fi de preferat să mă mut fără să mai aștept expirarea contractului.

Keira făcu ochii mari.

— L-ai văzut pe Ivo ?

— Da... În dimineața asta, la puțin timp după plecarea ta. A insistat să-i vizitez apartamentul.

Keira dădu din cap cu un aer neîncrezător.

— Mai avea... mai erau... tablourile acolo ?

Gerald râse sarcastic.

— Tu ce crezi ? În drum spre vilă, am întâlnit o camionetă care mergea cu viteză spre Tanger. Sunt convins că în ea se aflau tablourile furate.

Așadar, Ivo reușise să scape de piesele care i-ar fi dovedit vinovăția !

— Ai anunțat poliția ?

— Nu. Nu știam că tatăl tău vitreg se întorsese la Tanger.

Privirea lui deveni acuzatoare.

— De altfel, de unde aș fi putut afla ? Aseară și azi-dimineață ai refuzat sistematic să-mi răspunzi la telefoane. Când mă gândesc că aproape ajunsesem la țintă ! I-am povestit totul colaboratorului meu de la B.B.C. ; a hotărât să trimită cât mai repede posibil o echipă de cameramani la Tanger ca să filmeze interiorul apartamentului. A luat imediat legătura cu Interpolul, dar mecanismele administrative se mișcă atât de încet încât vor trece ani de zile până să obțină toate autorizațiile !

— Te-ai dus deci singur la vilă ?

Gerald încuviință din cap.

— Voiam să te văd. Trebuia să te conving să nu-l avertizezi pe tatăl tău vitreg despre vizita mea.

Din păcate, am ajuns prea târziu, nu-i așa ?

Ochii cenușii căpătară o strălucire metalică.

— Deja îl preveniseși și el a avut timp să evacueze tablourile.

— Nu i-am spus nimic, declară Keira pe un ton ferm. Hassan a fost cel ce i-a vorbit la telefon despre vizita ta, atunci când noi eram la restaurant.

Gerald se încruntă.

— Hassan ? Crezi cumva că este și el complice ?

Fu rândul Keirei să se încrunte. Posibilitatea aceasta nu-i trecuse nici o clipă prin minte. În ciuda a tot ceea ce se întâmplase la vilă în ajun și chiar în dimineața asta, ea continua să-l aprecieze și să-l respecte pe grădinar.

— Nu, nu cred, îi răspunse ea cu sinceritate. Hassan este un om absolut onest, și mai ales foarte devotat lui Ivo. A crezut că este de datoria lui să-l pună pe acesta la curent cu vizita ta la vilă. Evident că Ivo auzise despre tine, și cum nu avea conștiința curată, i-a fost teamă să nu-ți bagi nasul prea mult în colecția lui de tablouri...

— Astfel că s-a hotărât să vină imediat acasă, completă Gerald.

— Da. Acum ce se va întâmpla ? Prietenul tău își va continua ancheta ? Va menționa numele lui Ivo în emisiunea lui ?

— Fără să aibă dovezi ? Ar însemna să-și asume riscul de a fi urmărit în justiție pentru calomnie !

Făcu o pauză, o învălui într-o privire pătrunzătoare apoi o întrebă :

— Ai accepta să vii să depui mărturie în emisiune ?

Keira șovăi.

— Eu nu sunt o expertă în artă. De fapt, nici nu

sunt în stare să deosebesc o copie de un original.

Gerald nu păru surprins de răspunsul ei.

– Știai că Krensky hotărâse să se întoarcă la Tanger cu un zbor de noapte ? o întrebă el pe neașteptate.

– Nu ! Am fost și eu șocată când l-am văzut. Mi-a cerut cu amabilitate să-mi iau tălpășița de pe proprietatea lui, precizându-mi că nu voi mai fi niciodată binevenită acolo. Crede că eu l-am trădat, că am complotat cu tine împotriva lui. Mi-a zis că nu vrea să mă mai vadă niciodată.

Keira își dădu la o parte de pe obraz cu un gest febril o șuviță rebelă și continuă cu o voce posomorâtă :

– Nici nu era nevoie să mi-o mai spună. Am știut asta întotdeauna.

Gerald își înăbuși o înjurătură.

– Ce nenorocit !

– Sunt și eu de acord, încuviință Keira pe un ton prefăcut vesel.

– Și mamei tale ! Îi va permite să te vadă ?

Un zâmbet trist pluti pe buzele pline ale tinerei femei.

– A promis să nu se amestece în relația noastră. Oricum, după cum o cunosc eu pe mama, n-o să aibă chef să-și petreacă prea mult timp cu mine !

Chipul lui Gerald se întunecă.

– Eram sigur că întrevederea cu Krensky te va da peste cap, murmură el. De aceea am venit direct aici să te văd, în loc să mă duc la birou. Știam că n-ai să te simți în cea mai bună formă.

Inima Keirei bătu cu putere. Ce încerca el să-i spună ? Că ea însemna ceva pentru el ? Că-și făcuse griji pentru ea ?

— Mi-a fost foarte teamă, continuă el cu o voce ciudat de răguşită. Mă temeam că...

Se întrerupse. O expresie tulburătă îi apăru pe faţă.

— Şi aveam dreptate să-mi fac griji, nu-i aşa ? Am aruncat o privire în bucătărie înainte să urc... Ai luat-o de la capăt... Ai avut o nouă criză...

— Da, dar am reuşit până la urmă să mă controlez, murmură ea înfiorată. Şi nu încerca acum să-mi faci morală. Nu eşti psihiatrul meu !

— Dar ai nevoie de ajutorul unui profesionist, fir-ar să fie !

El ridicase dintr-o dată tonul, şi se apropie de ea. Prea mult, după părerea Keirei... Furioasă, îşi adună mai strâns halatul şi se lipi de perne.

— Nu-ţi fie teamă de mine, Keira, îi şopti Gerald cu o voce suavă.

Tânăra femeie îşi înălţă bărbia şi-şi îndreptă spatele, ca pentru a-şi da curaj să reziste valului de dorinţă care o cuprindea. Nu putea risca să sufere un nou eşec pentru că, de data asta, nu era sigură că va mai rezista.

— Nu mi-e teamă de tine ! îi lansă ea cu o voce tremurată care-i contrazicea spusele.

— Ai noroc atunci, Keira. În ce mă priveşte, n-aş putea spune acelaşi lucru.

Tăcu o clipă apoi o fixă cu o privire arzătoare. Keira îşi ţinu răsuflarea. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— De când te-am văzut, lupt cu disperare împotriva sentimentelor ce devin pe zi ce trece mai puternice, mărturisi el scrutând-o cu atenţie.

Tulburată, Keira îşi plecă brusc privirea.

— Abia am uitat puţin de o despărţire dureroasă, continuă Gerald cu un zâmbet trist, şi nu

aveam deloc chef să mă angajez într-o nouă relație. Multă vreme am refuzat să recunosc atracția pe care o simțeam pentru tine. Cât timp păstram distanțele, mă descurcam destul de bine, dar în ziua când Sara a venit să-mi ceară ajutor, am știut imediat că sunt pierdut. Am căzut în capcana ta.

În ciuda bucuriei care-i umplea inima, Keira se strădui să rămână de piatră.

– Nu ți-am întins nici o capcană, obiectă ea în șoaptă.

Privirea care-i strălucea de emoție, o trăda însă. Cu o blândețe infinită, Gerald își strecură mâinile pe sub halatul ei și-i cuprinse umerii.

– De ce te încăpățânezi să negi adevărul, Keira ? Suntem atrași unul de altul, ne dorim...

Cuvintele lui melodioase o făcură să amețească și închise ochii, electrizată de atingerea degetelor lui calde pe pielea ei. Răsuflarea lui Gerald îi atinse obrazul și ea se abandonă cu un suspin mângâierii buzelor lui.

Se sărutară îndelung, cu voluptate. Conduse parcă de o voință proprie, mâinile Keirei se lipiră de pieptul lui Gerald. Într-o clipă, îmbrățișarea lor deveni mai înflăcărată și sărutul mai exigent. Fără să-și desprindă buzele de ale ei, Gerald o împinse ușor pe pat și se întinse lângă ea. O vâltoare de senzații o cuprinse pe Keira, alungându-i toate îndoielile, toate incertitudinile care o tulburaseră până atunci.

Îl iubea pe Gerald, îl dorea. Nimic altceva nu mai conta decât trupurile lor înlănțuite cu pasiune. Puțin îi păsa de viitor... Dorința îi alungă și ultimele rețineri. Înăbușindu-și un geamăt, începu să exploreze pieptul musculos al iubitului ei.

După o clipă, Gerald se ridică. Privirea cenuşie îi era voalată de dorinţă. Respiraţia i se acceleră când privi trupul suplu şi fraged al Keirei, gâtul ei fin, umerii albi, sânii mici şi rotunzi, conturul discret al şoldurilor, picioarele lungi şi delicate.

Cum el continua s-o privească, un fior de neliniște o străbătu pe Keira. Cu siguranţă că privirii pătrunzătoare a lui Gerald nu-i vor scăpa toate defectele care ei îi săreau în ochi când se privea în oglindă...

— Nu vreau să mă mai priveşti ! exclamă ea cu o voce ascuţită, atrăgându-l spre ea pentru a-l împiedica s-o mai analizeze.

Ascunzându-şi faţa între sânii ei, el îi şopti cu o voce plină de senzualitate :

— Îmi place să te privesc, dulce Keira... Eşti atât de frumoasă, atât de atrăgătoare...

Întoarse uşor capul şi prinse între buze vârful tare al unui sân. Keira închise din nou ochii, plutind parcă pe un ocean de plăcere. Niciodată nu mai avusese o senzaţie atât de intensă. Niciodată nu mai gustase dintr-o asemenea voluptate.

— Mă doreşti şi tu la fel de mult, Keira, draga mea ?

— Da, oh, da, Gerald...

Cuvintele îi izbucniseră fără voia ei de pe buze şi ea continuă să-i deschele cămaşa lui Gerald cu o frenezie necontrolată, nerăbdătoare să se ghemuiască în braţele lui, să-i simtă pielea caldă.

Gerald îşi scoase restul de haine şi-i cuprinse din nou buzele, cu o ardoare crescută. Picioarele li se înlănţuiră, trupurile li se contopiră unul într-altul, dornice de mângâieri senzuale.

Deodată, fără să-şi explice de ce, Keira se cris-

pă. Ce era pe cale să facă ? Va fi oare în stare să-şi asume consecinţa actelor sale ?

— Ce este, Keira dragă ? o întrebă Gerald surprins.

Cu ochii închişi, ea încercă să-şi pună ordine în gândurile confuze.

— Mi-e teamă, mărturisi ea în şoaptă.

— De ce ?

— Nu ştiu...

Degetele lui Gerald alergară pe pielea gâtului ei apoi se opriră pe buze şi, încetişor, degetul lui i le întredeschise.

— Spune-mi, Keira. Spune-mi ce te neliniştește. Vreau să te cunosc mai bine.

Mişcată de blândeţea tonului, Keira respiră adânc.

— Am nevoie de...

Cuvintele i se stinseră pe buze brusc. În numai câteva clipe curajul îi dispăruse.

— De mine, completă Gerald cu aceeaşi blândeţe. Ai nevoie de mine, Keira. Mă doreşti, nu-i aşa ?

Ea încuviinţă din cap, cu ochii închişi.

— Atunci, de ce nu-ţi îndeplineşti dorinţa ? De ce te temi, Keira ? De ce te temi ?

— De iubire, mărturisi ea dintr-o suflare.

— De iubire ?

Vocea lui Gerald reflecta perplexitatea. Cu preţul unui efort imens, Keira continuă să vorbească. Fiecare cuvânt o făcea să sufere, dar trebuia să vorbească. Era singurul mod de a-şi exorciza demonii care-o împiedicau să trăiască normal.

— Mi-e teamă să nu iubesc prea mult.

— Iubim oare vreodată prea mult ? întrebă Ge-

rald cu o voce caldă. Eu deja te iubesc ca un nebun şi totuşi, dragostea mea pentru tine creşte pe zi ce trece. Când ar trebui să mă opresc ? Când voi fi nevoit să hotărăsc că te iubesc prea mult ?

Keira crezu că inima ei va înceta să mai bată. Auzise oare bine ?

– Tu... tu ai spus că...

Un zâmbet pluti pe buzele lui Gerald.

– Da, Keira. Te iubesc. Din clipa în care te-am văzut, am ştiut că mă voi îndrăgosti nebuneşte de tine dacă voi avea ocazia să te cunosc mai bine. Şi exact aşa s-a întâmplat, în ziua în care am intrat la tine în casă forţându-ţi uşa. Când te-am văzut întinsă pe jos în baie, mi-a îngheţat sângele în vene. Mi-a fost o frică îngrozitoare, mărturisi el atingându-i obrazul cu o mângâiere tandră. Te-am luat în braţe şi m-am abţinut cu greu să nu te sărut. Mă tulburaseşi profund, Keira. Eram fascinat de fragilitatea care răzbătea de sub armura ta de curaj. Sentimentele mele pentru tine s-au amplificat cu timpul. Te iubesc acum mai mult decât ieri, şi de zece ori mai mult decât săptămâna trecută. Am impresia că dragostea mea nu va avea limite. Este o senzaţie stupefiantă, atât de intensă, atât de plăcută...

Keira îşi simţi lacrimile răzbătând printre pleoapele închise. Cu un deget, Gerald îi mângâie uşor genele umede. Tulburată, ea deschise ochii. Tandreţea pe care o citi în ochii cenuşii ai iubitului ei îi dădu puterea să vorbească.

– Când am auzit că te vei muta alături de noi, am fost foarte intimidată şi în acelaşi timp, ardeam de dorinţa de a te cunoaşte, începu ea cu o voce şovăitoare. Sara te-a invitat la una din petrecerile noastre, dar tu n-ai venit. Eram înnebunită de furie·

şi... de frustrare, mărturisi ea cu un râs nervos. Şi apoi...

Tăcu brusc şi-şi muşcă buzele. Trebuia oare să-i dezvăluie chiar totul ? Gerald îşi încruntă sprâncenele.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Keira, care-i problema ? Îţi este atât de greu să-mi spui ?

– Nu vreau să te sperii !

– Să mă sperii ? repetă Gerald cu o licărire amuzată în ochi. După câte ştiu eu, nu eşti o criminală căutată de toate poliţiile din lume.

Keira râse uşor.

– E ceva mai rău decât asta... Eu... eu nu ştiu să-mi dozez dragostea. Simt nevoia să-mi dăruiesc toată tandreţea, toată afecţiunea... De altfel, asta l-a şi făcut să fugă pe ultimul meu „prieten", încheie ea cu o mutră vinovată.

Pe chipul lui Gerald se putea citi stupoarea.

– Aşa ţi-a zis el ? Ce idiot ! Înseamnă că nu era bărbatul care îţi trebuia ţie, atâta tot, declară el vehement. Te-ai îndrăgostit de cineva care nu voia nici să primească nici să dăruiască dragoste. Era incapabil să-ţi înţeleagă şi să-ţi mulţumească sufletul.

Keira încuviinţă din cap.

– Ai dreptate, firește, dar cel mai mic semn de respingere îmi declanşează reacţii de o violenţă nemaipomenită.

– Aşa cum s-a întâmplat când ai pierdut contractul cu „Rexel", nu-i aşa ?

– Da... Este un fel de cerc vicios care mă face să-mi pierd controlul şi asupra actelor şi asupra gândurilor mele. Din momentul acela, nu mai sunt în stare să mă domin.

— Şi atunci, te repezi la mâncare pentru a-ţi compensa golul creat de şocul emoţional pe care l-ai avut de suportat, aşa este ? De ce crezi tu că eu am venit direct aici, Keira ? Bănuiam că vei reacţiona prost după dureroasa întrevedere pe care ai avut-o cu tatăl tău vitreg. Încep să te cunosc, după cum vezi. Ai nevoie de mine, Keira, iubito.

El îi dădu la o parte cu delicateţe o şuviţă roşcată de pe obraz şi continuă cu o voce marcată de emoţie :

— Iar eu am nevoie de toată dragostea pe care tu vei putea să mi-o dăruieşti. Niciodată nu-mi vei dărui prea mult, fii sigură...

Un oftat de fericire scăpă de pe buzele Keirei.

— Oh, dragostea mea, ce bine-mi fac cuvintele tale... chiar dacă nu le gândeşti cu adevărat, ele îmi redau încrederea în mine.

Din fragedă copilărie, dragostea nu fusese pentru ea decât un miraj care-o ajuta să supravieţuiască în deşertul vieţii ei solitare.

Chiar şi acum, cuibărită în braţele bărbatului pe care-l iubea din toată inima, îi venea greu să creadă că o asemenea fericire poate exista. Ca şi cum toate astea ar fi fost prea frumoase ca să fie adevărate...

Cu o delicateţe nemăsurată, Gerald îi cuprinse faţa în palme şi îşi cufundă privirea într-a ei. Expresia lui era gravă şi intensă.

— Cred că-mi voi consacra o bună parte a vieţii pentru a te convinge că te iubesc, Keira. Draga mea... Şi ca să fiu sincer, ideea nu-mi displace, adăugă el lăsându-şi mâinile să alunece pe umerii ei, apoi pe braţele-i goale.

Keira nu se putu abţine să nu râdă. Câteva clipe mai târziu, o străbătu un fior de plăcere. Mâinile

pricepute ale lui Gerald începuseră o explorare senzuală a trupului ei înfierbântat de dragoste.

— Dacă nu vezi nici un inconvenient, aș avea de gând să încep chiar acum, îi șopti el înainte de a-i cuprinde buzele într-un sărut pătimaș, plin de promisiuni.

Keira închise ochii și se hotărî să savureze clipa prezentă. Întrebările, grijile, temerile nu mai aveau nici o valoare. În brațele lui Gerald, alături de el pentru întreaga viață, ea va ști să înfrunte și să treacă de toate obstacolele care-i vor sta în cale.

Cu această certitudine în adâncul sufletului, se lăsă purtată de valul de plăcere care năvălea asupra lor.

Găsise adevăratul sens al iubirii : să dăruiască și să primească dragoste — un permanent schimb de asemenea sentimente, care conducea către o fericire de nedescris... și invulnerabilă.

— SFÂRȘIT —

Dat la culeș 10.02.1999. Bun de tipar 19.02.1999
Coli tipo 9. Format 16.54x84
Hârtie tipar de 48,8 g/m²
Apărut 1999

Tiparul executat sub cd. 461 la
Societatea Comercială — Editură și Imprimerie
„Porto-Franco" S.A. Galați
B-dul George Coșbuc nr. 223 A
ROMÂNIA

După tradițiile religioase, cele șapte păcate capitale sunt acele păcate pe care inerent, le comitem cu toții într-o zi sau alta, greșeli adesea obișnuite, slăbiciuni omenești, dar care pot să se dovedească distrugătoare, atât pentru noi cât și pentru ceilalți. Se obișnuiește ca ele să fie enumerate astfel: zgârcenia, furia, invidia, lăcomia, destrăbălarea, orgoliul și lenevia.

Dacă este normal să-ți placă să savurezi mâncăruri bune, trebuie să știi să eviți capcanele și ispita permanentă... Pentru că atunci, simpla dorință devine o nevoie de nesuportat, și poate duce la excese dezastruoase.

Acest lucru îl dovedește lupta Keriei împotriva bulimiei, ispita obsedantă care o urmărește...

Fusese o singură dată în viața ei îndrăgostită. Îndrăgostită cu adevărat. Și își jurase să nu mai cadă niciodată în această capcană dulce-amară. Iubise prea intens. Speriat de puterea dragostei ei, cel pe care-l considerase bărbatul vieții sale își luase picioarele la spinare, nu fără a-i explica mai înainte că el nu era pregătit pentru un angajament pe termen lung.

THE BEST

ISBN 973-9498-61-2

Preț: 7000 lei